

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

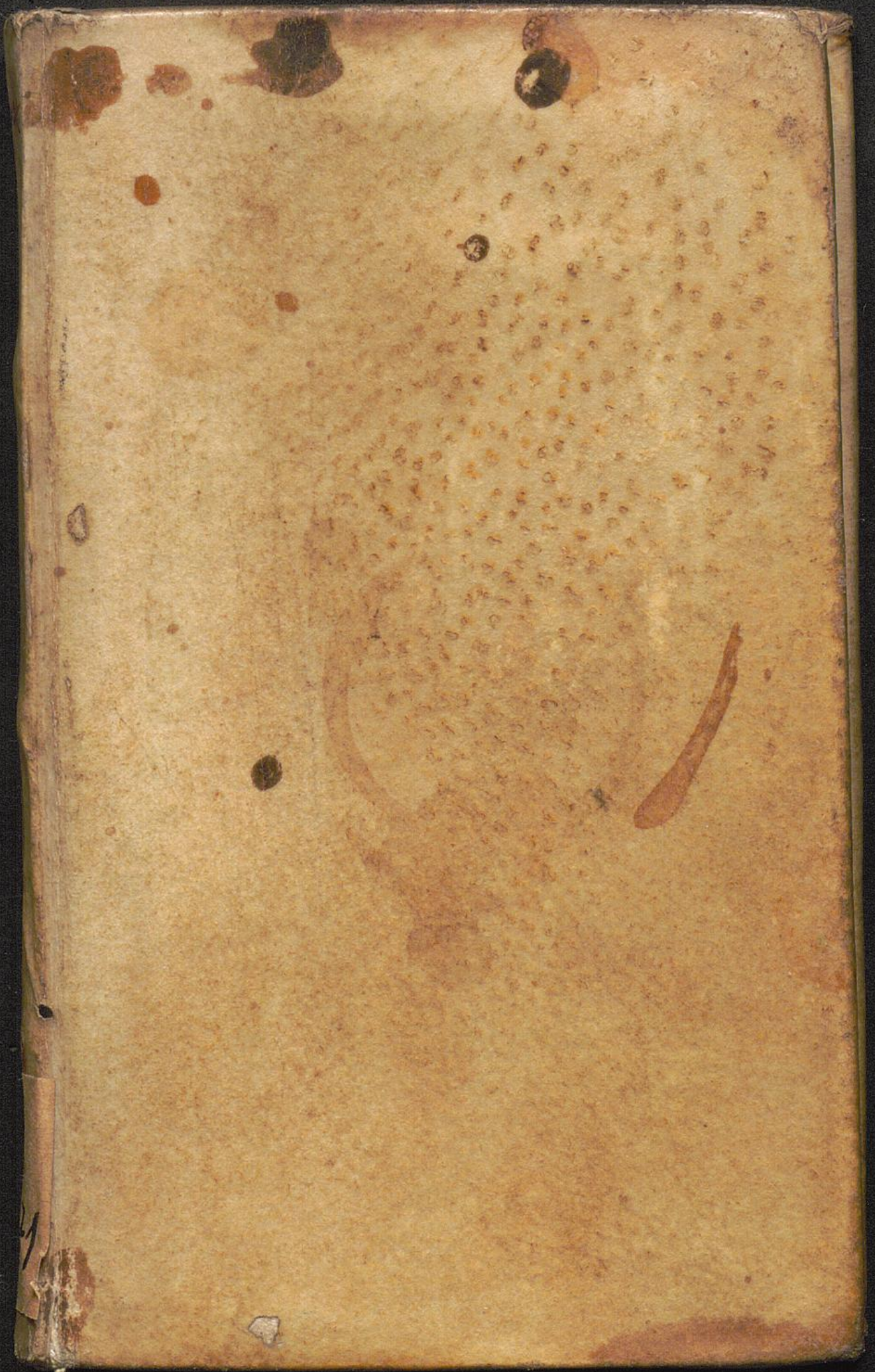
Locutio Dei Ad Cor Religiosi

Pawłowski, Daniel

Leodii, 1701

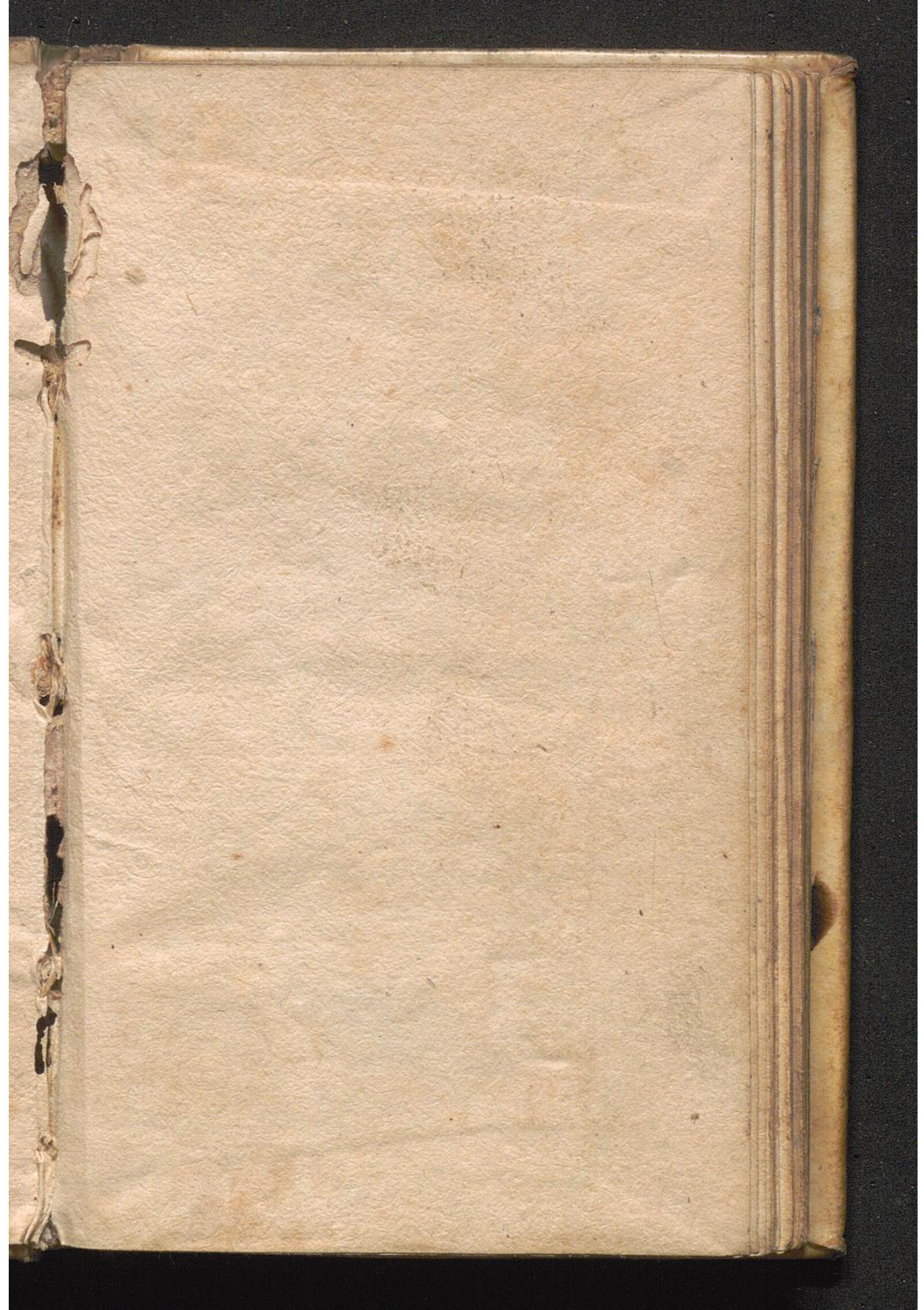
Nutzungsbedingungen

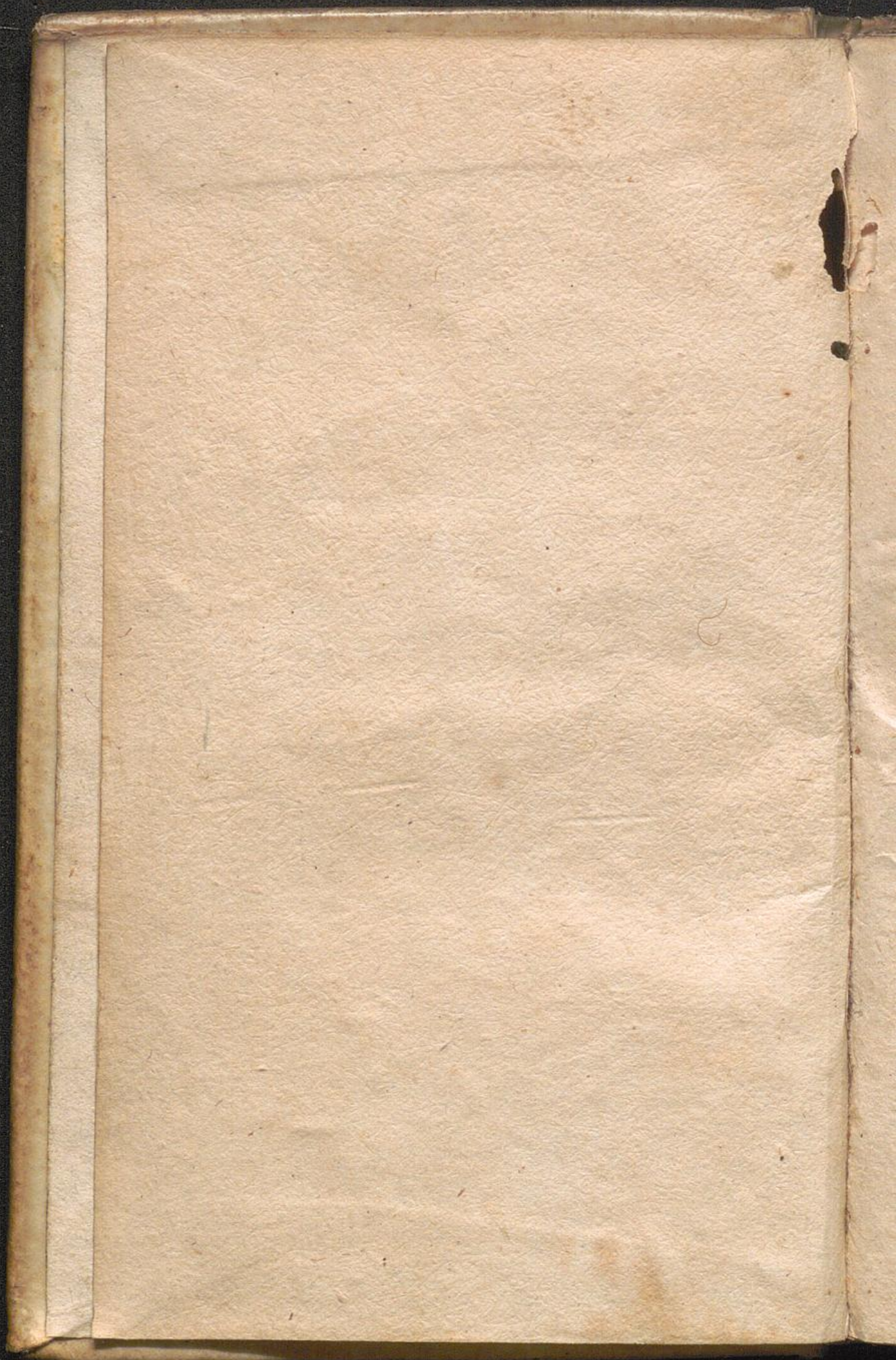
[urn:nbn:de:hbz:466:1-59541](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59541)

L. I, 35,

Th. 447.

LOCUTIO DEI

A D

COR RELIGIOSI,
IN SACRA OCTIDUANA
EXERCITIORUM
SPIRITUALIUM
SOLITUDINE
COMMORANTIS:

à R. P. DANIELE
PAWLOWSKI,

Societat. Jæsu Theologo, conscripta.

LEODII, 1723.

Apud GUIELMUM HENRICUM STREEL,
Sux Serenissimæ Celsitudinis Typog.
M. D. C. C. I.

*Ducam Eam in solitudinem, &
loquar ad Cor Ejus, Oseæ 2.*

DUCIT DEUS *Animam in
Solitudinem*, quando, vel
Superiorum imperio, vel in-
terno instinctu eam allicit ac
invitat, ut relicto tantisper
hominum familiari consortio,
& inquietis negotiorum curis,
intra cubiculi silentium soli
DEO vacet: *Loquitur ad Cor
Ejus*, cum consolationes cœ-
lestes in Meditationibus in-
stillat. *Ita Ribera.*

INDULGENTIA PLENARIA.

Pro peragentibus Exercitia Spiritualia.

Concessa primùm à Paulo V. Anno 1690.
die 13. Maij per Bullam, quæ incipit: Romanus Pontifex, &c. pro solis Religiosis: & quidem non nisi per decem dies ab aliorum conversatione separatis, atque hac exercitia absolventibus. Extendit eam postea Alexander VII. Anno 1657. die 12. Octobris ad quoslibet Ecclesiasticos, & Laicos, in Domibus Societatis Exercitia Spiritualia peragentes, etiam eos, qui non nisi per octo dies iis Exercitiis vacaverint. Bulla ejus incipit: Cùm sicut nobis nuper exponi fecit dilectus Filius Goswinus Nickel, Præpositus Societatis JESU, &c. Tenor concessionis est talis.

Omnibus & singulis Christi Fidelibus, tam prædictæ Societatis, aut cujuscunque alterius Ordinis, & Congregationis Regularibus, quàm aliis quibuslibet Ecclesiasticis, & Laicis, qui in domibus memoratæ Societatis Exercitia prædicta, juxta laudabilem ejusdem Societatis consuetudinem, per Octidui spatium, quandocunque peregerint, & interea temporis verè poenitentes & confessi, Sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum sumpserint, quoties id egerint, plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam, & remissionem misericorditer in Domino concedimus, &c.

Verba Angeli Gabriëlis,
*Ad quandam Personam magnæ probitatis
in Hispania, Anno 1600. Exercitia
Societatis facere cogitantem.*

EXercitiis; quæ facere cogitas, per
mentis ratiocinationes & meditatio-
nes (in eum ferè modum, quo fiunt in
Societate) singulare obsequium Reginæ
nostræ præstabis: significat enim tibi,
se fuisse & esse tanquam Patronam &
fundatricem illorum Societatis Exerci-
tiorum, seque adjuviffe, & docuisse S.
P. IGNATIUM, ut ita fierent. *Referè
revelationem hanc Ludovicus de Ponte in vita
Ven. P. Balthasaris Alvarez c. 43.*

O R A T I O

S. P. IGNATIO

*In Exercitiis Spiritualibus valde
familiaris.*

ANima Christi, sanctifica me,
Corpus Christi, salva me,
Sanguis Christi inebria me,
Aqua lateris Christi, lava me,
Passio Christi, conforta me:
O bone JESU, exaudi me,
Intra tua vulnera absconde me,
Ne permittas me separari à te:
Ab hoste maligno defende me,
In hora mortis meæ voca me,
Et jube me venire ad Te:
Ut cum Sanctis tuis laudem te,
In sæcula sæculorum, Amen.

DIES PRIMA

Sanctissimæ Trinitati
consecranda.

Oratio Jaculatoria (*Tesseram*
aliqui vocant) hac die
identidem repetenda
erit hæc :

Domine, noverim Te, noverim me!
Ex S. Aug. Lib. 2. Soliloq. c. 1.

MEDITATIO I.

Præliminaris,

*Ad excitandum animum ferven-
ter & exactè vacandi DEO &
rebus Divinis in his Spiri-
tualibus Exercitiis.*

Præscribit hoc S. P. N. IGNATIUS
in lib. Exercit. Annotatione quintâ

primæ Hebdomadæ, ubi ita loquitur: *Mirum in modum juvatur, qui suscipit exercitia, si magno animo atque liberali accedens, totum studium & arbitrium suum offerat suo Creatori, &c.*

Ræmittitur ORATIO PRÆPARATORIA, ut eam vocat S. P. N. per quam petitur à Domino Deo gratia, ut vires atque operationes nostræ omnes sincerè ad ejus gloriam & cultum tendant. Pro exemplo servire potest hæc aut similis Oratio: *Dignissime Deus, qui mihi hanc horam laudandi te concessisti, da mihi gratiam tuam efficacem, ut omnes actiones & passiones meæ, & præsertim hæc Meditatio, cum omnibus omnium mearum potentiarum functionibus, ad gloriam tuam cedat: quæ ego omnia Tibi offero ex amore Tui, quia summum Bonum es, & quia dignus es, ut sis id, quod es.*

PRÆLUDIUM I. Vivâ fide apprehende præsentiam DEI, te totumque Universum implentis & penetrantis, vicissimque apprehende, te in illo vivere, moveri, & esse.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo tibi præsentem gratiam, fructuosè & ad gustum beneplaciti ejus, peragendi hæc Exercitia Spiritualia.

PUNCTUM I. Audi DEUM dicentem, *Prov. 1. Audi Fili mi, disciplinam Patris tui, & ne dimittas legem Matris tuae, ut addatur gratia capiti tuo.* Hæc audiens considera, S. Ignatium Patrem tuum hæc exercitia divinitus accepisse, & per illa socios sub vexillum Christi collegisse; Matrem quoque tuam, Societatem JESU, de his Exercitiis annuatim peragendis legem tulisse: ex illis enim est nata, per ea adolevit, & hucusque conservatur, conservabiturque: qui illa negligit, vitam hujus Religionis negligit, & ordinariè non perseverat, multò minùs quietè vivit; siquidem iisdem principiis res conservantur, in quiete persistunt, quibus primò fiunt, & constituuntur. Ex his infer, quo animo hæc Exercitia aggredi debeas. Dic igitur ad S. P. Ignatium: *Pater mi Sancte, nolo esse degener Filius tuus: Sancta Mater mea Societas, volo in his Exercitiis quàm exactissimus esse.*

II. Audi Christum Dominum dicentem *Matth. 12. Viri Ninivite surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam.* Simile quiddam & tibi continget, si exercitia hæc sine fructu animæ tuæ peregeris; surgent enim in iudicio externi homines, & confundent te, quia ex illis optimos fructus retulerunt: multò autem magis confundent te Fratres tui, qui per hæc exercitia in magnos San-

ctos evaserunt. Si alicui animæ è Purgatorio, aut alicui Sancto è coelis ad hanc vitam regredi, & eadem Exercitia peragere concederetur, quàm exactè ea peragerent: Immò si tibi ipsi post mortem idem concederetur, ô quomodo perageres? quod igitur post mortem faceres redivivus, id fac vivus: meditareris tunc accuratè, faceres proposita resolutè, &c. hæc igitur modò fac.

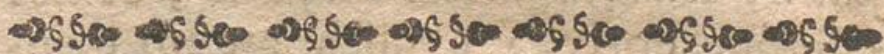
III. Audi DEUM dicentem per S. Paulum. 2. Cor. 6. *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis.* Nescis, an non hæc ultima jam sunt exercitia; an ad alia supervives; an non ultimum jam sit salutis tuæ medium, ad quod alligatæ sunt gratiæ efficaces, & gratia finalis, sine qua non salvaberis. Cùm igitur id nescias, infer, ita tibi procedendum esse in his exercitiis, tanquam ultima sint: in dubiis enim circa salutem tutior est pars eligenda. Id ergo in iis fac, quod faceres, si ultima essent.

COLLOQUIUM: O æterna Sapientia, Fili Dei, ô quàm solers es circa salutem nostram! Ago tibi gratias pro tam singulari per Exercitia Spiritualia, S. Patri nostro instillata, ad salutem & perfectionem medio: pudet Domine, hætenus illo negligenter usum esse: saltem nunc, te adjuvante, peragere illa conabor, juxta placitum tuum, & debitum meum. Fiet hoc Domine, si Tu

Meditatio prima.

benedixeris mihi, per intercessionem pretiosissimæ Parentis Tuæ, S. Ignatii, & aliorum SS. Patronorum meorum.

Post hæc 1. delige Sanctum aliquem Patronum Exercitiorum. 2. Fac intentionem obtinenda Indulgentia per hæc exercitia. 3. Fac particularia proposita cavendorum, & faciendorum in Exercitiis. 4. Ordina mortificationes internas, & externas, &c. In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore Matutino Diei
primæ relegenda.

*De perfecta intentione, actionibus
nostris præfigenda.*

1. **D**Ocent graves Theologi, inter quos Suarez & Vasquez tom. 3. in 3. part. disp. 13. sect. 31. & alibi, ad hoc, ut opera nostra sint meritoria, requiri intentionem saltem virtualem, seu ut quis operetur ex vi intentionis præteritæ, quæ moraliter influat, & causet actionem de præsentis: sic omnes actiones Religiosi per totam diem erunt meritoria, si manè Intentionem actualem pro tota die fecerit: hæc enim intentio imprimet animæ affectum, ex

quo omnes totius diei actiones sequentur & fluent, dummodo Intentio Matutina per aliam contrariam non retractetur aut interrumpatur.

2. Plus dicunt alii, dum asserunt, Intentionem istam ad omnes nostras actiones esse de Præcepto Charitatis: atque ita docet S. Thom. 2. 2. q. 69. a. 1. dum illa verba Apostoli 1. Cor. 19. *Sive manducatis, sive bibitis, sive aliud quid facitis, omnia in gloriam Dei facite*, censet esse præceptiva; explicat autem mentem suam, dum in QQ. disput. de Charit. ait: *Virtualiter referre omnia in Deum, cadit sub præcepto Charitatis*: quia, ut addit 1. 2. q. 100. a. 10 præceptum est, diligendi Deum ex toto corde, ad quod pertinet, virtualiter referre omnia in Deum, sic saltem ad minimum, ut si quæreretur ex homine, *Facisne hoc opus propter Deum? visne hoc opere laudare Deum?* dispositus sit ad respondendum promptè, *facio, volo.*

3. Certum est, Religiosum, sicut ex vi statûs sui tenetur proficere in via Dei, ita teneri ad istam Intentionem; Intentio enim ista est motus in Deum, atque ideo est initium viæ Dei. Hinc accurati servi Dei singulis actionibus: præsertim notabilioribus, actualem intentionem præfigunt, aliquot saltem verbis, e. g. *propter te Deus!* atque ad hanc accuratorem urget nos Regula

17. Summarii, in qua jubemur omnes, rectam intentionem habere circa res omnes particulares. Excelluit in hoc P. Nicolaus Lancicius, famâ Sanctitatis clarus, qui dono DEI eò devenerat, ut singulos passus, dum ~~inter~~cederet, & singulas litteras, dum scriberet, actuali intentione offerret Deo, dicens in mente, *Propter Te!* idemque faciendum aliis suadebat.

4. Sicut autem perfectio Christiana, juxta Apost. ad Ephes. 3. consistit in quadam comprehensione Latitudinis, Longitudinis, Sublimitatis & Profundi, ita perfecta Intentio suam habet Latitudinem, Longitudinem, Profunditatem & Sublimitatem, ut videbimus.

§. I.

Latitudo Intentionis.

Complectitur hæc totam actionem, & omnes ejus etiam minimas circumstantias, extensionem, intentionem, &c. si enim in observanda lege DEI Jota unum aut unus apex non debet præteriri, etiam in laudando Deo nec minimus apex debet præteriri, quin offeratur Deo.

2. Complectitur totum hominem, cum omnibus potentiis & viribus, tam

animi quàm corporis, ita ut quis intendat laudem DEI se toto : tantâ latitudine ferebatur in Deum , qui dicebat Psal. 102. *Benedic anima mea Domino , & omnia , qua intra me sunt , &c.* Et : *omnia ossa mea dicent , Domine , quis similis tibi ?* Psal. 34.

3. Complectitur quintuplicem fructum, cuilibet bono operi hominis justii annexum : nempe 1. *fructum adorationis & laudis* , juxta Apost. sup. cit. qui vult , omnia à nobis fieri in gloriam Dei. 2. *fructum gratiarum actionis* ; est enim realis gratiarum actio , facere opera grata Deo. 3. *fructum meritorium* augmenti Gratiæ & Gloriæ ; quem fructum respondere operibus hominis justii , definit Concil. Trident. Sess. 6. can. 24. & 26.

4. *Fructum impetratorium* quorumcunque bonorum : est enim inter hominem justum & Deum iste quasi contractus , *Facio , ut des* , ex testimonio ipsius DEI , Gen. 4. *Nonne si bene egeris , recipies ?* 5. *Fructum satisfactorium* , quem respondere cuilibet operi hominis justii , colligitur ex verbis , post absolutionem Sacramentalem proferri solitis : *Quidquid boni fecerit , &c. sit tibi in remissionem peccatorum* : nempe quoad reatum poenæ ; reatus enim culpæ remittitur per Sacramentum Poenitentiae.

5. Complectitur motiva omnium virtutum , ex quibus simul sumptis

quodlibet opus fieri potest, ita ut opus illud sit imperatum ab omnibus virtutibus, perinde atque Contritio, procedens ex motivo Charitatis, est actus imperatus charitatis.

6. Complectitur intensionem & Extensionem ad omnem possibilem fervorem, devotionem, amorem & desiderium majoris gloriæ Dei: fundatur hæc Latitudo in verbis Ecclesiastici, c. 43. *Benedicentes Dominum, exaltate illum, quantum potestis; major est enim omni laude.*

§. II.

Longitudo Intentionis.

EXtenditur hæc I. ad omnia & singula momenta totius vitæ, juxta illud: *Psallam Deo meo, quamdiu fuero, Psal. 145.* II. ad totam æternitatem & ultrà, si quid ultrà possibile foret, innuente id Prophetâ, *Nos autem ambulabimus in nomine Domini Dei nostri in æternum, & ultrà, Micheæ 4.* III. ad volendum faciendumque aliquid propter Deum semel pro semper, imitando Deum, cujus verbum manet in æternum: *Semel, inquit, juravi, &c. Psal. 88.* IV. ad retractandum omne tempus præteritum, non in obsequio Dei transactum: sic retractabat Job diem, in qua natus est. *Job. c. 3.*

§. III.

Profunditas Intentionis.

EXtenditur I. ad humiliationem sui juxta mensuram propriæ vilitatis, & nihili peccatorum: in talem profunditatem demiserat se Psalmista, dum *De profundis* clamabat ad Dominum, Psal. 129. II. ad retractationem, & compensationem omnis mali, tam à se, quàm ab omni creatura commissi: actus iste imperatur à virtute Pœnitentiæ juxta doctrinam Theologorum. III. ad conjunctionem cum omni etiam irrationali creatura, omnium nomine laudando Deum, uti videre est in Cantico Trium Puerorum, & alibi, ubi etiam *Dracones* invitantur ad laudandum Deum, Psal. 148. IV. ad conjunctionem sui cum omnibus peccatoribus, imò etiam dæmonibus, atque omnibus damnatis, volendo supplere laudem, quæ Deo ab iis denegatur: laudabiliter fit hæc adimpletio defectuum laudis Dei, non minùs quàm laudabiliter S. Paulus adimplebat ea, qua deerant *Passionum Christi, in carne sua*, pro Corpore Christi, quod est Ecclesia, Coloss. 1.

§. IV.

Sublimitas Intentionis.

E Levare illa debet I. ad conjunctionem sui cum omnibus Sanctis, quoad omnes eorum : sic in Canone Missæ dicimus: *Accepta habere digneris, sicuti accepta habere dignatus es munera pueri tui justi Abel, &c.* II. ad unionem cum pretiosissima Deiparente, volendo agere instar illius, seu Marianè; Maria enim est Mater nostra, & nos filii ejus non emancipati, qui in jure unum cum Matre censentur. III. ad intimam conjunctionem cum Christo, offerendo omnia per illum, & in illo, volendoque agere Christi formiter: hoc est, quod suadet Apostolus, *Omnia agere in nomine Domini Jesu*, ad Coloss. 3. IV. ad aliquam velut transformationem in ipsum Deum, offerendo actiones nostras plenissimè voluntati & gustui Dei, quia nimirum eas vult, & prout vult, tanquam juge ac perpetuum sacrificium, debitum Deo, velut omnium auctori, ac Domino vitæ & necis, idque unice propter bonum ejus, & quia est summum bonum: fundatur hæc Elevatio Intentionis in illo Psal. 33. *Exaltemus nomen ejus in idipsum: & si ille juravit per semetipsum*, Gen. 22. nos quoque possumus laudare illum per seipsum.

DIEI PRIMÆ
MEDITATIO II.

De Fine, ad quem crea-
tus est Homo.

*De hoc S. P. N. in Medit. quam
appellat Fundamentum, ita
ait: Creatus est Homo ad hunc
finem, ut Dominum Deum suum
laudet, ac reveretur, eiq; ser-
viens tandem salvus fiat.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. ut in Medi-
tatione præced.

PRÆLUD. II. Pete à Deo gra-
tiam cognoscendi finem Creationis tuæ,
tendendi ad illum, & consequendi il-
lum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicen-
tem per Prophetam, *Psal. 99. Ipse
fecit nos, & non ipsi nos* Et per alium:
*Nunquid non Deus unus creavit nos? Malach.
2. Creavit te Deus originaliter de nihi-
lo: quid enim eras, antequam eras?
quoad animum, nihil eras: quoad cor-*

pus, in materia prima aliquid eras, sed ante materiam primam, quid etiam quoad corpus eras? Creavit te, tot aliis possibilibus creaturis in suo nihilo relictis. Fecit te non monstrum; Fecit te nasci, non ante adventum Christi, non tempore diluvii, non inter Ethnicos, non inter Judæos, aut Hæreticos; non ex parentibus pessimis, qui te pravitate omni imbuerent; non distulit nascentiam tuam ad tempora Antichristi: Item, fecit te ad imaginem suam, spirituales quoad animam, immortalem, & beatitudinis æternæ capacem, &c.

Ex his infer, *Primò*; Si ex nihilo es, & nihil originaliter es; nihil igitur tibi arroga, pro nihilo ab omnibus reputari patere, nihil tibi deberi existima. Infer 2. quantum debeas Domino DEO tuo, pro tantis productionis tuæ circumstantiis; quàm sancté illi servire tenearis! Infer 3. Si spiritualis es quoad animam, quid igitur corpori nimium condescendis, & animam parùm curas? Si immortalis es, quid igitur tibi cum temporalibus? Si imago DEI es, quomodo aliquo nævo deformari te pateris?

II. Audi Christum Dominum dicentem: *Non potest arbor mala bonos fructus facere, Matt. 7.* Et considera fructus, seu proventus nihili tui. Ex parte animæ, naturales isti sunt: Ignorantia, error,

primi motus anxietatis, turbationis, inconstantia, passionum prædominantium. Ex parte corporis, proventus naturales sunt, omnia genera morborum, & omnes modi mortis; hæc enim omnia, dum deficiunt ab aliquo esse, pertinent ad tuum nihilum, in eoque radicantur. Morales deinde proventus nihili tui sunt: inclinationes ad omnia peccata possibile, & ipsa peccata, quæ jam commisisti, & propter quæ ad nihilum tuum redire deberes.

Ex his infer primò, debere te paratum esse ad omnia genera morborum, & mortis, juxta placitum Creatoris tui. Infer 2. propter morale nihilum tuum, nempe peccatum, deberi tibi contemptum infinitum, odium æternum, depressionem, derelictionem, oblivionem, persecutionem, & poenam omnimodam, atque ita, si quidpiam horum quandoque tibi contingat, tanquam debitum tibi lubens accepta.

III. Audi DEUM dicentem: *Om-nem, qui invocat nomen meum, ad gloriam meam creavi eum, Isa. 43.* Et considera, ideo te creatum esse à Deo, ut eum laudes, reverearis, ei servias, & tandem salvus fias, hoc est, DEUM ipsum pro mercede laborum referas. Ideo te factum esse Christianum, ut imiteris Christum in omni virtute; ut utaris dignè Sacramentis ejus tibi competenti-

bus, & si opus fuerit, moriaris pro Christo. Ideo te factum Religiosum, & Socium JESU, ut servias ei ad instar Angeli in omni puritate; ut servias illi usque ad defatigationem; ut non tuam solum, sed & proximi salutem procures.

Ex his infer primò, non esse te hominem, si vita tua non est laus Dei, servitus Dei, amor Dei. Infer 2. Non esse te Christianum, si in aliquo non imitaris Christum, in quo potes. Infer 3. Non esse te Religiosum, si vita tua non est perpetua naturæ violentia; non esse te Socium JESU, si non zelas animarum salutem; si in puritate Angelica non servis illi usque ad defatigationem. Erubescere & proponere meliora.

COLLOQUIUM. *Fecisti nos Domine ad Te, & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te. S. Aug.* Ah, quomodo Creaturæ omnes tendunt ad fines, sibi à Te destinatos! quanto conatu lapis tendit ad centrum suum! quanto impetu ignis evolat ad sphaeram suam! & ego non tendam, non evolabo ad Te, Deus meus? In fine Pater, & Ave.

H O R A

CONSIDERATIONIS,
 Tempore pōmeridiano
 diei primæ.

*De Fundamentis, seu Principiis &
 Dictaminibus, quibus ordinariè
 inniti solent imperfecti, &
 perfecti Religiosi.*

I.

DUæ principales sunt in hac vita
 mortali Scholæ: Una Christi, alte-
 ra Antichristi, seu opposita Scholæ
 Christi. Scholam Christi erexit Trinitas
 Sanctissima, dum Pater novissimè nobis
 locutus est in Filio suo, qui est V E R-
 BUM & substantialis Sapiencia, sub
 obumbratione Spiritûs sancti in homi-
 nem propagata. Scholam Antichristi
 erexit Trinitas scelestissima, Diabolus,
 Caro, & Mundus, initiaque ejus adhuc
 in Paradiso facta, dum per scientiam
 boni & mali affectatam homo factus
 est, ut jumentum.

2. In his duabus Scholis, sicut aliæ
 Scientiæ & artes toto coelo diversæ

traduntur Ethicæ morum humanorum regulativæ. In Schola sua Christus procedit per æternas rationes æternæ veritatis, cum omni sanctitate & justitia connexas, ad omne solatium hominum, juxta illud: *Letamini in Domino Deo vestro, quia dedit vobis Doctorem justitia. Joel, 2.* In Schola Antichristi proceditur per fallacias æternæ falsitatis ad interitum ducentes; diabolus enim *in veritate non stetit, Rom. 8.* & non stat. Prudentia carnis mors est; *Sapientia hujus mundi, stultitia est apud Deum. 1. Cor. 3.*

3. Ex his tam dissentientibus Scholis desumunt fundamenta, seu principia & dictamina, iisque vitam suam dirigunt imperfecti, & perfecti Religiosi. Imperfecti ex Schola & Ethica Antichristi, seu diaboli, carnis & mundi; perfecti ex Schola Christi, ut ex sequentibus dictaminibus patebit.

Primum fundamentum seu dictamen imperfectorum Religiosorum, est hoc: Jam non sum Novitius, pridem prætextam exui; habeo ego meum Deuteronomium; non indigeo pædagogo, &c. Hoc dictamen pertinet ad Belial; qui significat idem, quod sine jugo, proindeque desumitur ex Ethica diaboli. Non es, Religiose, jam amplius Novitius, sed es inveteratus malorum: Exuisti prætextam, sed non induisti Christum: Habes Deuteronomium tuum, sed non

DEI & Christi: Non indiges pædago-
go, quia Magistrum non agnoscis Chri-
stum: Non es Novitius ad nuncupanda
vota, sed esse debes semper Novitius ad
perfectionem: Non annos DEUS com-
putat, sed animum.

Oppositum huic dictamen habent per-
fecti Religiosi, dum aiunt: Geram me,
ut primæ diei Novitium: desumuntque
dictamen hoc ex Ethica Christi, quam
non ignoravit servus DEI David, cre-
dens in Christum venturum, dum dixit:
Nunc coepi Psal. 76. Idem dictamen instil-
labat discipulis Christi & suis, S. Anto-
nius Abbas, ante mortem ita eos allo-
quens: *Admoneo vos, ô viscera mea, ne tan-
ti temporis laborem repente perdati, hodie vos
religiosum studium arripuisse arbitrabimini.* Sis
ergo, Religiose, veteranus, sicut S.
Petrus, ut te cingat alius, & eas quò
non vis, sicut cinctus est, postquam
seniit Petrus. Sis veteranus fortitudi-
ne, multa agendo & patiando pro Deo.
Item, sis Novitius exactâ observantiâ
omnis religiositatis, modestiâ, teneri-
tudine conscientiæ, & æstimatione om-
nium, tanquam Superiorum, toleran-
tiæque correctionis, & disciplinæ reli-
giosæ.

Secundum Dictamen imperfectorum Re-
ligiosorum est: Licet aliis, cur non mi-
hi? Etiam alii sub eadem regula viven-
tes habent intellectum, doctrinam, ac

probitatem, & tamen aliter sentiunt, & aliter procedunt. Dictamen hoc ab exemplo, est simile illi pronuntiato Pharisæorum, contra Christum pugnantium, *Joan 7. Nunquid ex Principibus aliquis credit in eum, aut ex Pharisæis?* quasi dicerent; tot alii docti & probi non sequuntur Christum hunc, & nos sequemur? Pharisæicum ergo hoc dictamen est, si est contra regulam religionis, proindeque ad Scholam Antichristi spectans.

Opponunt illi aliud boni Religiosi ex ore ipsius Christi desumptum: *Quid ad te? tu me sequere.* Attende tibi & regulæ. Non venisti imitari homines quoscunque, sed Christum: Judicium de aliis relinque Deo, & fac, quod facere teneris.

Tertium Dictamen imperfectorum Religiosorum: Regulæ me non obligant sub peccato; hoc est consilii, non præcepti. Et hoc dictamen in Schola diaboli natum est: eo enim admisso, etiam florentissimæ Religiones corruunt, sublatâ observantiâ regularum, per quam florebant, & subsistebant.

Bonis Religiosis aliud in corde simulque in ore est, nempe hoc: dignus est Deus, ut observem etiam non obligantia sub peccato. Ad Christum, Christi-que Scholam pertinet dictamen hoc, utpote caelestibus incolis usitatum,

prout testatur S. Joannes *Apoc. 4. Dignus es, Domine Deus noster, accipere gloriam, & honorem, & virtutem.* Et certè non decet, Religiosum esse plebeium Dei seruum, metu solo ab iis tantum abstinentem, quibus adnexa est Inferni, aut Purgatorii pœna.

Quartum Dictamen imperfectorum: concedendum aliquid tempori; remittendum aliquid de rigore & severitate; rigor iste obest valetudini; arcus semper tensus facilè rumpitur. Cujus Scholæ fit dictamen hoc, colligitur primò ex dictis impiorum *Sap. 2. Exiguum, & cum radio est tempus vita nostra, &c. Venite ergo, & fruamur bonis, &c. Non pratereat nos flos temporis.* Colligitur deinde ex eo, quia sub pallio necessariae valetudinis, commoditates carnis & superfluentias suadet; spectat igitur ad magisterium carnis, adeoque ad Scholam Antichristi.

Non sic boni Religiosi, qui sibi occidunt illud Angelicum, *Apoc. 10. Tempus non erit amplius: Momentum, ex quo pendet æternitas; Nondum ad sanguinem restiti; Nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei; Non decet sub Spinoso Capite membrum esse delicatum; Non prodest corpori, quod nocet animæ.*

Habent & alia imperfecti Religiosi dicta

dictamina sua, Ethicam moribus Christi contrariam redolentia, qualia sunt: jus naturæ ad hoc habeo; non hoc requirit Justitia distributiva; solus ego videor, & notor; futuris est prospiciendum; singularitates sunt istæ, & exoticismi; sic fies exoticus, nec promoveberis; minor inde erit gloria DEI, si inferioribus posthabearis, habenda est ratio famæ propriæ. Hæc omnia sunt fallaciæ diaboli, finem vanitatis, commoditatis, propriæque excellentiæ spectantes, proindeque è Schola Christi eliminandæ.

Opponunt illis boni Religiosi has veritates: Religio est perpetua naturæ violentia; Servus inutilis sum: ego & asinus pares sumus; solæ paleæ mihi debentur, & verbera; DEUS regit mundum, non mihi frangam caput, ipsi est cura de nobis; si hominibus placerem, servus Christi non essem; hæc est gloria Dei, confusio mea; Christus in infami stipite pendet, & ego famam quæram?

Ex hac antithesi dictaminum collige, Religiose, cujus Scholæ discipulus sis, & si aliqua principia non ex Schola Christi hausisti, in his Exercitiis ejura illa, & sola dictamina Magistri tui Christi sequere, & exsequere.

DIEI PRIMÆ
MEDITATIO III.

De Mediis ad obtinendum
Finem homini à Deo
ordinatis.

Verba S. P. N. I. c. sunt: *Reli-
qua verò, supra terram sita,
creata sunt hominis ipsius causâ,
ut eum ad finem creationis suæ
juvent.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à DEO
gratiam, cognoscendi, & usurpandi
media, ordinata tibi à DEO ad salu-
tem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem
per S. Paulum, *ad Rom. 8. Omnis crea-
tura ingemiscit, & parturit usque adhuc.* Et
confidera, omnem creaturam datam ti-
bi esse à DEO, tanquam medium ad
salutem, ingemiscere ~~que~~, & parturien-
tis instar clamare, ut tendas ad Deum.
Fecit Deus in oculis tuis tot gradus

creaturarum, ut per eos ascendas ad illum: extendit tam pulchrum cœlum, ut ex eo, & in eo appetas pulchritudinem Dei, & detesteris deformitatem tuam: lucent tibi planetæ, lucent stellæ, ut appetas lucem Dei, & horreas tenebras tuas: terra tibi tot fructus parit, ut fructifices Deo, eumque pro æterno fructu referas: dedit tibi teipsum, ut perdas te propter Deum, & lucreris illum: dedit tibi corpus, ut illud mortificans vivifices, & in Deo veram nanciscaris vitam: dedit animam, ut sapias ea, quæ sunt Spiritûs Dei: dedit tot potentias animæ, ut per earum usum introeas in potentias Domini. Et quando tandem toto corde, & te toto contendes ad Deum? Tot illicia ad serviendum Deo habes, quot motus cœlorum, & quot motus potentiarum tuarum; utere illis, ut fruaris æternùm Deo.

II. Audi Deum Patrem dicentem, *2. Petri 1. Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacui, ipsum audite.* Hoc est, ô homo, medium salutis tuæ præcipuum est Mediator verus Christus Jesus; ille est Via, Veritas, & Vita; dum illum tibi donavi, nihil tibi negavi: habes in eo thesauros omnes gratiæ, doctrinæ, exempli, omnis perfectionis, Sacramentorum, meritorum: si es furis, cibus tuus est; si sitis, potus tuus est;

si infirmaris, pharmacum est; si mortuus es, vita vivificans est. Ex his infer, magnam fore tuam damnationem, si hoc tanto ad salutem medio non fueris usus, vel non, ut par est, fueris usus. Vide, quomodo usus sis gratiis ejus, exemplo, Sacramentis, passione, morteque ejus, & quomodo deinceps hæc omnia in salutem tibi convertere debeas.

III. Audi Christum Dominum dicentem, *Ecce Mater tua*, *Joan. 10.* Ecce pretiosissima Mater mea est mediatrix, & advocata tua, mediumque post me salutis tuæ; ordinavi enim, ut nemo salvetur, nisi mediante illa, omniaque te volui habere per illam. Cùm adhuc esses parvulus, injeci tibi affectum ad hanc Matrem, & feci eum in te crescere, cum quo omnia bona statim in te succreverunt: fovit te ista Mater, etsi immorigerum, contexit, etsi foedum; iras meas à te avertit, pericula amovit, gratias efficaces impetravit; propter illam mirè direxi cor tuum; regebam te, servabam te, subtrahebam occasiones, tentatori non permittebam tantum, quantum volebat; dulcedines mundi amarulentas reddebam; tandem te vocavi, & adduxi ad me propter *MARIAM*. Infer ergo, quantum Mariæ debeas! erumpe in omnimodos affectus; exardesce quoque in amorem *DEI* propter *MARIAM*.

COLLOQUIUM: Ergone, mi JESU, non serviam tibi, qui non solum in tot creaturis, sed etiam in tua persona, & in pretiosissima Parente tua deservivisti, & deservis mihi? O! si est vel unica in me substantiæ particula, quæ non tendit in obsequium, laudem & amorem tui, erue illam! malo totus non esse, quàm non totus servire, laudare, & amare te. In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DIES SECUNDA

Verbo Incarnato consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *Domine, etsi ego commisi, unde me damnare potes; tu non amisisti, unde salvare soles.*

Ex S. Aug. Medit. cap. 39.

MEDITATIO I.

De formidanda gravitate & mensura peccatorum mortalium.

Considerationem istam suadet S. P. N. Medit. 1. Hebd. 1. punct. 3. Memoria

versandum erit, quanta sit peccati gravitas & malitia, Deum omnium conditorem, utq; Dominum offendentis. Et paulò superiùs: exerceamur circa peccatum mortale, & particulare quodlibet, &c. considerando, quod peccato tali, vel semel duntaxat commisso, fortè detrusi sint multi ad infernum, aeternumq; damnati.

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, concipiendi horrorem peccati mortalis.

PUNCTUM I. Audi dicentem Deum, Scito, & vide, quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum tuum, Jerem. 2. Hoc audiens, considera 1. tam malum esse peccatum mortale, sicut bonus est Deus, utpote oppositum directè Deo, destructivum & annihilativum Dei (quantum in illo est) crucifixivum Christi, & omnium possibilium creaturarum annullativum, audebisne ergo, Religiose, peccatis tuis aliquando moliri interitum Deo tuo? audebisne conari crucifigere Christum, Latusq; ejus cruentis manibus scrutari? 2. adeò amarum, & damnosum esse peccatum mortale, ut in eo nihil pro gloria cœlesti possis mereri, nec pro eo ulla creatura ad æqualitatem satisfacere possit, etiamsi tormenta inferni subeat: tam damnosum esse, ut totà æternitate pro

eo momento, in quo peccasti, sis futurus odibilis Deo; ut spoliet omnibus meritis, faciatque captivum diaboli, & ponat hominem in metu damnationis per totam vitam, seclusâ speciali revelatione de obtenta venia. Infer ergo, quomodo horrere debeas peccatum mortale, & propone.

II. Audi Christum Dominum dicentem, *Matt. 23. Implete mensuram Patrum vestrorum.* Hoc certè est, ad quod tintinant ambæ aures tuæ, Religiose, & contabescat cor tuum, quia ex abyssalibus Dei judiciis, singuli homines secundum mensuram, & plenitudinem peccatorum suorum consummantur, & tamdiu, ut convertantur, sustinentur, quamdiu suorum peccatorum cumulum non habuerint consummatum. Si semel peccaveris mortaliter, nescis, an non hanc mensuram, & hunc cumulum complebis. Nunquid enim innumeri pro unico mortali sunt damnati? Vide igitur, quàm horrere & cavere debeas peccatum, nec abuti patientiâ Dei, te hæctenus tolerantis.

III. Audi Christum Dominum dicentem *Joan. 3. Spiritus, ubi vult, spirat, & vocem ejus audis, sed nescis, unde veniat, aut quò vadat.* Nescis, Religiose, quando, & quò auferetur Spiritus gratiarum efficacium, specialiumque favorum DEI; & horum enim apud Deum men-

lis suis Deus reperiat pravitatem, candidique Nazaræi super carbones denigrescant, & qui vescebantur in croceis, amplexentur stercora, & qui stabant, aut stare videbantur, miserrimè corruant. Quo infortunio, ne & tu, Religiose, involvaris, pervide in his exercitiis causas miserabilium ruinarum in Religionibus, & ex Religionibus, ut iis perspectis easdem devites.

Prima igitur ruinæ Religiosorum, in Religionibus, & ex Religionibus, causa est, quam adumbravit Christus In edificata Domo super arenam sine fundamento, cujus ruina facta est magna; postquam descendit pluvia, venerunt flumina, & flaverunt venti, Matt. 7 6. Causa, inquam, ruinæ est, non jactum aut non bene jactum in Novitiatu Religiositatis fundamentum; non radicatus horror omnis peccati, præsertim mortalis; non penitus abstractus à sæcularibus desideriis animus; non inducta mortificationis internæ, externæque aviditas, seu fames & sitis crucis; non impressæ cordi rationes æternæ; non stabilita rerum spiritualium æstimatio; sub exteriori solum modestiolâ, tanquam sub cineribus dolosis, mundani conservati igniculi, & propter metum, perpetuamque tot superiorum vigilantiam, protractum utcunque tyrocinium, ex quo vix pedem miser religiosus extulit, & ecce

idem, qui fuit ante ingressum religionis, compareret, interdumque pejor; hinc sensim sine sensu deterioratur, sæcularescit, ineptus Religioni redditur, ac corrui: Si coram Deo, Religiose, judicas, te non solidum in Novitiatu posuisse fundamentum, nec in petra ædificasse, sed super arenam, adhuc corrigere datur; optimè enim nôsti, quid à te requirat Deus, quid conscientia, quid Religio, quid institutum, quid inspirationes DEI.

Altera ruinae Religiosorum causa est, quam Christus objecit Angelo seu Episcopo Ephesinae Ecclesiae dicens, *Apoc. 2. Habeo adversum te, quod charitatem tuam primam reliquisti.* Causa ergo est, recessus à primo Novitiatus fervore, seu in-tepescencia, principaliter ex malo & infructuoso usu Orationis ac Meditationis orta, dum ad eam præparatio, aut non instituitur, aut miserè instituitur, dum non suo tempore peragitur, decurtatur, tandemque etiam omittitur. Sic dum in Meditatione non exardescit ignis, noxiè tepescit animus, tædium fastidiumque rerum spiritualium introducit, vita ipsa religiosa desipit, ad ultimum teporis gradum devenitur, & ruina subsequitur; tepidorum enim, tam medicina quam pœna, non est, nisi gravis ruina. Cave igitur, Religiose, causam hanc ruinae, atque ita obfirma

animum, prout obfirmaverat Princeps Theologorum nostrorum, P. Franciscus Suarez, qui dicere solebat, se malle totam scientiam suam, tot annis quæsitam, perdere, quàm horam unam orandi, consuetam in Societate, intermittere, ut perhibetur in vita ipsius, præfixâ Tomo de Gratia.

Tertia ruinæ Religiosorum causa, est præcedenti proxima, & ex ea profluens, quam exprobravit, licet in graviori materia, Jacob Patriarcha filio suo Ruben *Ged. 49. Effusus es sicut aqua, non crescas.* Effusio nempe ad exteriora, & captatio ultronea distractionum, conversationum, solius tædii vitandi causa, ingerendo se in negotia non necessaria, spontaneè & non ex obedientia: per talem ad exteriora effusionem dissipatur Spiritus, interna negliguntur, in via Dei non sumitur incrementum, nec proficitur, sed tandem deficitur & peritur, atque in ruinam itur. In quæ mala nè devolyaris, Religiose, attende tibi & Religiositati: est, quod agas circa animam tuam! Æternitatis negotia habes; age quod est muneris officii-que tui: cætera Deus non requirit à te. Si cogaris ad exteriores occupationes, commoda te illis, non dona, idque ex parte solùm, & non totum; tecum autem intus habita, cubiculum ama, & amabit te amator solitudinis JESUS.

Quarta ruinæ Religiosorum causa est similis illi, ob quam corrui Lucifer, nimirum appetitus excellentiæ propriæ, defectusque humilitatis, ex quo oritur æstimatio sui ipsius fuga omnis contemptus & neglectus; jactatio nobilitatis, doctrinæ, aliorumque talentorum; desiderium & procuratio eminentiæ, prælationisque supra alios, officiorum honoratiorum, mansionis commodioris; indignatio, dum alii præferuntur, muneribus speciosis applicantur, vel ad res magnas gerendas, ad altiora docenda, &c. indignatio quoque ob non habitum sui respectum ob labores suos, &c. Ex indignatione oritur amaritudo animi, & insipida vita in religione, & tandem ejusdem desertio. Ob talem excellentiæ propriæ appetitum corrui olim in Provincia nostra, circa 1630. quidam, qui cum coram Generali Exercituum Duce Konieckpolski concionatus esset, hanc ab eo laudem tulit: *Egregius esset Prælatus, si Religioni non esset obligatus*: hoc encomio audito. Societatem deserere decrevit, allegans inopiam parentum, ad quam sublevandam jure naturæ teneretur. Collegium Cracoviense in eorum sustentationem sexcentos florenos obtulit: sed ille reperit alium prætextum, afferens, se ante ingressum Societatis fuisse Monachum, atque ita dimissus, rectè

Barum ad Konicpolski Ducem discessit; ad quem non admissus, id solum responsi tulit, se Patrem N. N. Jesuitam nōsse, & illum amare; alterum verò non nōsse. Sic miserè deceptus; ab Episcopo Caminieensi Piaseki aliquod exiguum Beneficium impetravit; deinde P. Rectorem Caminieensem adiit, usursejus operâ in iterata admissione ad Societatem; re tantisper dilatâ in desperationem incidit, & quadam die, dimisso à se famulo, cultrum arripuit, decemque ictibus cum pectus sauciâisset, animam efflavit, extra locum sacrum sepultus, qui terram Sanctam, Societatem, Prælaturæ causâ deseruerat.

Quinta ruinae Religiosorum causa est, quam exprimit Deus *Osea 7. Comederunt alieni robur ejus, & ipse nescivit*: nimis libera & incauta conversatio cum sæcularibus; de fide enim est, cum sancto sanctum fieri, cum perverso perverti: ergo & cum sæculari incautè conversantem, sæcularem fieri, certum est. Et quidem interdum ad hanc conversationem deveniunt Religiosi ex tædio solitudinis & silentii, interdum autem ex occasione bona, ratione Missionum, Confessionum, eleëmofynarum, sed paulatim contrahitur confidentia, liberior agendi modus, communicatio secretorum, litteræ occultæ, & tandem ruina.

Quid tibi, Religioſe, cum ſæcularibus,
qui ſocius factus es Angelorum?

Sexta ruinæ Religioſorum, præfertim
in & ex noſtra Societate, cauſa eſt, ut
alia omittam, fortis perſuaſio, quâ pu-
tat Religioſus, ſe poſſe ſalvari extra Re-
ligionem in ſæculo, & quidem ibi ſe
utiliorem fore Eccleſiæ DEI, quàm in
Religione, aut ad minimum æquè uti-
lem. Hæc eſt deceptio & captivatio
oculorum diabolica: poteſ ſalvari in
ſæculo, ſed non ſalyaberis, propter præ-
ciſum Prædeſtinationis filium. Quis tu
eſ, qui viſ, ut Deus ſe tibi accommodet
circa vitæ ſtatum, & non tu Deo? pu-
tas, te fore utilem Eccleſiæ Dei, & tu
radicem omnis boni, voluntatem Dei,
deſeris. Putâſne luſiſſe tecum Deum,
dum te ad Religionem vocavit? putas
quoque tibi colluſurum Deum, & ad
inconstantiam tuam mutaturum ſeriem
prædeſtinationis ſuæ circa te? Nulli be-
nè cecidit alea hæc: ita igitur in gradu
tuo, & non corrues.

DIEI SECUNDÆ
MEDITATIO II.

De odibilitate peccati venialis.

Facit illius mentionem S. P. N. Hebd. 2. die 5. de tribus gradibus Humilitatis, dicens: tali illud odio haberi debere, *ut nullâ vel humanæ quantæcunque felicitatis, vel propriæ mortis conditione propositâ adducar unquam, ut culpam, licet venialem tantum, decernam admittere.*

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUD. II. Pete à Deo gratiam, salutiferè penetrandi odibilitatem peccati venialis, illudque vitandi.

PUNCTUM I. Audi dicentem Deum, *Levit. 11 Sancti estote, quia ego sanctus sum,* & considera, quòd, sicut impossibile est, ut sanctitas DEI compatiatur ullam inordinationem, etiam levissimam, ita impossibile sit, ut in nobis Deus toleret adprobativè ullam inordinationem venialiter peccaminosam. Si (quod fieri non potest) in Humanitate Christi, aut in Matre ejus, aut in aliquo ex Sanctis jam glorioso, vel unicum peccatum veniale compareret, ita illud non toleraret,

ut statim unio Hypostatica inter Humanitatem & personam Verbi dissolveretur, statimque Virgo MARIA, aut Sanctus ille gloriâ cælesti privaretur; ita est odibile coram Deo peccatum veniale, ut illud non sit admittendum, etiam si ex admissione illius salus totius mundi sequeretur, & etiam si omnes damnati in Sanctos converti deberent. Vide ergo, quanto odio illud habere, quantâ sollicitudine cavere debeas.

II. Audi Deum dicentem: *Si Pater ego sum, ubi est amor meus?* Judica tu ipse, si quis filius ita diceret: Reverâ diligo Patrem, sed tamen citra vulnera mortifera & mortem, quid ei molestiarum ac injuriarum inferre potero, faciam omnia sine respectu liberrimè. Quid putas? amarétne Filius iste Patrem? quid putas? an non cruentaretur cor paternum resolutione tam audaci Filii? essétne Filius, & non potius sceleratus lurco? Talis es & tu, Religiose, dum venialiter, plenè deliberatè, offendis, aut paratus es offendere Deum. Scis ex Apostolo, quòd peccato mortali rursus crucifigatur Christus: proinde per peccatum veniale quodammodo conspuitur, & injuriis afficitur. Istâne non te moveant? Silex es, si non movêris ad vitandum peccatum veniale.

III. Audi dicentem Deum, *Qui modica spernit, paulatim decidet, Eccl. 19.* Sicut

per frequens stillicidium, & madefactionem tignorum domus, non statim corrui domus, sed disponitur, ut tandem corruat; & sicut morbi non faciunt quidem statim mori hominem, disponunt tamen, ut moriatur, ita peccata venialia non inferunt quidem mortem animæ & damnationem, disponunt tamen ad illam, partim, quia diminuunt fervorem charitatis, quo diminuto redditur homo minus potens ad resistendum tentationibus; partim, quia impediunt gratias actuales, redduntque hominem indignum gratiis efficacibus ad resistendum tentationibus, & sic homo voluntate sua ruet in præceps. Et non fugies tanta pericula, ex peccatis venialibus oriri solita?

COLLOQUIUM: Ideone, mi DEUS, committam aliquid contra te, quia est leve? immò verò propter hoc ipsum non committam, quia est leve, sed vincam me facilius ob levitatem ipsam. Ero cum gratia tua in minimo fidelis, ut merear fidelis esse & in maximo. O! DEUS meus, aufer de corde meo omnes nævos! O Sanguis Christi mei, ab omni etiam levissima macula ablue me! &c. In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

H O R A

CONSIDERATIONIS,

Tempore pomeridiano,
diei secundæ.

De horrore peccatorum venialium.

Magnus Dei servus David, hac sibi propositâ quæstione: *Cur timebo in die mala?* sic respondet: *Iniquitas calcanei mei circumdabit me.* Quid per istam calcanei iniquitatem intelligatur, per sententias interpretum non eo, sequor que sensum eorum, qui peccata venialia intelligunt, quæ ordinariè ab hominibus pulveris instar habentur, contemnuntur, calcaneo teruntur: his igitur se circumdari timet Propheta, eademque timenda sunt aliis Dei servis, facilè enim ab iis datur progressus ad mortalia. Hinc Sanctæ Theresiæ ostensus fuit à DEO locus in inferno, in quem incidisset, si quædam peccata venialia non vitâisset, ut ipsamet scribit in vita sua cap. 32. Modi autem comparandi sanctum timorem, horroremque horum peccatorum, possunt esse isti:

Primò, elicere frequenter actum

amoris Dei super omnia: qui actus non solum id habet, quod, dum est supernaturalis, deleat peccata, tam venialia quam mortalia; sed etiam continet virtualiter horrorem, detestationemque omnis peccati venialis; nam hoc ipso quia est super omnia, est etiam supra illud bonum, quod quaerit, qui venialiter peccat: *nemo enim intendens ad malum operatur.* Occasionem autem eliciendi actum amoris divini, o quot habet Religiosus per diem! quis illum prohibet, singulis horis ad pulsus horologii, simul cum salutatione Angelica, actum amoris Dei elicere, verbis vel sola mente? In singulis deinde conscientiae examinationibus, Sacri auditionibus vel celebrationibus, orationibus vocalibus, & temporibus, quibus nulla alia urget occupatio, &c. o quanta dantur opportunitates eliciendi actum hunc, & dignissimum, utilissimum!

Secundo: In singulis praeparationibus ad Confessionem Sacramentalem, & in quotidianis examinationibus, vel etiam Meditationibus, obfirmare animum contra peccatum veniale, per protestationem, resolutionemque, resolutioni S. Anselmi persimilem, in hunc modum: *Domine, si ex una parte reclusas inferni fauces, ex altera parte peccatum veniale, scienter & plenè deliberatè committendum, pra oculis haberem: mallem in infernum ruere, quam scien-*

zer & plenè deliberatè, venialiter peccare. Et hæc resolutio non est meri affectus, & per modum alicujus piæ supererogationis, qualis fuit illa S. Augustini, ut scribit Ribadeneira in vita ejus: *Domine, valde exultat anima mea, quòd tu sis DEUS; verùm si per impossibile fieri posset, ut Augustinus esset DEUS, & tu Augustinus, omninò vellem esse Augustinus, ut tu esses Deus.* Non est, inquam, resolutio contra peccatum veniale supererogatoria & meri affectus; sed ex æquitatis & omnimodi debiti, comparando enim eo merè pœnam infernalem, tum quia peccatum veniale est difforme naturæ intellectuali, & est offensa Dei; poena autem, ut poena, non est offensiva Dei, nec est difformis, sed conformis; tum quia peccatum veniale interdum solâ materiæ quantitate, vel qualitate differt à mortali peccato, proindeque affinitatem habet cum illo veluti intrinsecam; nullam autem ejusmodi affinitatem, etiam cum peccato veniali, habet poena, ut poena.

Eadem resolutio ita inhæserat cordi aliquorum Dei servorum, ut cum auxilio Dei obstrinxerint se voto speciali, ad non committendum unquam peccatum veniale, scienter & plenè deliberatè: Bibliotheca Scriptorum Societatis nostræ perhibet de Patre Ludovico de Ponte, quòd is viginti ante mortem

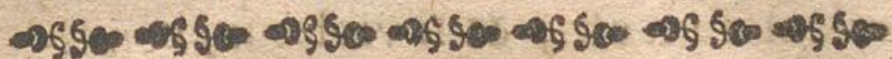
annis votum hoc nuncupaverit, & feliciter Deo adjuvante impleverit, sanctè mortuus 1624. 17. Febr. Corpus illius, in quo Angelica habitavit anima, post mortem Angeli stipare visi. Ibidem refertur de B. Jacobo Alvarez de Paz, cujus Ascetica scripta præ oculis habemus, utinam & præ animis! Eum 26. ante mortem annis, simili voto non committendi plenè scienter ullum peccatum veniale, obstrictum, obligationi huic cum divina ope satisfecisse; unde non immeritò eundem, die quodam celebrantem, Christus Dominus amplexari visus, corpusque ejus incorruptum post mortem mansit, & ex eo liquor balsamo non absimilis promanat, attestans, eum fuisse bonum odorem Christi. Non possum & tertii non meminisse, cujus præclaram mentionem, non tam ad imitandum, quàm ad confundendos tepidos, ferventioribus autem admovendum calcar, facit P. Eusebius Nierembergicus *Veta Divina cap. 13.* Fuit is P. Jacobus de Saura, qui divino amore saucius votum (quod mox referam) concepit, cumque illud cordi suo impressum optaret, ex speciali instinctu Dei pectus sibi ipsi à superiore cordis parte aperuit, proprioque sanguine votum scripsit, & nomine subscripto firmavit: vulnus illud adeò altè in corpus descenderat, ut cor ipsum penetrâsse

videretur, prout post mortem relicta
 inibi cicatrix testabatur. Votum hoc
 tale fuit: *Amore Sanctissima Trinitatis, JESU, MARIÆ, & Sanctorum omnium,*
 voveo, quod ad maximam perfectionem velim
 conniti: nōsti, mi Deus! desiderium meum, &
 quomodo moriar pro amore, quem habeo, tibi
 purissimo cum affectu serviendi. O DEVS
 meus, & amor meus! suscipe me in servum
 tuum, & meam mihi negligentiam benignus
 remitte. Voveo item, quod niti velim ad An-
 gelicam puritatem; quod ad rem nullam affi-
 ciar, nisi ad te, & propter te; neque aliud
 amabo, nisi te Deum meum; quod in rebus
 omnibus, ubi peccatum non cernitur, obtempe-
 rabo Superioribus meis, omnemq; illorum vo-
 luntatem affectu, & perfectione, quā potero,
 exequar; quod, quidquid faciam, dicam, co-
 gitabo, desiderabo, id omne futurum sit amore
 Sanctissima Trinitatis, & Domini mei IESU,
 ac Domina mea Maria, S. Iosephi; S. Patris
 mei ignatii, & Curia coelestis universa; quod
 regulas meas servabo, neque deliberatè pecca-
 tum etiam minimum, aut imperfectionem
 ullam committam; quod cum gratia DEI mei
 conabor esse in continuo actu, exercitioq; amo-
 ris, conformitatis, resignationis, & desiderii,
 eidem DEO meo placendi, & quod omni loco
 ac tempore, in DEI praesentia ambulare stu-
 debo.

Votum hoc non ideo adduco, ut ejus
 nuncupationem cuiquam persuadeam;
 nuncupare enim illud sine speciali Dei

instinctu, & consilio Patris Spiritualis, periculosum est, & si violetur, constituit specialem malitiam, intra sphaeram tamen peccati venialis, si venialiter peccetur: sed ideo adduco, ut saltem per firma proposita Religiosus obfirmer animum ad non peccandum venialiter. Non video praeterea periculum in hoc, si Religiosus hinc & nunc, ad non peccandum venialiter, obliget se voto, duraturo solum pro una vice, e. g. si hinc & nunc per quadrantem voveat, se non admissurum distractionem plenè voluntariam in meditatione, & sic de aliis: sic enim paulatim disponet animam suam ad uberiores Spiritus Sancti gratiam, non patietur namque Deus se vinci liberalitate à creatura, vota que hæc particularia promovebit ad universale votum non peccandi venialiter: quod, quid est aliud, quam inchoatio vitæ cælestis, & quædam confirmatio in gratia. O vita Sancta! utinam ita detur vivere, & placere dignissimo DEO!

DIEI SECUNDÆ

MEDITATIO III.

*De punitis & puniri solitis à
DEO peccatis.*

Integrum eâ de rebus habet S. P. N. Exercitium primum Hebdomadæ primæ, in quo explicat peccatum Angelorum, primorum Parentum, & quodlibet particulare.

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam sancti timoris, & horroris peccatorum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: *Ezech. 5. Complebo furorem meum, & requiescere faciam indignationem meam in eis.* Hoc audiens considera indignationem Domini, & ultionem super Luciferum, ob unum peccatum superbiæ, ob quod corruit semel pro semper, totâ Divinitatis dexterâ percussus, & rudentibus inferni detractus. Considera quoque pœnam primorum Parentum, ob esum unius pomi, occasione cujus impletur hucusque hominibus infernus: pœnam Caini, ob unum fratricidium
in

in reprobum sensum dati, & tandem damnati: poenam Saul Regis, ob abjectum sermonem Domini à Domino abjecti. Ingredere præterea infernum cogitatione, & videbis ibi innumeros, propter unicum peccatum æternùm damnatos: & non disces alieno malo timere? Etiam si non in Religione solum, sed in cælo cum Lucifero esses, time, nec contemnendas putes etiam minimas Paradisi tui, id est Religionis tuæ, prohibitiones, etiam circa esum unius pomi.

II. Audi Deum dicentem, *Isaie 5.*
Væ! qui trahitis iniquitatem in funiculis vanitatis, & quasi vinculum plaustrum peccatum.
Hoc est *væ* horrendum, seu formidanda poena, quâ puniuntur peccatores, *vinculum seu colligatio impietatis*, quando nimirum propter unum peccatum justè permittuntur prolabi in aliud, & rursus propter hoc in aliud, donec perveniatur ad ultimam ruinam, & fiat peccatum eorum peccans peccatum: quia enim semel peccârunt, reddiderunt se indignos speciali auxilio ad vitandum aliud peccatum, atque solâ sufficienti gratiâ supernaturali instructi, illam ipsam inefficacem reddiderunt, miseramque iniquitatis colligationem effecerunt, usque ad compedes & catenas inferni. Hoc altè in cor demisso, procide coram Deo, & per viscera misericordiæ ejus

pete, ne te puniat poenâ permissionis peccati, elige potiùs poenam infernalem, quàm hanc permissionem.

III. Audi Deum dicentem, *Isaia 6.*
Excaca cor populi hujus, & aures ejus aggrava. Hæc est maxima & ultima poena, quâ in hac vita puniuntur peccatores, Excæcatio, derelictio, ultima impœnitentia, dum per iterata liberè peccata merentur privari ultimâ gratiâ efficaci ad poenitendum. O poenam, ad quam omnia omnium creaturarum corda immutentur! nōne immutaberis & tu, Religiose?

COLLOQUIUM. Scio Domine JESU, quòd nolis mortem peccatoris! per eam ergo mortem, quam pro peccatoribus misericordissimè subiisti, peto à te, ne punias me permissione peccati, & excæcatione cordis! Pretiosissima Dei Mater Maria, quæ peccatores non abhorres, avertte à me infelicitatem istam! potiùs moriar, potiùs inferno ardeam, quàm ut peccem! In fine Pater, & Ave, &c.

DIES TERTIA

*Preiosissima DEI Parenti,
Maria consecranda.*

Oratio jaculatoria hujus diei
erit ista: *Pater, peccavi in
Caelum, & coram te: jam non
sum dignus vocari filius tuus.
Luc. 15.*

MEDITATIO I.

*De comparatione Religiosi cum
Filio prodigo.*

Suadet S. Pater adhibere talia Exem-
pla, & comparationes, ad contemp-
tum nostrum inducentes, dum in Heb-
dom. 1. Exercit. 2. p. 3. ait: *Tertium
est, considerare meipsum, quisnam, aut qua-
lis sim, additis exemplis, quae me in majorem
mei contemptum trahant.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. *Pete à Deo
gratiam, redeundi instar filii prodigi in
gratiam ejus.*

PUNCTUM I. Audi relatam à Christo Domino Historiam de Filio prodigo, Lucae 15. qui acceptâ portione Substantiæ hæreditariæ, & charum Parentem, & domum opulentam deserens, abiit in regionem longinquam, frena cupiditibus laxavit, & omnia abligurivit, cum dedecore imprimis Patris sui, deinde cum ingenti damno & extrema pauperie sua. Audiens historiam hanc, agnosce in ea te esse adumbratum: per ingressum Religionis factus es specialiter Filius magni Patris Domini Dei, frater autem JESU Christi; accepisti jus ad cælestem hæreditatem propterea, quia reliqueras omnia; dedit tibi Pater cælestis portionem substantiæ, tot nempe dona supernaturalia, præsertim donum Religiosi fervoris, promptitudinis ad serviendum Deo, contemptûs specialis omnium vanitatum, atque observantiæ omnium Regularum, &c. Tu autem quid? dum adhuc esses parvulus, ac Novitius, vivebas ferventer, tanquam Angelus; sed vix ad Collegia, ad studia es egressus, & ecce, ab illo fervore, devotione, Religiositate, longè abiisti, sæcularismum didicisti, & fortè gratiam Dei (consule conscientiam) dilapidasti; vanitatibus & speciositatibus adhæcisti; videri; audiri, laudari appetens, contemptum fugiens. O! mi Religiose, quò devenisti?

II. Audi continuationem hujus Historiæ: devenerat ille Filius ad tantas angustias, ut pasceret porcos, & cuperet satiari de siliquis eorum, sed à porcis ipsis repellebatur. Interim venit illi in mentem paterna domus, venit in mentem optimus Pater, tum ille lacrimabundus: *Quanti, inquit, mercenarii in domo Patris mei abundant panibus, & ego hic fame pereo! Vadam ad Patrem meum, & dicam: Pater, peccavi in calum, & coram te, jam non sum dignus vocari filius tuus: fac me sicut unum de mercenariis tuis.* Audiens hæc, vide, te esse expressum: eò miser devenisti, ut tibi subtraxerit Deus consolationes, tanquam cibos spirituales, nec sentias gustum in meditationibus, & examinibus, emendicesque solatiola à creaturis, conversando cum externis, curiositati indulgendo, &c. ita ut ipsis externis exosus sis. Ah! sis utinam felix, sicut filius prodigus! utinam velis reverti ad patrem tuum! apud quem homines sæculares habent, quo alantur ad vitam æternam: redi ergo, redi ad primum Novitiatus fervorem, projice siliquas, relinque porcos, &c.

III. Audi ex ore Christi finem hujus Historiæ, quomodo Filium hunc prodigum reducem Pater susceperit, amplexatus sit, vitulo faginato cum amicis tractaverit. Audiens hæc concipe spem inconcussam de bonitate Patris

cælestis, te quoque reducem recipiendum peramanter, & oblivioni dandas ineptias tuas, si seriò revertaris. Vide, à quibus regulis recessisti, quæ occasiones eò te deduxerunt, & ad singula corrigenda animum obfirma.

COLLOQUIUM. Institue imprimis ad Patrem cælestem, Pater, peccavi in celum, & coram te, jam non sum dignus vocari Filius tuus: peccavi in cælum Religiosum, in quo me posuisti: dignus eram, ut me ingratum, inutilem, probrum Religionis, ab ea ejiceres; sed bonitas tua vicit malitiam meam: redeo igitur ad te, suscipe me, mi Pater.

Deinde ad S. P. Ignatium, atque ab eo pete, ut te iterum adnumeret Filiis suis, tanquam renatum, & nunc primum Deo & Religioni vivere incipientem. In fine Pater, & Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA,

Tempore Matutino Diei
tertiæ relegenda.

*De quotidiano Exercitio Humi-
litate.*

1. **T**anti est coram DEO Exercitium hoc, ut juxta revelationem, factam S. Magdalenæ de Pazis, per S. Joannem Evangelistam, Anima, quæ in se perfectionem habuerit Humilitatis, facillimè possessura sit amorem Dei, absque eo, quòd aliud Exercitium adhibeat, ad eum obtinendum, & nunquam inveniatur cor humanum plenum humilitate, quin sit plenum amore Dei, ut est in vita hujus Sanctæ 4. p. cap. 106. Et ratio hujus veritatis est; quia amor Dei ex appretiatione Dei super omnia provenit; appretiatione autem Dei super omnia, importat depretiationem rerum omnium, & maximè sui ipsius respectu Dei; depretiatio autem sui ipsius, est actus humilitatis.

2. Exercitium humilitatis est initium; & causa quædam omnis boni nostri supernaturalis: nam, ut affirmat S. Ber-

nardus; *serm. supra Missus est*: B. Virgo Humilitate Filium Dei concepit; è Conceptione autem & Incarnatione Filii Dei omne nostrum bonum profluxit. Humilitas cælum referavit, quod superbia occluserat, dum humiliavit semetipsum Dominus J E S U S, formam servi accipiens.

3. Tota vita Christi non aliud, nisi perpetuum Exercitium Humilitatis fuit. Natus ex humillima Matre, Fabri Sponsâ, in præsepio inter duo animalia; diu in Ægypto latuit, postmodum in ea Urbecula, de qua dicebatur: *à Nazareth potest aliquid boni esse?* quos deinde non pertulit contemptus? usque ad ignominiosam Crucem, in qua humilitatis exercitium exaltavit.

4. Vita Religiosa nihil aliud est, nisi perpetuum humilitatis Exercitium: Nemo enim fit verè Religiosus, nisi ex motivo humilitatis contemnat mundum; spes ejus omnes & commoda carnis suæ, seque totum Prælati & voluntati alienæ subdat: Atque ita gratia Vocationis innexa est gratiæ humilitatis, tamque diu durat, quamdiu humilitas durat; postquam autem Religiosus ab humilitate ultrò defecerit, eum à gratia, amoreque Vocationis deficere, Religionem deserere, & castra superbi diaboli sequi, necesse est. Sicut non est extrusus è cælo, nisi superbus Lucifer, ita

non ejicitur è Religione nisi superbus homo; & lucem sibi indebitam affectans.

5. Proficere in via DEI, est proficere in humilitate; hunc enim profectum consequitur profectus in omnibus virtutibus: quod ipsum, & factò, & verbo docuit Filius DEI; *factò*, quia cùm vellet proficere, elegit humilitatem, & cùm non haberet quidquam in se, ratione cujus vilis appareret, & reputaretur, nactus est id in assumpta humana natura, in qua eò redactus est, ut reputaretur vermis, & non homo. *Verbo*, dum dixit: *Discite à me, quia mitis sum, & humilis corde.*

6. Exercitio humilitatis principaliter glorificatur DEUS: ostendit hoc toti terrarum orbi Filius DEI, qui ut glorificaret Patrem, immensitatem suam coarctavit ad staturam humanam: æternos splendores suos opacitate uterì virginalis obumbravit; omnipotentiam ad imbecillitatem infantis redegit, formam Dei exinanivit. Erras igitur, Religiose, si gloriam Dei per gloriam tuam promovendam putas; elige obscurum, & clarificabis Deum.

7. Mensura sanctitatis est mensura humiliationis, quia tantò aliquis est sanctior, quantò magis accedit ad imitationem Christi, qui est Sanctus Sanctorum; qui cùm à se addisci velit hu-

militatem, quantò aliquis ad hanc accesserit, tantò sanctior fiet. Eò igitur, Religiose, omnes conatus tuos confer, ut quotidie te humiliando exerceas, quod fiet his modis:

Modi Humiliationum Cordis.

1. **R**eputare se conspectu Dei indignissimum, nullo ejus dono dignum, & probrum Dei. Habuit tales actus humiliationis P. Ferdinandus Crenelius, frequentissimè de dievolvens verba hæc, ex Formula Votorum: *Divino tuo conspectu indignissimus.* Tempus talium actuum est Meditatio; Examina, &c.

2. Reputare se indignum consortio omnium hominum. De S. Francisco Borgia narrare solebat P. Gregorius Bavarus, quòd ille, cùm in Hispania transiret officinas Sartorum & Sutorum, timuerit, ne ab illis ob peccata sua interficeretur. Tempus hujus actus est quælibet conversatio cum hominibus.

3. Ponere seipsum infra damnatos, infra omnes creaturas, & in ipso nihili centro. Eò descenderat prædictus S. Franciscus Borgia, conquestus in quadam exhortatione die Coenæ Domini ad Fratres habitâ, quòd eum Christus ex loco scelestorum pedum Judæ, sub

quibus se ille collocabat, depulisset. Tempus hujus actus est potissimum, dicendo, *Confiteor*, in Sacro, &c.

4. In contemptibus, & depressionibus omnis generis gaudere, perinde atque lapis dum deprimitur, & in infimo loco ponitur, quodammodo gaudet, quia centro suo propior est; centrum autem tuum, Religiose, nihilum est.

5. Tristari de omni æstimatione ac honore sibi exhibito, sicut lapis non est contentus, dum sublimi loco collocatur.

6. Odisse seipsum plùs quàm dæmonem, quia homo, dum peccat voluntariè, magis sibi nocet, quàm dæmon. Unde licèt ex doctrina Christi teneatur inimicos diligere, quia tamen sibi ipsi est plùs, quàm inimicus, ideo seipsum potest, & debet quoad hoc odisse. Tempus hujus actus eliciendi est præparatio ad Confessionem.

7. Non credere sibi ipsi, seque ipsum habere suspectum, tanquam furem & latronem suum ipsius, quia nemo læditur, nisi à seipso, juxta S. Chrysostrum.

8. Oblivisci sui ipsius, in nulloque seipsum spectare, nullas speciositates exoptare, sed omnia vilissima appetere: quid enim debetur ei, qui ex se nihil est, nihil scit, nihil potest?

Modi Humiliationum Oris.

1. **V**ocibus, nominibusque seipsum compellare abjectissimis: sic David compellebat se canem mortuum. 1. Reg. 24.

2. Accusare seipsam coram Deo, superioribus, & æqualibus: *Iustus enim est accusator sui, Prov. 18.*

3. Silentium rigidè observare, ex hoc motivo, quòd sis indignus, alios alloqui.

4. Loqui submissâ voce, nisi necessitas aliud exigat, submissa enim vox est testimonium submissi animi.

5. Nihil in laudem & æstimationem propriam, etiam occasionaliter, proferre, nisi id gloria Dei exigat, quam solam in dictis suis spectabat Christus.

6. De nullo conqueri, nulli contradicere, nisi æquitas exigat; cum nullo disputare, nisi ex officio necesse sit; interdum etiam obticescere cum rubore; iste enim est Spiritus Christi, de quo Isaias: *Non aperiet os suum. cap. 53.*

Modi Humiliationum Operis.

1. **A**vidè accipere & obire humilia obsequia, & juxta Prophetam, jumentum instar esse. *Psal. 72.*

2. Omnes honore prævenire, juxta

præscriptum S. P. Nostri, & imprimis Apostoli, *ad Rom. 12.*

3. Mitem in omnibus esse, mansuetum & tractabilem, juxta illud Christi: *Discite à me, quia mitis sum, Matt. 23.*

4. Ad docendos rudes & pueros se offerre, juxta illud Christi: *Sinite parvulos venire ad me. Matt. 10.* Sic P. Melchior Vitrimontanus Grammaticam solum docuit 20. annis. P. Joannes Alphonsus eandem 21. annis. P. Ildefonsus Munez 26. annis. P. Hieronymus de Rugozza docuit eandem Hispali 36. annis, ut perhibent Annuæ nostræ Societatis.

5. Ex affectu latendi, cubiculo raro & nonnisi justa de causa exire: an enim Christus, qui est lux ipsa, in cubiculo Nazarethano non latuit?

6. Non faceffere ullam difficultatem superioribus in regimine sui; sicut Christus Præfidibus etiam impiis nullam fecit difficultatem.

Concludo doctrinam hanc dicto, quo vitam conclusit suam P. Sebastianus Barradius, Commentariis in Sacram Scripturam clarus, sed humilitate clarior, qui ante mortem monitus à suo Superiore, ut aliquam doctrinam circumstantibus relinqueret, præmortuam vocem ad obedientiam elevans, dixit: *Humiliamini sub potenti manu DEI, ut vos*

exaltet in tempore tribulationis. Nihil aliud superest consilii; simus omnes impensè humiles, Christum Dominum nostrum imitati, qui totâ vitâ suâ unam à se disci voluit humilitatem, & inclinato capite tradidit spiritum: ita ille. Quibus dictis, paulò post & ipse exspiravit, Conimbricæ 1615. 14. Aprilis.

DIEI TERTIÆ MEDITATIO II.

*Continens confusionem Religiosi
coram DEO.*

Confusionem sui ipsius, curæ esse debere ei, qui peragit Exercitia Spiritualia, innuit S. P. N. Hebd. 1. Exerc. 1. Prælud. 2. his verbis: *In presenti Meditatione, pudorem, confusionemq; mei debeo exposcere.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam confusionis, & pœnitudinis supernaturalis.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: Jerem. 11. *Quid est, quod dilectus meus, in domo mea, fecit scelera multa? Hoc audiens, revoca in memoriam, aliqua*

peccata tua notabiliora in Religione commissa, & confundere coram Deo.

1. Quia in domo Dei, velut in Sacrario manens, ea commisisti. 2. Quia in tanta occasionum abundantia ad bonum, malus extitisti; in medio ignis congelatus es; in medio maris non humefactus. 3. Quia tot beneficiis à Deo præventus, ingratus extitisti. 4. Quia offendendo Deum præbuiſti diabolo occasionem, specialiter lætandi, quòd Deus sit offensus à te seruo, amico, & filio DEI. Confundere igitur, dole, & corrige.

II. Audi Deum dicentem: *Quid est, quod debui ultra facere vinea mea, & non feci ei? Isaia 5.* Vide, Religiose, infructuositatem tuam, & confundere. 1. Quia tu es ager ille, per quem dicit se transisse Salomon, quem totum repleverant urticæ: tui mores, urticæ sunt, tribuli sunt, spinæ sunt. O ager, circa quem ipse Filius DEI defudavit! & quando tandem fructuosus eris Deo tuo? 2. Quia tu es arbor illa, in terra bona plantata, gratiæ divinæ fluentis irrorata, quæ tamen frustra terram occupat, & tamdiu operam Domini sui ludit. Ah! quid exspectas ô arbor, an ut securis ad radicem ponatur? 3. Quia tu es Corozaim illa, tu Bethsaida, tu Capharnaum; quia si in Tyro, & Sidone, si alicui Ethnico id fecisset Deus,

quod tibi fecit, ô in quàm sanctum eva-
sisset! Confundere igitur, & desle in-
fructuositatem tuam, ac tandem fac di-
gnos fructus poenitentiae, aliarumque
virtutum.

III. Audi Deum dicentem, *Eecl. 4.*
Fili conserva tempus. Tantiùm jam tempo-
ris miserè perdidisti, quo poteras æter-
nitatem lucrari; tempore æstatis, pro
hyeme mortis, nihil collegisti; tempo-
re negotiationis nihil lucratus es, tem-
pore nundinarum nihil emisti; perdidisti
tempus, quod semel perditum, æter-
nùm perditum est. Non redibunt am-
plius illæ Meditationes, illæ Commu-
niones negligenter peractæ, & si com-
pensare velis, non compensabis illas
ipsas; potes habere aliud tempus, alias
Meditationes, &c. sed priores non re-
vocabis. Ergo dum adhuc tempus habes,
operare, redimeque tempus fervore,
& conatu novo.

COLLOQUIUM. Quousque deludam
labores tuos cœlestis agricola, ego ager
nequam? quousque tolerabis infructuo-
sitate meam? quousque rorem tuum
frustra bibam? quousque impensas tuas
in vanum consumam? tandem, ah! tan-
dem sit finis infructuositatis meæ! &c.
In fine, Pater, & Ave.

H O R A
CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano,
diei tertiæ.

*De fontibus quotidianorum
defectuum.*

Apparens vice quadam Sanctæ Bri-
gittæ pretiosissima DEI Mater,
docuit illam, quòd non propter aliquid
aliud homo in mundo vivere debeat,
nisi ut Deo faciat honorem, & minuat
peccata. Hæc doctrina Matris æternæ
Sapientiæ, cordi debet esse Religioso:
Satagat igitur quotidie minuere defe-
ctus, qui cùm innumeri sint, perdiffi-
cile est, contra omnes simul pugnare,
ideoque ad fontes eorum recurrendum
est, ut iis per divinam gratiam obstru-
ctis, vitiosi rivi exsiccantur. Sunt er-
go fontes hi:

1. Defectus intentionis, seu inten-
tio, vel nulla, vel frigida, vel non
pura, sed permixta captationi proprio-
rum commodorum, vel vitiata inter-
ventu intentionis pravæ, &c. Ex hoc

fonte tantum mali promanat, ut etiam ipsa opera, aliàs in se bona, non bona, non Deo placita, non meritoria, sed prorsus vitiosa reddantur, & plurimorum bonorum jactura fiat: quod unus è nostris Vilmæ mortuus, alterique Patri post mortem comparens, recognovit his verbis: O Pater, quàm magna & multa reciperemus, si omnia rectâ intentione faceremus.

2. Oblivio Dei præsentis, quam pro causa peccatorum assignat divinus Psaltes, dum ait Psal. 9. *Non est DEUS in conspectu ejus, inquinata sunt via illius in omni tempore.* Quod S. Basilius in Reg. defectibus Religiosorum sic accommodat: cujus animus temerè evagatur, otioque se dat? quis frequenter irascitur? quis humanas laudes avidè captat? quis ad opera spiritualia piger est? quis actiones suas ad DEI gloriam non refert? quis inter orandum mente distrahitur? qui non semper cogitat, Deum cogitationum, & actionum suarum Inspectorem esse; hæc ille. Obstrue igitur, Religiose, fontem hunc tot peccatorum, oblivionem præsentis Dei, & *ambula coram Deo, Gen. 17.* seu ut Hebr. legit, *vive coram Deo, & esto perfectus.* Imitare animalia ista mystica Ezech. 2. quæ erant plena oculis ante & retro, nempe habentia oculos in manibus, oculos in auribus, oculos in labiis,

oculos in pedibus, plena oculis, intus & foris, ut nimirum neque videas, neque audias, neque loquaris, neque cogites, neque gressum dirigas, neque quidquam aliud opereris, nisi dignum conspectu Dei, & in conspectu Dei.

3. Dissimulatio gratiarum Dei excitantium seu prævenientium, ordinatarum à Deo ad vitandas imperfectiones; dissimulatio inquam, vel dilatio, partim ex pusillanimitate, partim ob fugam molestiæ alicujus, partim ob respectus humanos. Hæc dissimulatio & dilatio est fons omnis mali; quia enim, juxta Tridentinum, *sess. 6. cap. 16.* Christus Jesus tanquam caput in membra, & tanquam vitis in palmites, in ipsos justificatos jugiter virtutem influit, quæ virtus bona eorum opera semper antecedit, & comitatur, & subsequitur; Quia, inquam, hæc excitantes seu antecedentes gratiæ à Christo in palmites derivantur, non potest esse palme vivæ vitis, sine hoc influxu gratiarum excitantium, proinde indies arefcet, excidetur, & in ignem mittetur. Si non vis, Religiose, æternum indormire, excitanti quotidie Deo morigerum te præbe.

4. Neglectus ordinis, temporum, & actionum; ex quo oritur conjectio sui cum actionibus Deum concernentibus,

e. g. Meditatione, Examine, &c. in angustias temporis: hinc festinatio, precipitatio, & expeditio levi brachio, interdumque omissio: quod quàm damnosum sit, inde colligi potest, quia interdum Deus alligat alicui tempori aut actioni gratias, cum finali gratia connexas, atque ita neglexisse tempus aut actionem illam, est, perdidisse gratias illas, & consequenter gratiam finalem.

5. Languor mentis & tepiditas quædam, licet nondum in gradu ultimo, nauseam Deo excitante: Languorem hunc esse fontem defectuum, seu infirmitatum animæ, judicari potest ex languore corporis; cum hoc discrimine, quòd languor corporis est signum & effectus infirmitatum corporis, est enim defectio virium, ob distemperationem caloris, frigoris, &c. languor autem animæ est causa infirmitatum animæ; nam est diminutio caloris, seu fervoris, per quem anima in statu competenti coram Deo subsistebat: quanquam invenitur languor animæ, qui est effectus infirmitatum animæ, seu peccatorum, sed iste coincidit cum tepiditate, inducente Deum ad hoc, ut ejiciat hominem, tanquam detestabilem, juxta illud *Apoc. 3. Quia tepidus es, incipiam te evomere ex ore meo.*

6. Defectus silentii: qui hoc efficit

in Religioso, ut ejus vana sit Religio, juxta S. Jacobum, cap. 5. ut non possit non peccare: *Nam in multiloquio non deerit peccatum*; utque facile superetur à Diabolo: Sicut enim Urbs patens, & absque murorum ambitu, ita vir, qui non potest in loquendo cohibere spiritum suum; denique ut non justificetur, nam *nunquam vir linguosus justificabitur, Job. 11.* atque ut S. Gregorius, *lib. 10. Moral. cap. 2.* hunc locum expendens, ait; cadet in eum illa maledictio: *Effusus es sicut aqua, non crescas.*

7. Respectus, & rationes humanæ, sperantes, timentes, differentes, dissimulantes: amicitiae item, dulciter persuadentes violationem Regularum, & sanctarum consuetudinum, jacturam temporis, &c. Per hos respectus interdum despicitur Deus; hæ rationes rectam rationem pervertunt, spes istæ cum spe in DEUM, timores hi cum timore DEI, stare non possunt per seipsum; amicitiae ejusmodi plerumque inimicæ sunt DEO. Si vis ergo, Religiose, ut te & munera tua respiciat Deus, respectibus humanis noli laborare.

8. Quærere seipsum, & propria commoda. Ex hoc fonte omnes ferme defectus profluunt tam in hominibus sæcularibus, quam in Religiosis: quærendo seipsum perierunt tot milliones

Angelorum, qui Luciferum sunt secuti; quærendo seipsum perit genus humanum; quærendo seipsum amittitur Deus, & infernus impletur animabus. Religiose, si credis Christo, & si es discipulus ejus, perde te, & invenies te.

9. Inconstantia animi, quoad propositorum desertionem, quoad observationem temporum & actionum, privatarumque devotionum: per talem inconstantiam plerique eò deveniunt, ut Deus iis deneget gratiam perseverantiæ. Time igitur illam, si times interitum.

10. Non evitare occasiones, personas, tempora, loca, materias, circumstantias, in quibus experientia docuit, commissos esse defectus. Non evitare occasiones, est, velle occasum animæ.

11. Negligens præparatio ad Meditationes: hanc negligentiam arbitror ego esse fontem omnium defectuum quotidianorum in Nostris; ex negligentia enim hac sequitur mala Meditatio; ex mala Meditatione malitia omnium actionum per diem. Plus dicere solebat P. Paulus Kuhn, eximiæ Vir Religiositatis & doctrinæ in Provincia nostra, se experientiâ didicisse, quòd nemo Societatem nostram deseruerit, nisi qui prius Meditationem neglexisset.

12. Negligens custodia sensuum, visus, auditus, &c. Etiam in Religiosis per has fenestras, non tantum defectus, sed & mors ascendit: Non putet Religiosus, se tutum fore à diabolo, quia est sub clausura, si clausuram sensuum suorum non adhibuerit. Nec porta Religiosa bene obserata proderit ipsi, nisi portam sensuum firmissimè muniverit.

DIEI TERTIÆ
MEDITATIO III.

*De malitia Tepiditatis, Religiosis
maximè cavenda.*

Meminit illius S. P. N. in lib. Exerc. Reg. 9. ad motus animæ discernendos, his verbis, *Causa desolationis tres sunt precipua; prima, quia propter nostram in Spiritualibus studiis seu Exercitiis tepiditatem atque acediam, consolatione divinâ meritò privamur, &c.*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à DEO gratiam, vitandi periculosissimam in vita spirituali tepiditatem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem :
 Jerem. cap. 48. *Maledictus, qui facit
 opus Domini fraudulenter : Alii legunt, ne-
 gligenter.* Hoc audiens considera specia-
 lem quandam maledictionem, præ aliis
 vitiis, tepiditati adnexam esse, quia
 tepiditas etiam ipsa bona quodammodo
 in malum vertit, & sic ipsi viscera bo-
 nitatis divinæ, bonis actibus innexæ,
 lædit. Alia peccata in eo sunt, quòd
 homo mala agat, sed tepiditas facit, ut
 homo non mala, sed bona agendo, ma-
 lè agat, & ipsa actione actionem de-
 struat, non sicut vana gloria, aliique
 fines mali extrinsecè tantùm bona vi-
 tiantes : atque ita tepidus continuè pec-
 cat, nam etiam bona agendo, orando,
 Missam celebrando, &c. peccat : quò
 quid malitiosius ? hinc tepiditas est
 peccatum peccatorum, mors merito-
 rum, pulvinar diaboli, exitium om-
 nis boni, infernus vivorum, imitatio
 dæmonum, gratiæ divinæ venenum,
 contristatio Spiritûs Sancti. An non
 exhorresces ad hæc omnia, & non de-
 testaberis tepiditatem ?

II. Audi Deum dicentem Eccles. 10.
In pigritiis humiliabitur contignatio. Hæ-
 bræus legit : *inclinabitur, corruet.* Et con-
 sidera mala, quæ pigritia, seu tepidi-
 tas infert animæ, & fabricæ, quam in
 ea ædificat Deus. 1. Tepidus tentatur
 frequentius, impetiturque ab hostibus,
 tanquam

tanquam civitas sine ulla munitione. 2. Vincitur crebrius, utpote evanida red-
 dens auxilia Dei. 3. Surgit tardiùs, & ægriùs, tanquam paralyfi tactus. 4. Sa-
 natur difficiliùs & periculosiùs, quia te-
 pidorum medicina non est nisi gravis
 ruina. 5. Relabitur impotentiùs, tan-
 quam assuetus morbo. 6. Visitatur ra-
 riùs à Deo, in cujus obsequio nauseat.
 7. Cadit graviùs, motu vitali destitu-
 tus, instar plumbi. 8. Moritur timidiùs,
 utpote à Deo evomendus. 9. Salvatur
 difficiliùs, quia salutis opera tam tepi-
 dè est operatus. 10. Damnatur certiùs,
 perinde atque lethargici dormiendo
 moriuntur, tanquam cadaver. 11. Pro-
 perat ad infernum acceleratiùs, quia
 ante mortem damnatorum poenam ha-
 bet, dum more eorum bonum odit. 12.
 Mergitur in inferno profundius, dum
 in tanta occasione bonorum damnatur.
 Tigris te nutrit, Religiose, si his non
 moveris ad excutiendam tepiditatem,
 & ferventer serviendum Deo.

III. Audi Christum Dominum di-
 centem, Matt. 7. *Ex fructibus eorum cog-
 noscetis eos.* Hoc audiens, considera fru-
 ctus seu effectus tepiditatis tuæ, enu-
 meratos à Patre Claudio, in Epist. de
 Renov. Spiritùs; suntque hi. 1. Orare
 ac meditari divina, sine sensu animi &
 fructu. 2. Ægrè se colligere, & ad cor
 redire. 3. Cogitata, dicta, factaque

sua, sine pudore ac proposito emendationis cursim examinare. In res externas libenter effundi, idque non proximi juvandi causâ, sed tædii vitandi. 4. Solatiola à rebus creatis cupidius emendicare. 5. Liberiùs obloqui, & aliena dicta ac facta carpere. 6. Religionis disciplinam, suavem olim ac levem, iniquo animo ferre. 7. Ad otium adspirare. 8. In animarum zelo languere. 9. Ægrè, tardè, repugnanter obtemperare. 10. Honorificè ab omnibus, indulgenterque tractari velle. 11. Immunitates, & commoda singularia postulare. 12. In animum inducere, sed laborare plus æquò, nihilque esse, quod non sibi debeatur. Vide hos infelices fructus tepiditatis tuæ, detestare illos, & corrige.

COLLOQUIUM: O ignis, qui semper ardes, & nunquam extingueris! Ô amor, qui nunquam vinceris, vince teporem meum! Heu mihi, quia ad ignem algeo! & in sole tenebresco! ignem comedo, dum te Domine JESU manduco, & tepeo! ah sit tandem finis teporis mei! In fine dices Pater, & Ave, &c.

DIES QUARTA

*Sancto Angelo Custodi con-
secranda.*

Oratio jaculatoria hujus diei
erit ista: *Cupio dissolvi, &
esse cum Christo, ad
Philippens. 1.*

MEDITATIO I.

De Morte.

Eam, tempore Exercitiorum Spiri-
tualium, in consideratione esse debere,
innuit S. P. N. in Regulis bene eligendi,
dum ait: *Si mors ingrueret, quem me malle
observasse modum?*

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUD. II. Pete à Deo gra-
tiam, parandi te ritè ad mortem.

PUNCTUM I. Audi Deum dicen-
tem, Isaiaë 3. *Morieris tu, & non vi-
ves.* Morieris infallibiliter; sed quando,
in quo loco, in quo statu, in qua ani-
mi dispositione, volo te latere, ut ita
te disponas, ac si hodie, hoc momento

esses moriturus. Morieris, ampliùs ad vitam non revocandus, nisi in die iudicii: ne ergo in tali casu unico exeres, vide! Morieris, & dum tibi mors oculos claudet corporeos, aperiet oculos animæ: videbis in morte aliter omnia, quàm nunc vides & iudicas. Disce ergo sic æstimare res, ac si morituriens esses. Morieris, spoliatus omnibus, solis æternitatis lucris in toto & tuto manentibus. Morieris, & cadaver fies exosum omnibus: quid ergo nunc hominibus placere vis? Ô vanitas! Ô cæcitas!

II. Audi Deum dicentem, Psal. 33. *Mors peccatorum pessima.* Et considera conditionem hominis in peccato morientis. Nam. 1. Sentiens dolores dupliciter cruciatur: & in corpore, dum illos sustinere cogitur, & in animo, dum illos impatienter fert. 2. Ex omni parte angustias patitur: conjiciens in Coelum oculos, iratum sibi videt Deum: retrò respectans, ad intuitum plurimorum dæmonum, animæ ipsius inhiantium exhorrescit: deorsum flectens lumina, videt paratas inferni fauces: ante se videt severum Christum, cujus conculcavit Sanguinem: intus mordacem Conscientiæ vermem sentit. Si forte horologium sonat, tali cor ejus pulsatur sono, *tempus non erit amplius.* Si spectat collectanea sua, dicitur illi: *Et hæc quæ parasti, cujus erunt? ac tan-*

dem in desperatione positus animam
dæmonibus, quibus obtemperavit in
vita, relinquit. Ecce, ne tali morte
moriaris, Deus tibi gratiam dare para-
tus est. Vide ergo, ut vivas Deo, si vis
mori Deo.

III. Audi Deum dicentem per Psal-
mistam, Psal. 115. *Pretiosa in conspectu
Domini, mors Sanctorum ejus.* Pretiosa. 1.
Quia dolores, quos sentiunt, volunta-
te Dei & morte Christi dulcorant. 2.
Quia mortem naturaliter horribilem se-
curè expectant, & tanquam vitæ ja-
nuam exoptant, ut tandem Deo fru-
antur. 3. Quia si vident dæmones, eos
non verentur, quos suffulti à Deo to-
ties vicerunt. 4. Quia deserere mundum
non est illis grave, qui pridem illum
jam deseruerunt. 5. Quia vident inter-
dum B. V. vel alios Sanctos Patronos,
quibus specialiter addicti erant. Quia
in actibus Fidei, Spei, Charitatis, desi-
derii videndi Deum moriuntur. Ecce,
tali morte mori potes, imò debes, Re-
ligiose: ita ergo vive, ut sic moria-
ris.

COLLOQUIUM. JESU mi, mi JE-
SU agonizans in cruce pro me! indig-
nissimus quidem sum Spiritu tuo, quia
tamen ponis animam tuam pro me;
peto à te, ut tibi conformis moriar:
immitte in cor meum, ultimum Spiri-
tum tuum, & vivifica illo miseram

animam meam. O JESU mi, agonizans pro me! In fine, Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei
quartæ relegenda.

*De tempestiva preparatione
ad Mortem.*

QUAMVIS à nonnullis Viris asceticis ita describatur Religiosus: Religiosus est anima moerens ac dolens, indefinente mortis memoriâ: nihilominus tamen videre persæpè est, Religiosos non usque adeò ad mortem, prout par erat, paratos mori: necesse igitur est, Religiosum mortis suæ horam, cum debitâ animæ præparatione præstolari: præparatio autem potest esse ista.

1. Habeat Religiosus singularem affectum erga pretiosissimam Dei Matrem, quotidieque eam peculiari cultu veneretur, ut per eam impetret felicem mortem; potissimum verò, quotiescunque eam salutatur, cum reflexione & affectu proferat illa verba: *Sancta Maria, Mater Dei, ora pro nobis peccatoribus, nunc & in hora mortis nostræ.* Cultum hunc

Matris Dei esse solatio in morte ; probavit P. Joannes à Campis Montensis, Deiparæ devotissimus ; ejus enim Rosarium perpetuò volebat manibus ; ejusdem Officium quotidie cum 5. Psalmis, qui litteris Sanctissimi ejus Nominis respondent, recitabat ; singulis Sabbathis ad Novitios, cum quibus diu habitavit, se conferebat, eisque Historiam aliquam de Deipara narrabat. Ille ergo sub mortem, infuetâ lætitiâ perfusus, Patri cuidam dixit : O si nôsses Paterni, quantum in morte adferat solatium, Deiparam singulari studio coluisse ! *Annua Colleg. Tornac. 1601.* Nec morti solùm nostræ favet Parens vitæ, sed etiam post mortem curam nostrî gerit ; apparens enim Patri Hieronymo Carvalio dixit, magnam se gerere curam pro hominibus Societatis vitâ functis, ut è Purgatorio liberentur. *P Nieremb. de Amor. B Virg c. 12.*

2. Deligat Religiosus aliquod tempus, singulis Hebdomadis, e. g. die Dominico, vel alio festo, quo non interveniunt complures occupationes, & eo tempore, segregatus ab omni conversatione, in Templo, vel alio loco, ita secum disquirat ; si mihi nunc moriendum esset, quò animò, quâ præparatione morerer ; éstne aliquid, quod tunc conscientiam gravaret ? & si quid ejusmodi repererit, doleat, emendatio-

nem proponat, & pro confessione non differenda adnotet.

3. Singulas sacras Communiones, per modum Viatici sumat, & cum eis actibus, quos sumendo Viaticum exerceret: quis enim nos melius ad adventum Christi Judicis nostri in morte præparare potest, quam ipse Judex, qui nunc est cibus noster, & quem qui manducat, vivet in æternum.

4. Quales Virtutum actus exerceri solent cum moribundis, & quales in extremo agone elicere vellet, eorum in vita habitum contrahat: tales sunt actus Fidei, Spei, Charitatis, Contritionis, Fiduciæ erga B. V. resignationis in divinam voluntatem, desiderii videndi Deum, &c. In his igitur actibus frequentandis habitum in vita contrahat, fiet, fietque, ut morienti actus iidem in mentem recurrant: sicut enim umbra correspondet rebus, quarum est umbra; ita actus mortis correspondent plerumque actibus vitæ, & sicut plectitur hæc poenâ peccator, ut moriens obliviscatur suû, qui vivens oblitus est Dei, ita hac misericordiâ præmiatur justus, ut moriens recordetur Dei, qui vivens oblitus est suû, ut esset per frequentes actus memor Dei.

5. Præter pretiosissimam Dei Matrem, eligat alios etiam Patronos mortis suæ, quos eo fine quotidie colat,

iisque mortem suam commendet. Ex
 his Patronis sit S. Michaël Archangelus,
 itemque S. Angelus Custos proprius, in
 quorum honorem destinet, æternoque
 jure illis inscribat (salvâ oblatione pro
 animabus Purgatorii) omnes actus
 amoris Dei, quoscunque totâ vitâ eli-
 ciet; præterea quotidie eos invocet.
 Iisdem Patronis adnumeret specialiter
 S. Barbaram Virginem & Martyrem,
 in cujus honorem destinet, & pleno
 jure ei inscribat omnes Sacras commu-
 niones totius vitæ, salvâ itidem obla-
 tione fructus satisfactorii pro anima-
 bus Purgatorii; præterea quotidie in-
 vocet illam manè & vesperi. Adlegat
 insuper ubi Filius Societatis in patronos
 mortis Sanctos Societatis, nempe S. P.
 Ignatium, S. Franciscum utrumque, B.
 Stanislauum, B. Aloysium, & alios NN.
 in quorum honorem omnes actus mor-
 tificationis totius vitæ destinet (salvo
 jure animarum Purgatorii) & quotidie
 singulariter eos invocet.

6. Ad Dominum JESUM agonizan-
 tem in Cruce Religiosus peculiariter sit
 devotus, quotidieque tempore meridia-
 no ad pulsus, qui solet dari pro salu-
 tanda Dei Parente, Salutationibus An-
 gelicis adjiciat hanc Oratiunculam: *JE-
 SU mi, mi JESU, agonizans in cruce pro me-
 memento agonia & mortis tua pretiosissima;
 momentum agonia & mortis meæ dedico, offero,*

*unio cum agonia & Morte tua; sit mors tua
vita mea, ô JESU mi!*

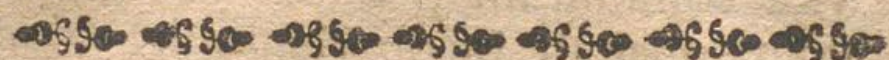
7. Quotidie conferens se ad somnum, instituat Religiosus praxim mortis, usitatam olim Patri Gaspari Druzbecki, vitam caelestem planè in terris ducenti: Praxis hæc est ejusmodi. 1. Decumbe in lecto, veluti amplius ex eo non surrecturus. 2. Toti mundo, rebusque ejus valedic. 3. Testamentum spirituale ratifica. 4. Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, atque Extremam Unctionem spiritualiter sume. 5. Elicias breviter actus, quos in morte velles elicere: *Credo, Spero, Amo super omnia! Doleo ex amore tui; Condone omnibus inimicis meis omnia. Fiat voluntas tua! desidero videre te, &c.* 6. Agonizanti in cruce Christo, & articulo mortis ejus, & pretiosissimæ Parentis ejus, omniumque Electorum, articulum mortis tuæ commenda, & uni. 7. In manus Sanctissimæ Trinitatis, JESU Christi, B. V. omniumque Electorum, Spiritum tuum trade. 8. Ultimo veluti anhelitu nomina, JESUS & MARIA, ingemina, sicque obdormi.

8. Peculiariter Religiosus sit addictus studio disponendi moribundos; non patietur enim Deus malè mori eum, qui aliis ad bene moriendum profuit, interdumque Deus hoc studio post mortem punit defectum zeli circa animas in

vita commissum, quod tali historiâ comprobat P. Jacob Hautinus. *Lib de Commun Generali, parte. 3. sect. 8.* Sacerdos quidam Societatis nostræ præbuit se videndum post obitum suum, alteri ejusdem Societatis Sacerdoti, viro gravissimo Religiosissimoque, & narravit inter alia, ex quo esset è Purgatorii suppliciis emissus, varias Urbes & Provincias sibi esse lustrandas, quòd vivens zelum exercuisset remissius, atque ita Tutelarium Angelorum ritu jussum se moribundis assistere. Retulit hoc P. Florentius Montmorencius, qui, cùm eo tempore ageret Provinciale, de tota re edoctus est per litteras ab eo Patre, cui mortuus apparuerat.

9. Agonizantium memor si Religiosus quotidie, & pro iis oret, quotiescunque dicit: *Fidelium anima per misericordiam Dei requiescant in pace*, conjungatque semper Orationem pro animabus in Purgatorio Orationi pro agonizantibus, ex quorum momento pendet eorundem Æternitas, & qui sunt auxilio suffragiorum egentissimi: *Qui autem intelligit super egenum & pauperem, in die mala, & à die malæ mortis, liberabit eum Dominus Psal. 40.*

DIEI QUARTÆ
MEDITATIO II.

De Judicio Dei particulari.

Idem fundamentum habet Meditatio hæc in Exercitiis Sancti P. N. quod præcedens.

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, conspiciendi intimum timorem judicii ejus.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: *Ezech. 18. Unumquemque juxta vias suas judicabo: & considera, Judicium uniuscujusque, seu particulare, in ultimo instanti vitæ, exactissimum fore. 1. Namque discutientur non solum gravia peccata, sed etiam verba otiosa, ut præmonet ipse Judex. 2. Discutientur etiam justitiæ seu bona opera, intentiones, inclinationes, & omnimodæ circumstantiæ. 3. Discutientur intentiones actuum, tam malorum quam bonorum. 4. Omissiones bonorum, evacuationes gratiarum divinarum, impedimenta & obstacula, obstructioque fontis misericordiæ divinæ.*

5. peccata in causa solum, quæ poterant sequi ad positionem causæ eorum, nec tamen sunt secuta. 6. Peccata aliena, tibi tamen meritò imputanda, scandalaque activa & passiva. Tanta est materia iudicia illius, & fortè est adhuc alia, quam Deus novit. Time ergo illam, & per Sacramenta, actusque supernaturales, præsertim charitatis, diminue.

II. Audi Deum dicentem, *Mal. 3. Accedam ad vos in iudicio.* Et considera in iudicii illius particularis formam. 1. Apparebit animæ Christus crucifixus (ut docet Innocent. *lib. 3. De vilitate conditionis humanæ*) cum quadam exaggeratione beneficiorum: quo vultu tunc intueberis Christum? an non erubesces coram illo? 2. Sublato hoc spectaculo, sedebit pro tribunali Christus, vel loco ejus S. Michaël Archangelus. 3. Stabit accusator diabolus à sinistris, & dicet: *juste Judex, tanta isti hominì præstitisti, ille autem te spreto, consiliis, & inspirationibus tuis abjectis, me & suggestiones meas est secutus.* 4. A dextris stabit Angelus Custos tuus, testabiturque omnia. 5. Intus conscientia, ad instar libri, omnia repræsentabit. Quid tunc respondebis iudici tuo? poterisne dicere illud S. Augustini? *Feci Domine, quod jussisti, da, quod promissisti.*

III. Audi Christum Dominum dicentem, *Matt. 22. 23, Quomodo fugietis à judicio gehenna?* & considera modos, judicium illud reddendi tibi favens. 1. Si neminem unquam judicaveris, nam non judicaberis, ipso Judice id afferente. 2. Si teipsum judicaveris; nam, teste Apostolo, non judicaberis à Domino. 3. Si faventem tibi reddideris Matrem Judicis, B. Virginem misericordiae Matrem. Hæc igitur deducere in praxim propone.

COLLOQUIUM. Institue illis profæ Ecclesiasticæ verbis: *Juste Judex ultionis, donum fac remissionis, ante diem rationis. Ingemisco tanquam reus, culpâ rubet vultus meus, supplicanti parce Deus! &c.* In fine Pater, & Ave, & Anima Christi, &c.

H O R A
CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano,
Diei quartæ.

*De Testamento hominis
Religiosi.*

Certum est. 1. Prohibitum esse Religiosis Professis testari, & Testamenta eorum irrita esse. Constat ex jure Canonico in Authent. *Ingressi Cap. de Sacros. Eccles.* Ratioque est, quia Religiosus Professus nec proprium habet, nec proprii est capax; testari autem est actus proprietatis. Religiosi quoque Societatis nostræ, necdum professi, post vota tantum simplicia, licet valide possint testari, licite tamen non possunt, sine præscitu Superioris, qui post mortem eorum, testamentum in gratiam consanguineorum factum, irritare potest, ita ut consanguinei, non ex Testamento succedant, sed ab intestato, ut docet Suarez, *Tomo 4. de Relig. lib. 4. cap. 6.*

Certum est 2. Statutam esse poenam

in Jure Canonico, Cap. *Monachi*. Contra Religiosos, qui post mortem, habuisse aliquid proprii deprehenduntur: statutam, inquam, esse poenam, ut non in loco sacro sepeliantur, sed in sterquilinio, cum pecunia vel re per eos possessa, ut fecit S. Gregorius Magnus, quem jus allegat; imò si in loco Sacro sepultus fuerit, est extrahendus, si id sine magno scandalo fieri potest. Nomine autem *proprij* intelligitur non solum dominium, sed etiam usus & possessio, independenter à Superioris consensu, juxta doctrinam Theologorum.

Certum est 3. dubiam ad minimum esse salutem eorum Religiosorum, qui multa superflua, unius vectoris onerario curru vix sufficientia, & interdum pretiosa, coacervant, detinent, & tandem post mortem relinquunt, quamvis ea cum licentia Superioris coacervaverint, & detinuerint, quia Concilium Tridentinum decernit, *Sess. 25. cap. de Regul.* Ut supellex Religiosorum, statui paupertatis, quam profitentur, sit conveniens, nihilque in ea superfluum sit. Non potest igitur licite Superior Religiosus, immò nec ipsa communitas Religiosa, etiamsi habeat dominium Bonorum, dare licentiam subdito, seu particulari Religioso, ad superflua, quia non potest contravenire Concilio. Nec

tantum licite, sed nec valide potest Superior Religiosus dare facultatem subdito ad superflua, quia est solum administrator, tam bonorum temporalium Religionis, quam eorum, quae aliunde obveniunt subdito; administratio autem illi conceditur à constitutione Ecclesiae ad necessaria solum, non superflua. Doctrina haec desumitur ex gravissimis Theologis, apud Sanchez *lib. 7. in Prae. Dec. cap. 8. §. 19. à num. 20.* Sed quidquid sit de his: Nunquid decet Socium Christi, (qui non habuit, ubi caput reclinaret, & qui nudus in cruce mortuus est) onustum superfluis mori? nunquid cum talibus sarcinis mortuus est S. P. Ignatius: qui in cubiculo suo nihil habuit praeter novum Testamentum, Thomam de Kempis de imitatione Christi, & Missale, quod pridie Missae dicendae curabat sibi adferri, ut adnotavit P. Consalvus in Diario. Alios è nostris servos Dei, talium superfluitatum hostes, & eliminatores referre, superfluum duco.

Certum est 4. Inesse Religioso bona quaedam, quae in nuncupatione Votorum à se non alienavit, ut patebit ex praxi sequenti, & de his posse testamentum conficere ejusmodi.

Praxis Testamenti Religiosi.

EGO N N volo facere Testamentum ultimæ voluntatis meæ, in omnem vitam & mortem meam, & in aternitatem valiturum, ad majorem Dei mei gloriam, & recreandum gustum, cor, beneplacitumq; divinum, ut consulam anima meæ securitati, quod ex libera & bene placente voluntate facere desidero, quantum mihi, ô Sanctissima Trinitas, Deus meus, per gratiam tuam, & Domini mei JESU-Christi, pretiosissimæq; ejus Parentis & Sanctorum intercessionem, licitum est.

Atque hîc imprimis prævios actus huic testamento accommodatos elicias, nempe actum Fidei, Spei, Charitatis, Contritionis, Gratiarum actionis pro beneficiis totius vitæ: Resignationis in omnem Dei voluntatem; desiderii, videndi Sanctissimam Trinitatem; affectus erga B. V. &c. Deinde ipsum Testamentum sic aggredere.

Ego, mi Deus, amore tui, per gratiam tuam spoliavi me omnibus bonis terrenis, omni substantiâ temporali, etiam speratâ & concupitâ; spoliavi me omni honore mundano & capacitate ipsius, omnibus voluptatibus etiam per jus natura licitis; omni demum libertate propriâ ad faciendum, quod liberet meæ voluntati. His igitur jam pridem in sancto sinu tuo depositis, qua mihi residua sunt ex dono tuo, de his, juxta beneplacitum tuum, ita dispono,

Hora Considerationis. 91

1. Corpus & animam meam trado omnium creatrici Omnipotentiae tuae, & protestor, te esse primum principium rerum omnium: ignosce, si in primo usu rationis ad te non sum conversus.

2. Jus in extrema necessitate defendendi vitam meam, trado suavissimae providentiae tuae & protestor, te esse Dominum vitae & necis, subdoque me tibi ad omne genus mortis.

3. Inannihilabilitatem, quam de potentia ordinaria habet materia & anima mea, trado divinae immortalitati tuae, & protestor, me nosse esse, nisi propter te, & ut amem te.

4. Potentiam obedientialem meam trado effectrici miraculorum potentiae tuae, & protestor, te Authorem omnium supernaturalium esse.

5. Alias, tam corporis, quam animae potentias, trado virtuti & potentiae Humanitatis Christi, cui Unionem Hypostaticam gratulor.

6. Virtutes & habitus naturales in anima residentes, trado aeternae Sapientiae tuae, eique me in aeternum discipulum devoveo.

7. Passiones omnes & propensiones meas, trado inclinatissimae in genus humanum propensioni tuae, cui in aeternum adhaereo.

8. Libertatem illam absolutam, qua

hoc momento maximus peccatorum esse, ipsumque Luciferum adæquare possum, subdo eminentissimæ libertati tuæ, cui me in æternum mancipio.

9. Famam, & honores omnes, si qui mihi aliquo jure debentur, trado imprimis supremæ dignitati tuæ, deinde linguis, vilipensionibus, & obtreccionibus hominum, ita ut nec post mortem ab hac obligatione eximi velim.

10. Merita omnia, si quæ habeo in Religione ratione laborum meorum, trado Religioni meæ, nec ab ea quidquam volo, nisi ut me tractet, tanquam mancipium, meque velut inutile pondus post mortem in sterquilinio sepe- liat.

11. Gratias omnes à te mihi collatas, & habitus omnes supernaturales in anima residentes trado, & depono in manibus pretiosissimæ Dei Matris, protestorque, me per manus ejus omnia accepisse: & hæc est æterna protestatio mea.

12. Virtutes omnes supernaturales & accquisitas, si quæ sunt, trado infinitæ bonitati tuæ, & peto, ut tandem consumat omnem malitiam meam.

13. Fructum adorationis, & gratiarum actionis omnium actionum mearum, trado eminentissimæ Majestati

tuæ, ad subdendos tibi omnes infideles & hæreticos.

14. Fructum impetratorium omnium actionum & passionum mearum, trado Misericordiæ tuæ, pro existentibus in peccato mortali, & pro agonizantibus.

15. Fructum omnem satisfactorium, tam mearum omnium actionum & passionum, quàm alienarum, in vita & post mortem ad me spectantem, trado animabus Purgatorii, plenè & totaliter.

Sic me nudum, expoliatumque in meo nihilo meo, coram te statuo, & sic, te solo contentus, mori volo, agonem meum agoni Christi uniens. Sic me ex hac vita transfer, & misericordissimè fac me esse id, quod vis. Amen.

DIEI QUARTÆ MEDITATIO III.

De Æternitate.

Ratiocinari nos de ea jubet S. P. N. dum ait, in Lib. *Exerc. hebd. 1. puncto 3.* Ratiocinandum est, supplicium æternum peccato justè irrogari.

ORATIO PRÆPARATORIA, &

tatis? nihil minùs; finiti enim ad infinitum nulla est proportio. Et non dices? *ô aternitas! cum te non capiam, tu me capias.*

II. Audi dicentem Deum per Ecclesiasten. *cap. 12. Ibit homo in domum aternitatis suae:* Et considera immensam superficiem aternitatis, tam fortunatae, quam infelicis. Qui est in medio Oceano, quocunque verterit oculos, non attinget littus; sic, quocunque Beatus oculos verterit, non attinget terminum, eodemque modo damnatus: undique & undique aternitas. Ecce talis superficies aternitatis! committes aliquando Religiose, te huic immenso mari; ah quomodo, pro tanta navigatione providisti, & provides tibi?

III. Audi dicentem Deum, *Isaia 32. Quis ex vobis habitare poterit cum ardoribus sempiternis?* Et considera corpus ipsum, seu crassitatem aternitatis. De fide est, fore in inferno fletum, ut docet Christus, *Matt. 8. de quo S. Bonaventura cap. 49 de inferno, ait: tam copiosum illum fore, ut si singulorum damnatorum asservarentur lachryma, integer ex illis congereretur Oceanus.* Cogita ulterius; sint tot integri mundi, quot fuerunt, sunt, eruntque homines, quot folia in arboribus, quot guttae in aquis, arenae in mari, atomi in aere, & unus damnatorum singulis mille annis, unam guttam ex

oculis suis emittat, implebit lachrymis suis omnes Mundos; Æternitas autem in infinitum continuanda manebit tamdiu, quamdiu Deus erit Deus.

COLLOQUIUM. O anima mea! æternitas te, bona vel mala, manet; & in potestate tua est, cum Dei gratia bonam consequi: cur ergo non incipis seriò pro cælo laborare? quid tibi cum transitoriis vanitatibus? transibunt hæc omnia, quid te ex rebus mundi contristabit? quid pro æternitate bona obtinenda grave erit? æterne Deus! qui me æternum creâsti, ne permittas, quæso, me perire in æternum!

DIES QUINTA

*B. Iosepho, Sponso B. V.
consecranda.*

Oratio jaculatoria hujus diei
erit ista : *Domine, dum
veneris judicare, noli
me condemnare.*

MEDITATIO I.

*De abyssu Iudiciorum Di-
vinorum.*

De iudicio Dei fieri posse Meditatio-
nes in Exercitiis, innuit S. Pater, in fine
Exercitij V. Hebdom. 1.

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo
gratiam, per quam à iudiciis ejus for-
midet cor tuum.

PUNCTUM I. Audi Deum dicen-
tem, per S. Paulum *ad Rom. 9. Cum
nondum nati fuissent, &c. Jacob dilexi, Esau
autem odio habui: Et considera abyssum
iudiciorum Dei circa te, antequam ex-*

stitisti. 1. Alterutrum horum est : vel prædestinavit te Deus , seu elegit ad gloriam æternam , electione meri doni , sine ullis tuis meritis ; vel post prævisa peccata tua reprobavit te : horum cum neutrum determinatè scias , quomodo non pavebis ? 2. Ordinavit seriem prædestinationis tuæ , cum multis occultis tibi conditionibus , licet in potestate tua positis , *si* , *si* , *Et c* Quæ cum tibi sint ignotæ , quomodo non pavebis ? 3. Computavit & determinavit dies tuos , fecitque decreto suo terminum vitæ tuæ ; quem cum ignores , quomodo non pavebis ? 4. Determinavit numerum gratiarum efficacium tibi dandarum , & mensuram peccatorum à te liberè committendorum ; quam cum ignores , quomodo non pavebis ?

II. Audi Deum dicentem *1. Reg. 16.* *Non juxta intuitum hominis ego judico :* Et considera abyssum judiciorum Dei circa te , totâ vitâ tuâ. 1. Nescis , utrum odio , an amore dignus sis. 2. Nescis , an sis perseveraturus usque ad finem. 3. Non unus fortè ex sæcularibus est te melior. 4. Scis evidenter , quòd peccaveris ; remissam autem tibi esse peccatum , nescis : quia nescis , an vel unicum actum supernaturalem in tota vita tua elicueris , qui tamen actus requiritur ad remissionem peccati. 5. In Angelis suis reperit pravitatem Deus , colum-

næque cæli ceciderunt, & tu non timebis?

III. Audi Psalmistam *Psal. 67. Domini, Domini; exitus mortis*: Et considera abyssum judiciorum Dei circa mortem tuam, & ea, quæ consequentur mortem. 1. Multi, qui diu benè vixerunt, in extremo vitæ puncto damnati sunt, id & tibi contingere potest. 2. *Si justus vix salvatur*, tu ubi parebis? 3. Clamabat ille: *anima mea! 70, annis servivisti Deo, & egredi times?* Tu autem eo tempore quid dices? 4. Fortè jam recepisti mercedem tuam, vanus vanam. Et nōne timebis?

COLLOQUIUM. Quis non timebit te Domine, quia solus pius es? non me ita terret justitia tua, sicut me terret misericordia tua, cui malè respondet miseria mea. Tot me jam vallâsti beneficiis, munivisti præfidiis; & ego hostili animo contra te insurrexi, munitiones tuas contra te verti. O quis erit exitus meus? Miserere Domine, & ne despicias in finem. In fine Pater, & Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA,
 Tempore Matutino Diei
 quintæ relegenda.

De timore Iudiciorum Dei.

1. **N**omine iudiciorum Dei intelliguntur non solum illa duo Tribunalia Dei, quorum unum absolvitur in morte cuiusque hominis, alterum peragetur in die novissimo; sed etiam mirabiles quædam Dei dispositiones circa creaturam suam, quas Scriptura interdum vocat *abyssum*: *Judicia tua abyssus multa Ps. 35* Interdum, scientiam quandam imperscrutabilem: *Mirabilis facta est scientia tua ex me, confortata est, & non potero ad eam: nonnunquam, nubem, in qua est latibulum Dei; interdum, lucem inaccessibilem 1. Timoth. 6.*

2. In re autem iudicia Dei nihil aliud sunt juxta Salianum, lib. 2. de timore Dei c. 3. nisi divinæ illæ actiones, quæ superiorem quandam Regulam, & quotidianam pervulgatamque providentiâ sublimiorem sequuntur. Quod ipsum prædictus auctor sic exemplificat: *usitata, inquit, providentia est, ut, qui sanctè vixit, felici morte defungatur,*

& ut perditam vitam mors execranda consequatur, perinde atque is, qui Babylonem, vel Hierosolimam magnis & continuis itineribus contendit, finaliter Babylonem, vel Hierosolimam perveniet. Sed illud mirabile est, si is, qui Babylonem intendebat, ad eamque dies noctesque properabat, Hierosolimam perveniat, & vice versa; hoc est, ut, qui diu male vixit, bene moriatur, & vice versa; atque hæc inter alia sunt abyssalia judicia Dei, quæ ut Religiosus assuescat salubriter timere, hæc possunt subservire praxes.

Primò cogitet interdum: quis scit, an nomen meum scriptum sit in libro Vitæ? ingessit olim cogitationem hanc S. Bernardus fratribus suis in sermone ad eos habito, dicens; quis scit, an omnium vestrum, quos video, nomina scripta sint in libro vitæ? fundaturque hæc cogitatio in illo ipsius Incarnatæ Sapientiæ oraculo: *Multi vocati, pauci electi: Non omnis, qui dicit mihi, Domine, Domine, intrabit in regnum calorum.* Non sunt tamen formanda ex hac cogitatione duo extrema, ad infernum deducentia, nempe, extremum præsumptionis, & extremum desperationis; sed temperanda est illo effato: *Si non es predestinatus, fac ut predestineris; & enitere ita vivere, ut celesti habitationi congruas.* De quo quidem effato controversitur, an sit

prolatum à S. Augustino ; hoc tamen de illo sentiendum , quòd fundetur in doctrina supremi post Christum Ecclesiæ Doctrinis , S. Petri , qui ait , *Epistola 2. cap. 7. Fratres , satagite , ut per bona operacertam vestram Vocationem & Electionem faciatis : Et hoc est : fac ut predestineris : Ut dum tibi non constat de Electione tua , per bona opera certam tibi illam facias. Velim tamen Religiose , circa hanc quæstionem , & cogitationem hæc advertas : Scis utique , quàm bonus sit Deus ; Scis , quàm dignus sit omni possibili amore ? Scis , quòd Deus , etiam damnando te , sicut non potest non esse Deus , ita non potest non esse bonus. Scis , inquam , hæc omnia ; quomodo ergo non erumpes in hunc actum ? ô Deus ! ô bonitas ! ô dignitas amoris ! dato , quòd sim reprobus ; dato , quòd te non sim amaturus in æternum , hoc ipso per totam vitam meam amabo te , & ex amore tuû serviam tibi. Si homines mundani eò etiam titulò inhiant & adhærent viscosè rebus temporalibus , quia illis non sunt fruituri post mortem ; quantò æquiùs ego fruar te in vita , si te non sum fruiturus post mortem ? caream cælo , & dato , quòd carebo te in cælo , hòc ipso nolo te carere in terra , ne sim bis miser , & ibi , & hîc : ne sim ante tempus infelix , quidquid sit tandem , committo tibi , & judiciis tuis ,*

mihî sufficit , ita adhærere tibi , ut non dimittam te , quamdiu fuero.

Secundò : non fidat Religiosus statum suo nimis , sed audiat S. Hieronymum , quem sonitus judicariæ tubæ , totum mundum ad extremum Dei judicium convocaturæ , non attentum duntaxat & pervigilem , sed etiam intentissimum servitio & timori Dei reddiderat ; audiat , inquam , illum dicentem : *Non Hierosolymis vixisse , sed Hierosolymis benè vixisse , laudabile est.* Magna Dei misericordia , quòd de sæculo nequam eductus sis , Religiose , & positus in Religione ? sed nunquid hòc ipsò in gratia Dei confirmatus es , & impeccabilis redditus ? Est Religio cælum ; sed in cælo deliquit irremediabiliter Angelus. Est Religio paradisus ; sed & in paradiso primi parentes innocentiam abliguriverunt. Est Religio cœtus Apostolorum ; sed & in hoc cœtu prævaricatus est Judas. Habetur clausura ; sed & eam fur infernalis suffodere potest. Coërcet à malo ipsa vestis Religiosa ; sed & in ea , nisi adsit timor Dei & custodia sui , Filium prædestinationis præscindi potest.

Tertiò : Non patiatur Religiosus , se vinci à sæcularibus in servitio Dei , ne cadat in eum illa Christi sententia : *Auferetur à vobis Regnum Dei , & dabitur genti facienti fructus ejus.* Non sunt hæ novæ apud Deum transmutationes & trans-

lationes, ut unus alterius ingrati occupet locum: sic superbi Luciferi S. Franciscus Assisias dicitur in cœlo obtinuisse principatum; sic in locum proditoris Judæ, substitutus Matthias; sic Apostoli, Judæis nolentibus recipere Verbum Dei, conversi sunt ad Gentes; Sic multi venient ab Oriente, & ab Occidente, & recumbent cum Abraham, Isaac, & Jacob in Regno Dei, filii autem Regni ejicientur in tenebras; sic in die judicii dicet Christus nonnullis, qui in nomine ejus multas virtutes fecerunt: *Nescio vos; recedite à me operarij iniquitatis.* Et quod miserandum! contingit interdum, ut illi, qui alios erudierunt, & perduxerunt ad salutem, illi, inquam, ipsi damnentur. Ad quod respexisse videtur Spiritus Sanctus, per Ecclesiastem cap. 9. dum ante illam sententiam, *Nescit homo, utrum amore, an odio dignus sit*, præmisit: *Sunt justi, atque Sapientes, & opera eorum in manu Dei*: ita fit interdum, ut discipulis detur regnum Dei; ab iis autem, qui eos erudierunt ad salutem, auferatur; ut discipuli, auditores, pœnitentes, profelyti, sint in manu Dei; eorum autem Professores, Magistri, Concionatores, Confessarii, ad Religionem Directores, devolvantur ad manus diaboli: quam vicissitudinem expendens S. Gregorius Magnus Homil. 17 in Evang. cum dolore ait: *Per nos, fideles, &c. ad*

regnum calorum pertingunt, & ecce nos per negligentiam nostram deorsum tendimus. Exempla hujus dolendæ vicissitudinis, tam in Historiis Ecclesiasticis, quàm in Chronicis Religionum sunt plurima, quæ referre, angustia libelli hujus non permittunt. Hoc igitur, Religiose, cordi tuo altè impressum gere, & formida, ne Deus te ingratum, inutilem, suoque rebellem lumini, ex Religione sancta eliminet, & in locum tui alios meliores subroget: formida & illud, quod olim inculcabat P. Fabricius Banfus, Visitator Poloniae & Lithuaniae, *Serve-mus, Fratres mei, Regulas nostras, ne Deus locò nostræ eligat sibi vel excitet aliam Religionem, & nos projiciat, sicut tot alios projecit.* Sit autem formido ista, non merè speculativa solùm, sed practica, & morum (juxta normam exactæ Religiositatis) correctiva.

DIEI QUINTÆ

MEDITATIO II.

De Purgatorio.

Licet de hoc in Exercitiis suis S. P. N. explicitam mentionem non fecerit, fecit tamen implicite, ita loquens: *Si visum fuerit ei, qui tradit Exercitia, expedire ad profectum eorum, qui exercentur, alias Meditationes hic adjicere, ut de morte, ac aliis peccati poenis (inter quas sunt utique poenæ Purgatorii) non se putet prohiberi. Hebdom. 1. Exerc. 5. in fine.*

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à DEO gratiam, penetrandi salutiferè poenas Purgatorii, easque vitandi.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: per Prophetam: *Non miserebitur ejus, qui fecit eum, & qui formavit eum, non parcat ei* Isa. 27. Hoc audiens, considera gravitatem poenarum purgatorii. 1. Quia nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit puniendis in Purgatorio, cujus poenæ, exceptâ temporalitate, eadem sunt, quæ in inferno; est enim

poena damni, nempe carentia visionis beatificæ, cujus unicum momentum prævalet æternitati poenarum sensûs infernalium. Sunt & poenæ sensûs, superantes omnia tormenta hujus mundi, omnia supplicia & carnificinas omnium Martyrum simul sumptas. 2. Quia sunt in Purgatorio aliquæ poenæ sensûs respectu aliquorum, superantes poenam sensûs infernalem; nempe, dum aliquis ob decem peccata mortalia, quæ ante mortem immediatè per Sacramentum poenitentiaë sustulit quoad solam culpam, manente poenâ, punitur; ejus enim poena sensûs in Purgatorio major est, quàm ejus, qui ob unum peccatum mortale in æternum damnatus, poenam sensûs in inferno subit. Et non timebis tam justè severam Domini & judicis tui manum?

II. Audi Deum dicentem *Psal. 74.*
Cum accepero tempus, ego justitias judicabo:
Et considera, eas, quæ nobis interdum videntur esse justitiæ, interdum injustitias esse apud Deum; puniri quoque in Purgatorio animas justas magnorum meritorum, futuras in sublimi gloria; puniri autem pro minimis culpis, ut de hoc tot habes historias; puniri ob colloquutionem solùm importunam, propter unam impatientiam, propter parum potûs sine facultate Superioris sumpti, propter apposita & consumpta in culina

justo plura ligna, &c. Quid igitur erit tam parvum, quod committere non vereberis? verè igitur omnia opera tua, sciens, quòd Deus non parcat delinquenti.

III. Audi Christum Dominum dicentem: *Esto consentiens adversario tuo citò, dum e. in via cum eo, ne fortè, &c. mittaris in carcerem, Matt. 5.* Et considera modos evadendi Purgatorii carcerem. 1. Evades illum, si adversariis tuis omnes offensas ex corde dimiseris, nec pœnas eorum ullas desideraveris; Dominus enim dicit: *Dimittite, & dimittetur vobis.* 2. Si quidquid tibi in Religione molesti occurrit, patienter tuleris; Religio enim est lentum Martyrium, per Martyrium autem evitatur Purgatorium. 3. Si Christo Domino passo specialiter addictus fueris, ejusque dolores recogitaveris; qui enim dolet cum Christo hîc, non dolebit alibi. 4. Si omnia opera tua satisfactoria animabus Purgatorii inscripseris; contractus enim iste misericordiæ non potest pati miseriam. 5. Si Sacramento Pœnitentiæ, & Eucharistiæ exactè usus fueris. 6. Si actus amoris Dei, & contritionis frequenter elicueris. 7. Si Indulgentiis exactè usus fueris. Propone hæc omnia cum Dei auxilio.

COLLOQUIUM: Æterne Deus, hîc ure, hîc seca, modò in Purgatorio,

& multò magis in æternum parcas. O Sanguis J E S U ! restingue flammam, quæ debentur mihi ! O Mater Dei mei ! ne obliviscaris post mortem clientis tui ! In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

H O R A

CONSIDERATIONIS,

Tempore pomeridiano,
Diei quintæ.

*De timenda Pietate, Misericordia,
& Beneficiis Dei.*

Q Uis putaret, non solum Dei judicia formidanda esse, sed etiam pietatem, misericordiam & beneficia Dei timeri debere ? Quis impius timet pietatem, atque clementiam erga se ? quis miser metuit misericordiam ? quis Beneficiarius beneficium, donationemque formidat ? amoris hæc, non autem timoris incentiva videntur esse. Et tamen non potest solvi Scriptura, quæ dicit, *Apoc. 15. Quis non timebit te Domine, qui solus pius es ?* Causæ autem timoris istius sunt hæc :

Primò, quia ex pietate, misericordia, & beneficiis Dei occasionaliter interdum nascitur, vel saltem notabiliter aggravatur peccatum. Docet id re ipsâ & verbò, ipse, qui peccatum non fecit, Christus: *Re ipsâ, quia, juxta S. Simeonem, positus in ruinam multorum est; Verbo, dum ait, Joan. 15. Si non venissem, & locutus fuisset eis, peccatum non haberent.* En ex tanto adventûs Filii Dei beneficio, enatum occasionaliter est peccatum!

Secundò, quia quædam beneficia confert Deus iratus, quæ non conferret placatus, & est quædam misericordia Dei summam importans homini miseriam; sic enim dicit Deus, *Isa. 26. Misereamur impio, & non discet justitiam: quibus verbis, tanquam fulmine ictus S. Bernardus Serm. 24. in cant. exclamat: Misericordiam hanc ego nolo! super omnem iram miseratio ista; volo irascaris mihi Pater misericordiarum, sed illâ irâ, quâ corrigis devium non quâ extrudis de via.* Est quædam misericordia Dei, non flagellari à Deo; audi ergo, quid de hac misericordia sentiat Regius Propheta, *Pf. 72. In labore hominum non sunt, & cum hominibus non flagellabuntur, ideo tenuit eos superbia: aperti sunt iniquitate, & impietate sua: ad quod respiciens Petrus Franciscus Bleffensis ait: Epist. 9. Qui non flagellantur temporariter cum hominibus, in perpetuum flagellabun-*

tur cum demonibus, & qui cum hominibus non laborant, cum demonibus laborabunt. Dignum autem est animadversione, quod, dum dicit Deus: Misereamur impio, & non discet justitiam: statim subdat; in terra Sanctorum iniqua gessit, non videbit gloriam Domini. Ecce! in tales fulmen illud formidandæ Dei misericordiæ jacitur, qui inter bonos iniqui sunt. Solidus Sacræ Scripturæ interpres, Cornelius à Lapide, fulmen hoc divinum ita in nos intorquet; verba ejus sunt: Hæc sibi adaptent, qui in sancta societate, aut Religione dissolutè vivunt; gravis enim in illos incumbet judicii censura.

Tertiò, quia beneficia Dei interdum dantur in solam compensationem & mercedem temporaneam, pro nonnullis bonis operibus, merè ordinis naturalis, aut supernaturalibus, sed per peccatum mortale mortificatis, pro quibus non dabitur merces æterna, juxta illud decretorium Christi effatum, *Matt. 6. Amen dico vobis, receperunt mercedem suam.* Hoc intimè perculerat Sanctum Hilarionem (ut refert de illo S. Hieronymus) nam cum ingens ad eum multitudo conflueret, ob plurima, quæ patrabat miracula, indeque se æstimari videret, profusas quotidie solvebatur in lachrymas: tanti autem doloris, & deplorationis causam, inquirentibus discipulis, respondebat: *Videtur mihi, Fratres,*

quòd hac hominum aestimatione , jam Deus in hac vita rependat mihi parva illa , qua ei praesto , obsequia.

Quartò , quia quaedam beneficia Dei sunt interdum praefagia malorum eventuum imminentium , perinde atque insolita malacia in mari ordinariè praesaga est magnarum tempestatum. Experientiam habuit hujus praesagii & prognostici, S. P. N. Ignatius : nam , ut perhibet historia nostra *lib. 14. num. 10.* cùm anno quodam feliciter in Societate succedere omnia intellexisset, *Malè, inquit, metuo , ne à nostris alicubi peccatum sit.* Nec mora , paulò pòst summus Pontifex Julius III. persuasus, Nostrorum instinctu , decretum quoddam in Hispania editum esse , ita iratus est contra nostros , ut omnes à suo accessu arceret , nullique Cardinalium de nostris verbum ullum facere permetteret ; tandem tamen ad litteras Ferdinandi Regis Romanorum , vocato ad se S. Ignatio , & informatione acceptâ , animum mutavit.

Quintò , quia beneficiis divinis aliqui interdum obdurantur , talesque erant , de quibus Job *cap. 24. Ipsi fuerunt rebelles lumini :* S. Paulus dicit *ad Rom. 2.* Nonnullos ex divitiis bonitatis Dei thesaurizâsse sibi iram , seu , ut Chrysof. in hunc locum , Dei beneficentiam in eis improbitatis , ingratitudeisque augmen-

rum effecisse. Huc spectat, quod S. Augustinus *Serm. 88. de tempore* ait: *de Pharaone sine dubitatione credamus, quòd eum non tam Dei potentia, quàm Dei patientia fecerit obdurari, quia dum ab illo pro ineffabili bonitate sua Deus plagas suspendit, ille abdurato corde contra Deum superbus se erexit, abusu nempe bonitatis & indulgentiæ Dei, non autem voluntate Dei obduratus.*

Sextò, quia in die iudicii de singulis Dei misericordiis & beneficiis districtam reddituri sumus rationem, ita ut, cui plus datum est, plus requirendum sit ab eo, & cum augentur dona, rationes etiam crescant donorum, & nos, qui plus aliis accepimus, gravius inde iudicandi sumus, nec tantum iudicandi, sed etiam supplicio afficiendi: id quod S. Chrysostomus in *Psal. 6.* confirmat, adducens legem veteris testamenti, in qua pro peccato unius Sacerdotis, & pro peccato totius populi, unus Deo vitulus offerebatur, aitque admirans: pro universo populo, qui peccarat, tantum offerebatur Sacrificium, quantum pro solo Sacerdote! Et subdit causam hanc: *Quia, quò major est auctoritas (Sacerdotis à Deo electi) eò est & majus ejus, qui peccat, supplicium.*

Septimò, quia pietas, misericordia, & beneficia Dei, si illis non usi, aut malè usi fuerimus, intolerabili nobis

confusioni erunt in die iudicii, & (quod Deus avertat) in inferno per totam æternitatem. Veritatem hanc ipsa essentialis veritas Christus, inculcat, *Matth. 21. Va tibi Corozaim, va tibi Bethsaida, quia si in Tyro & Sidone facta fuissent virtutes, quæ facta sunt in te, olim in cinere & cilicio poenitentiam egissent: Dico vobis, & Sidoni remissus erit in die iudicij, quàm vobis. Et tu Capharnaum, &c. Viri Ninivite surgent in iudicio cum generatione ista, & condemnabunt eam, Regina Austri surget & condemnabit eam, &c.*

Refert Dionysius Carthusianus *art. 30. de 4. noviss. p. 2. c. 203.* Et habetur in vitis PP. Adolescentem quendam Religioni nomen dare volentem, à Matre impeditum, tandem evicisse, hoc Epiphonemate sæpiùs repetito: *Volo salvare animam meam.* Is in Religione, primis fervoribus extinctis, intepuit: mortua Matre, & ipse in morbum incidit, in quo raptus spiritu, atque ad iudicium Dei adductus vidit Matrem, quæ illum intuita inter damnandos exclamavit: *quid est hoc fili? quomodo huc redactus es? & ubi est illud, quod mihi oggerabas, volo salvare animam meam? Ideòne Religionem iniisti? Hac Matris exprobratione ita confusus est, ut redux ad se, & à morbo liber factus, per austeram duxerit vitam, rigoremque hunc dissuadentibus nonnullis, dicere*

solitus fuerit ; Si Matrem exprobrantem ferre non potui , Judicem Christum exprobrantem in die iudicii quomodo feram ? Hinc discce , Religiose , etiam ipsum Religiosum statum tibi timendum esse , si in eo , non ut par est , vixeris ; plus enim à te requirit Deus , quàm à sæcularibus.

DIEI QUINTÆ MEDITATIO III.

De Indicio Dei universali.

Competere Meditationem hanc Exercitiis Spiritualibus , innuit S. P. N. ad initium Meditationis primæ hujus diei relatus.

ORATIO PRÆPARATORIA , &
PRÆLUDIUM I. *ut supra.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam , imprimendi animæ tuæ sonum illum tubæ : *Surgite mortui , venite ad iudicium ?*

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem : *Joël. 3. Congregabo omnes gentes, & deducam eas in vallem Josaphat. Hoc audiens , considera præcipua ex iis , quæ præcedent iudicium universale. 1. Ad sonum tubæ aperientur monumenta , animæque reunientur corporibus. Ah !*

quid anima damnati dicet reassumendo corpus enormissimum ! quomodo illud maledicet, quòd propter ejus oblectationes damnata sit. E contra, quomodo anima justì benedicet corpus suum, quod illi instrumentum fuit ad salutem per mortificationem, &c. 2. Damnati ad intuitum signi Crucis in aère apparentis clamabunt : *Montes, cadite super nos, &c.* Justi autem dicent, *O Crux ave spes unica!* 3. Dum videbunt damnati justos occurrere Christo in aëra, movebuntur poenitudine inutili, dicentque : *Nos stulti, vitam illorum aestimabamus insaniam, &c. ecce, quomodo computati sunt inter filios Dei!* transierunt omnia, nos autem in æternum miseri ! vide, inter quos ex his, Religiose, velis esse.

II. Audi Deum dicentem, *Ezech. 7. Nunc finis super te, & judicabo te juxta vias tuas.* Hoc audiens considera præcipua ex iis, quæ peragentur in illo judicio. 1. Pauperes spirita, & re (quales sunt Religiosi) erunt Judices aliorum : ô quanta felicitas ! 2. Manifestabuntur peccata singulorum hominum toti mundo : quàm igitur demens, qui modò non manifestat in Confessione ? 3. Separabit Christus Agnos ab hædis : Et ubinam stabis Religiose ? si tantùm materialis, & veste solâ Religiosus es ? dexteram non spera. 4. Feret sententiam Judex, dicetque Agnis : *Venite benedicti*

Parris mei, possidete regnum, &c. Hædis autem; Discedite à me maledicti in ignem æternum, &c. Expende singula verba, præsertim illud, *Venite*, respondens vocatoni; Et illud, *Discedite*, respondens dimissioni.

III. Audi Christum dicentem, *Matth. 25. Et ibunt hi in supplicium æternum; justè autem in vitam æternam*: Expendeque singula verba. 1. *Et*: Significans continuationem poenæ cum decreto immutabili; nunquam ex isto *Et*, fiet *Vel. 2. Ibunt*: in æternitate solùm est progressus, terminus nunquam. 3. *Hi*: Ne communi quidem termino digni, qui à Deo exciderunt. 4. *In supplicium æternum*, pro momentaneis vanitatibus. 5. *Fusti autem, &c.* Quàm magna merces, pro tantillis laboribus! Jam quantus erit damnatorum ejulatus, dum incipient evanescere ex oculis eorum olim amici, socii, &c. condiscipuli, connovitii, conreligiosi, &c. Hisce non moveberis?

COLLOQUIUM. Institue his verbis: *Cùm veneris judicare, noli me condemnare! Per illud judicium, quo apud Pilatum iniquè judicatus es Domine Jesu, parce servo tuo! &c.* In fine *Pater, Ave, & Anima Christi, &c.*

DIES SEXTA

S. Patri nostro Ignatio consecranda.

Oratio jaculatoria hujus diei erit ista: *IESUS & MARIA, dulcissimi amores mei, patiar ego, moriar ego amore vestri, totus sum vester, nullus meus!* Et vita manuscripta Alphonsi Rodriguez.

MEDITATIO I.

De Regno IESU Christi.

Ab hac Meditatione Hebdomadam secundam Exercitiorum Spiritualium, S. P. N. orsus est.

ORATIO PRÆPARATORIA, & PRÆLUDIUM I. Ex Exercitiis S. P. N. desumendum, ut spectare nos imaginemur Synagogas, villas & oppida, quæ prædicans Christus pertransibat.

PRÆLUDIUM II. Itidem ex S.

P. N. ut nempe petamus à Deo, ne obsurdescamus, vocante nos Christo, sed ad sequendum & obtemperandum prompti simus.

PUNCTUM I. Considera, si Rex aliquis, divinitus electus in Principem & Ducem omnium Christianorum, omnibus dotibus regiis ornatus, suaderet suis subditis, ut cum eo ad subjungendos infideles, magna sibi damna, & illis majora inferentes, ad bellum pergerent, promitteretque illis, se ad omnia incommoda primum futurum, nec aliter victurum, quam illis, nec triumphaturum sine gloria eorum. Quid subditi illi tam bono Regi responderent! quomodo se illi ad omnia offerrent? siquidem de fortunis eorum, & de illis ipsis res ageretur. Sed quis ille Rex? Ecce, Dominus Jesus Christus, Filius Dei unigenitus, iste de cælo venit mittere gladium, indicit bellum mundo, carni, Sathanæ, perfidiæ, vitiis omnium hominum; alloquitur te, ut pergas cum illo ad hoc bellum; comneatum gratiarum suarum, immò & annonæ Sacri Corporis sui tibi suppeditat: Sudores, dolores & vulnera prior subire vult: primus ad ardua omnia præit tibi; tuum duntaxat erit, sequi illum. Non alio cibo vesceris, non aliis vestimentis & insignibus vestieris, nisi quibus ille: post bellum, ipse imponet

tibi coronam. Quid ergo Regi huic tuo respondebis? quomodo eum non sequeris? quomodo non indices amanti proprio, & sensualitati tuæ bellum? Alloquere itaque Dominum tuum, & dic, ut olim Ethai ad Regem David: *Vivit Dominus, & vivit Dominus meus Rex, quoniam, in quocunque loco fueris, Domine mi Rex, sive in morte, sive in vita, ibi erit servus tuus.* 2. Reg. cap. 15.

II. Audi Christum Regem in particulari proponentem tibi, in quo eum imitari debeas. 1. In abnegatione tui ipsius. 2. In portanda cruce omnium adversitatum. 3. In vera spiritus paupertate, castitate, obedientia, &c. Responde ergo Regi tuo, & dic: *En, O Rex supreme, ac Domine universorum, tuâ ego, licet indignissimus, fretus tamen gratiâ & ope, me tibi penitus offero, meâq; omnia tua subijcio voluntati, attestans coram infinita bonitate tua, in conspectu gloriosæ Virginis Mariæ tuæ totiusq; curiæ caelestis: hunc esse animum meum, hoc desiderium, hoc certissimum decretum, ut, quàm possum, proximè te sequar, & imiter in ferendis injuriis, & adversis omnibus, cum vera spiritus, tum etiam rerum paupertate.*

III. Audi Christum Regem exquirentem à te, quam mercedem pro laboribus cum eo toleratis habere velis? respondeque Domino tuo: *Nolo mi Domine quidquam aliud, nisi te ipsum: hoc est inti-*

intimam notitiam & amorem tui, procul consolationes, non solum mundanæ, sed & spirituales, procul omnis æstimatio, & commoditas! Tu mihi solus es adæquata merces: Te mihi solum da, & sufficit. Protestor insuper, Domine mi, quòd nec gloriam æternam velim, quatenus bona mihi est, sed quia dignus es, ut per gloriam meam tu glorificeris, & in æternum ameris à me, & ab omni creatura. Fac ergo Domine mi, ut vivam ego, jam non ego, sed tu vivas in me! In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DOCTRINA PRACTICA

Tempore matutino diei
sextæ relegenda.

*De æstimatione, & amore Vo-
cationis Religiosæ.*

Gratiam Vocationis Religiosæ, esse donum Dei præstantissimum, & gratiam gratiarum, sic declaro.

Primò, quia est gratia secundi Baptismi, ut docent SS. Patres, & cum illis S. Thomas, v. 2. q. ult. a. 3. asserens, Religiosum, si post emissionem trium Votorum Religiosorum statim morere.

cur, statim rectà ad cælum evoluturum, non secus ac is, qui suscepto Baptismo statim moreretur. Hac occasione inno praxim utilissimam, post singulas confessiones Sacramentales renovandi Vota Religiosa; hæc enim Religiosorum Votorum renovatio ad abolendam poenam peccatis debitam magnæ est efficacix, & fortè tantæ, quantæ est prima eorundem nuncupatio.

Secundò, quia gratia vocationis Religiosæ est gratia cujusdam martyrii, cum hoc solo discrimine, juxta S. Bernardum *serm. 30. in Cant.* Quòd vitæ Religiosæ Martyrium horrore sit mitius illò, quò corpus perimitur, sed diuturnitate sit molestius, sitque per modum cujusdam holocausti, quod lentè concrematur.

Tertiò, quia gratia vocationis Religiosæ est infallibilis arrha, & irrefragabile privilegium vitæ æternæ; neque enim fallere aut falli potest veritas ipsa, quæ tamen universaliter pronuntiavit, *Omnis qui reliquerit domum, vel fratres, aut sorores, aut Patrem, aut Matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet, & vitam æternam possidebit.* Præ aliis autem Religionibus id conferre dignata est divina Bonitas Societati nostræ, quòd perseverantia in illa sit semper connexa cum dono perseverantix in gratia finali, & cum æter-

nitate sancta, juxta revelationem Sancto Francisco Borgiae factam, quam typis vulgârunt P. Nicolaus Lancicius in *Tract. de Institut. Soc. affectu 98.* & Pater Michaël Staudacher in libello, cui titulus: *Centum affectus amoris divini.*

Quartò, quia sequi gratiam vocationis Religiosæ, & inire statum Religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, & salvatio salvationi æternæ prævia: agnovit veritatem hanc, sed nimis serò (nam primùm ante mortem) Anno 1652. Pragæ R. D. Joannes Janderus, Brunæ dimissus Anno 1644. Qui post multa infortunia, cùm extremum diem sibi imminere cereret, expetiit Confessarium è Societate, per quem supplicavit Patri Vice-Provinciali, ut ante mortem vota Societatis emittere posset, quod & fecit multis cum lachrymis: dein inter cætera testamenti locò hæc scripsit, & consignavit: *Testor, Societatem Jesu esse beatitudinem terrestrem, ita ut si alia speranda non esset, ista ad hominem omni beatitudine cumulandum sufficiens foret. Testor, illam esse margaritam, quam si ego auro & sanguine redimere possem, auro & sanguine redimerem.* Et hæc verba ab isto homine non sola mors, sed veritas extorsit; cum enim beatitudo sit status omnium aggregatione bonorum perfectus, atque in re nihil aliud sit, quàm cognitio & amor

Dei, beatitudo hujus vitæ consistit in cognitione & amore Dei proportionato huic vitæ: In quo autem statu est major cognitio & amor Dei, quàm in statu Religioso?

Quintò, quia deficere à gratia vocationis Religiosæ, & à statu Religioso, est summa hujus vitæ infelicitas, maledictio, & damnatio prævia damnationi æternæ. Veritas hæc per naturalem sequelam sequitur ex præcedente; cum enim oppositorum opposita sit ratio, si inire statum Religiosum, est summa hujus vitæ beatitudo, deficere ab illo, summa erit hujus vitæ infelicitas. Hanc infelicitatem S. Bernardus *de modo bene vivendi cap. 20.* mellifluè licèt, plenis tamen amaritudine verbis sic expressit: *qui congregationem sanctam relinquunt, & ad secularem vitam descendunt, à Societate Deï elongantur, atque dominio diaboli subjugantur.* Non desunt Historiæ, idipsum comprobantes. Anno 1575. Viennæ Austriæ moriens unus è nostris, ante ipsum agonem reidenti vultu subridere coepit: non ferens insuetam hanc in tam nubilo mortis tempore serenitatem, is, qui moribundum disponebat, ait: Non est tempus ridendi, frater mi, sed iudicium Dei præstolandi. Cui ille, ne quæso, turbet te hæc mea hilaritas, Pater I Angelus Custos meus ostendit mihi ignitum montem, & plurimos in eo

damnatos, dixitque mihi, eos omnes dimissos esse à Societate; cum ergo ego per gratiam Dei moriar in Societate, superabundo gaudiò. Sic ille quidem anticipatò obtinuit promissum illud Christi, *Beati qui nunc fletis, quia ridebitis, Luc. 7.* Sed simul confirmavit illud, ne sanguineis quidem lachrymis eluendum: *Qui à Societate Dei elongantur, dominio diaboli subjugantur.*

Tanti igitur est coram Deo gratia vocationis Religiosæ, ut meritò gratia gratiarum dici possit, ad quam dignè observandam hæc possunt Religioso subservire praxes.

1. Non tantum ipsam vocationem Religiosam plurimi æstimare & amare, sed etiam omnia connexa cum illa, nempe omnia præscripta à Religione, quamvis videantur exigua: cum enim accessoria sequantur naturam principalis, cui placet principale, eidem placere accessoria, necesse est.

2. Paratum esse ad omnia ardua molestaque toleranda, pro vocatione & cum vocatione: sic erat paratus B. noster Aloysius, de quo P. Mutius Vitelliscus Generalis, in quadam exhortatione Romæ habitâ (ut legi in manuscriptis P. Gasparis Druzbecki) retulit, se ex ore ipsius audivisse resolutionem ejusmodi: *Si per unum tantum momentum in Societate esse debuisssem, & per inferni po-*

nas ad id pervenire me opportuisset, elegissem illas, Pater, ut in Societate essem.

3. Devovere seipsum Religioni in mancipium ac jumentum, cum omnibus obligationibus mancipio ac jumento competentibus. Usus est praxi hac memoratus P. Gaspar Druzbecki, ut adnotavi in vita ejus, *cap. 11*. Fecerat enim in quadam protestatione talem cum Societate contractum: *Tuum erit, ò S. Societas, imperare mihi abjectissima, & vilissima; meum erit obtemperare absque morâ, murmure, excusatione, differentia, &c. Nolo pro laboribus ullis meis ullam gratitudinem ostendere, sed omnia tanquam mancipii opera sepeliri, ac contemni. Licebit tibi, post vires & annos exhaustos, me à consortio tuo arcere, sordibusq; foetis everrendis, aut pecudibus curandis deputare. Licebit tibi, me morbo afflictum, vel morti vicinum, omni solatio corporali destituere, & tanquam canis veterarii ulcus non curare; licebit tibi, meum cadaver, sepulturâ asinorum, & bestiarum, vel inhumatum abjicere, vel in sterquilinio sepeliri jubere. O mancipium, libertate Filiorum Dei dignissimum!*

4. Ex amore vocationis Religiosæ vestem Religiosam exosculari, quoties induitur, exuiturque: Cui exosculationi adnexa est Indulgentia, ut videre est apud Lezanam, Verbô: *Habitus*. Et verò quidni appreties deosculerisque,

Religiose, vestem tuam, cum hæc sit vestis nuptialis, in qua à convivio cælesti, non excluderis; & scito, te in pullo Societatis vestitu cæli fore candidatum.

5. Ex horis Canonicis (si Sacerdos es) unam deputare, quam offeras ad agendas Deo gratias pro vocatione: ad impetrandam perseverantiam in ea, & ad satisfaciendum pro ingratitude circa illam.

6. Pretiosissimæ Dei Parenti, & S. Angelo Custodi specialiter addictum esse: Ita enim censebat P. Leonardus Lessius, verè Theologus, ut scribitur in vita ejus, devotionem ad B. V. & ad Angelum Custodem, ad perseverantiam in Societate JESU plurimum habere momenti, quâ etiam intentione quotidie Litanias ad B. Virginem recitabat.

7. Ex amore vocationis, in quolibet Sacro tempore Communionis vota renovare.

8. Quoties pulsus datur ad salutandam B. V. nempe manè, meridie, & vesperi, ex amore vocationis vota renovare; ad illa quidem verba, *Angelus Domini, &c.* Votum Angelicæ Castitatis. Ad illa: *Ecce Ancilla Domini, &c.* Votum Obedientiæ. Ad illa: *Et Verbum Caro factum est,* Votum Paupertatis.

9. In Litanis de omnibus Sanctis quotidie recitari solitis, ad illa verba: *Ut nos in tuo sancto servitio confortare & conservare digneris, pectus tundere, donumque perseverantiæ in Religione expetere; tali enim tunctione, si fiat ex animo, roborantur dona Dei.*

DIEI SEXTÆ
MEDITATIO II.

De duobus Vexillis.

Inter Meditationes secundæ Hebdomadæ, hæc quarta ponitur à S. P. N. in qua eidem revelavit Deus totam ideam atque structuram integram Societatis, sicut ipsemet S. Pater retulit Patri Mercuriano, & hic in publica Romæ Exhortatione narravit.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.

PRÆLUDIA accipiantur ex Exercitiis S. P. N. Primum fit, Historica quædam consideratio Christi ex una parte, & ex altera Luciferi, quorum uterque omnes homines ad se vocat, sub vexillo suo congregandos.

Secundum, ad constructionem loci, ut repræsentetur nobis campus amplif-

simus circa Hierosolymam, in quo Dominus JESUS Christus, tanquam bonorum omnium summus Dux assistat. Rursum alter campus in Babylonia, ubi se Lucifer, malorum & adversariorum Ducem exhibeat.

Tertium, ad gratiam petendam, ut possimus exploratas habere fraudes maliducis, invocata simul divina ope, ad eas vitandas; veri autem, optimique Imperatoris Christi agnoscere mores ingenuos, ac per gratiam imitari posse.

PUNCTUM I. Intuere per imaginationem in campo Babylonico ducem impiorum, in cathedra ignea & fumosa, horribilem figuram, vultuque terribilem, convocatos demones spargentem in totum Orbem, ad nocendum omnibus hominibus, detonantemque ad ministros suos, & instigantem, ut injiciant hominibus catenas, trahantque ad vitia, & demum ad consortium damnationis aeternae. Perpende. 1. In campo Babylonico, id est confusionis & perturbationis. 2. In cathedra: locum enim alium appetit, & suis persuadet. 3. Igneus est: ignem enim concupiscentiae & irae omnibus afflat. 4. Fumosus est, fumosque vanitatis aliis propinat. 5. Horribilis, & tamen a quibusdam amatur: vide deinde, quam multi ad eum accurrant. Tu igitur visne sequi illum?

vide, an aliquid ejus sit in te? an te non teneant catenæ ejus aliquæ? an non obscurârit te fumo vanitatis, inquietudine, appetitu apparentiarum, murmuratione, &c. vide & corrige.

II. Intuere per imaginationem Christum, in amæno campo juxta Hierosolimam, humili constitutum loco, valdè speciosum formâ & aspectu summè amabilem, mittentem discipulos suos per orbem, ut omni hominum generi doctrinam salutarem communicent, adhortantemque eos, ut quemlibet juvent, adducantque primò ad spiritualem affectum paupertatis, & si ita visum fuerit Deo, ad actualem paupertatem; deinde ad opprobrii, contemptûsque desiderium, & consequenter ad humilitatem. Perpende singula. 1. *In regione Hierosolymitana*, id est, visione pacis; non est enim pax sine Christo: 2. *In campo patentissimo*: diligit enim Christus latitudinem cordis. 3. *In humili loco*: humilibus enim delectatur in terra sublimia ad cælum reservat. 4. *Persona ejus est speciosa & amabilis*; nullum enim repellit, nullum despicit. Vide deinde, quàm pauci accurrant sub vexillum ejus. Vocavit te jam, Religiose, Christus sub vexillum crucis suæ; instruxit te tanto tempore ad bella Domini gerenda; quomodo igitur hactenus militasti? quomodo tentationibus doemo-

num restitisti? quam gloriam duci tuo attulisti? vide, dole, & corrige.

III. Audi dicentem Deum per S. Joannem, Ep. 1. c. 2. *Qui dicit se in Christo manere, debet, sicut ille ambulavit, & ipse ambulare.* Hoc audiens, considera individuos Christi comites. 1. Defectum omnium rerum temporalium. 2. Laborem, & cum labore sterilitatem; paucissimos enim reliquit discipulos. 3. Persecutionem ab omnibus, & adversitates omnes. Si Christi es, debes cum talibus comitibus ambulare usque ad mortem.

COLLOQUIUM I. Fiat ad B. V. implorando, per eam à Filio gratiam, ut sub sanctissimo, ejus vexillo manere, & ad mortem perseverare possis: terminabitur hoc colloquium per Ave Maria, &c.

COLLOQUIUM II. Ad Christum hominem, ut tibi à Patre impetret hoc, subdaturque in fine, Anima Christi.

COLLOQUIUM III. Ad Patrem, ut annuat petitioni, cum Pater noster, &c. In fine adora profundissime Sanctissimam Trinitatem.

H O R A
 CONSIDERATIONIS,
 Tempore pomeridiano,
 Diei sextæ.

*De excelsis cogitationibus, & Acti-
 bus heroicis Filiorum Dei.*

Magnus olim spiritualis doctrinæ Magister, P. Balthasar Alvarez (de quo revelatum erat S. Theresiæ, quòd illo tempore, quò ille vivebat, nullus illo perfectior in Ecclesia Dei esset) inter complura vitæ sanctioris axiomata etiam hoc Novitiis suis inculcare solebat: *Non degenerandum est ab excelsis cogitationibus Filiorum Dei: Ut scribitur in vita ejus.* Doctrinam hanc ita imbiberat Novitijs ejus Franciscus Perez, unus è quadraginta Societatis nostræ Martyribus, quorum modò Canonizatio procuratur, ut in ipso cædis, mortisq̄ calore id socijs identidem inclamaverit: *Eja fratres, non degeneremus ab excelsis cogitationibus Filiorum Dei!* Adnotavit id P. Joannes Nadasi, in anno dierum illustrium 15. Julii. Fundatur

autem doctrina hæc, primò in illo *Pfal.*
81. Ego dixi, Diu estis, & Filii excelsi omnes:
Deinde in iis verbis *Sap. 3. Cogitatio illorum apud altissimum:* Et tandem in promisso Christi, *Joan. 12. Ego, si exaltatus fuero à terra, omnia traham ad meipsum.* Sã ergo Religiosi sunt Filii excelsi, uti sunt, non debent degenerare ab excelso spiritu, & consequenter ab excelsis cogitationibus. Si item Religiosi sunt justi, uti debent esse, cogitatio illorum debet esse apud altissimum, proindeque excelsa. Si denique Religiosi sunt tracti à Christo exaltato à terra, cogitationes eorum debent esse exaltatæ seu excelsæ. Per cogitationes verò hic non soli actus intellectûs intelliguntur, sed etiam actus voluntatis, & resolutiones heroicæ, quas ad tria capita reduco, nempe ad *agere*, ad *pati*, ad *omittere*.

Primum caput excelsarum cogitationum, à Filiis Dei haberi solitarum, est. *Agere*, hoc est. 1. Elicere desideria ardentia, & insatiabilia, tolerandi injurias, probra & omnis generis adversitates: hoc desiderium in Christo Filio Dei totâ vitâ perdurabat, quod colligunt SS. Patres ex verbis ejus, *Luc. 2. Baptismo habeo baptizari, & quomodo coactor, usque dum perficiatur!* Desideria itaque prædicta sunt cogitationes Filiorum Dei excelsæ, utpote in Christo Fi-

lio Dei sublimatae & deificatae. 2. Gloriarī in Cruce Domini nostri Jesu Christi, hoc est, gaudere, & honori ducere omnes despectus, contemptus, injurias, persecutiones, &c. Gloriationem hanc esse excelsam Filiorum Dei cogitationem, probârunt Fratres Domini **JESU**, Apostoli, qui *ibant gaudentes à conspectu Concilii, quòd digni essent pro nomine **JESU** contumeliam pati.* 3. Peculiariter affici inimicis, omnibusque, qui aliquando molesti exstiterunt, ferventi charitate eos diligere, gratias singulares eisdem à Deo expetere, & omne malum ab illis, & oratione & re, depellere conari. Hæc cogitatio verè est excelsa, quia à Filio Dei pro crucifixoribus orante in Cruce est exaltata. 4. Statuere seipsum centrum odiorum totius mundi, maledictorum, calumniarum, detractorum, cruciatuum, cum tota intensione, & duratione eorum. Et hæc cogitatio excelsa est; superat enim totum mundum, totamque naturam, usitata Filio Dei, qui pro nobis factus est maledictum. 5. Velle alienos defectus sibi attribui; sub nomine suo vulgari; excusationes suas non recipi; à Superioribus damnari & puniri; ex meris suspicionibus, sinistris relationibus, confictis conjecturis traduci, & tandem facere omnes absolutos famæ suæ Dominos, quantum in se est, nul-

loque modo ad restituendum obligatos. Excelsam hanc cogitationem esse, probat seipso Filius Dei, mortuus propter peccata nostra, accusatus ex confictis criminibus, damnatus, &c. 6. Contentissimum esse quovis etiam ignominiosissimo, molestissimoque officio, à Superioribus injuncto, omni item loco, Superiore, cubiculo, &c. Sicut Filius Dei contentus fuit permolesto circa peccatores salvandos officio, latibulo Ægypti, & Nazarethano; contentus autem Præsidibus, quamvis sceleratis, suisque persecutoribus.

Alterum caput, excelsarum cogitationum Filiis Dei usitatarum, est, pati cruces omnis generis, & à toto universo; pati omnes permissiones Dei; omnes omnium dæmonum insectationes; omnes omnium hominum injurias; pati in corpore & anima, in fama, & quibusvis aliis bonis; pati per linguas, calamos, suspiciones, judicia, murmurationes, irrisiones, &c. pati autem innocenter, sine murmuratione, sine appetitu vindictæ, etiam à Deo faciendæ; pati quamdiu libuerit Deo. Caput hoc excelsarum cogitationum summum obtinuit gradum in Filio Dei passo in carne nostra, ad cujus imitationem hortatur nos primus ejus in terris Vicarius. 1. Petri 4. *Christo passo in carne & vos eadem cogitatione armamini.* Per talem cogitatio-

nem, resolutionemque citissime ad præaltum perfectionis fastigium pertingitur, juxta effatum S. P. N. Ignatii, qui Patri Hieronymo Natali quærenti, quâ viâ citò ad perfectionem venire posset? respondit: *si eum, Dei beneficia, multa pati contingeret*: Quæ verba, fundens lachrymas S. Pater dixit Patri Natali, & is postea Fratri nostro Paulo Cicotto, viro integerrimo, qui idem retulit R. P. Lancicio, ut ipse scribit in *Opusc. oct. coll. c. 22.*

Tertium caput excelsarum cogitationum, in Filiis Dei reperiri solitarum, est, *omittere*, seu negligere, hoc est. 1. Nullam laudem aut gratitudinem ab ullo, pro quacunque re, sperare, desiderare, aut de ea oblata complacere. 2. A nullo ex Superioribus, æqualibus & inferioribus, ullam suâ rationem respectumque ob ætatem, officia, merita haberi velle. 3. A nullo hominum consilia sua, intentaque probari velle. 4. Apud nullum hominem gratiam aucupari, quærere, curare, nolleque, ut ulla creatura se amet, sed potius omnes oderint, in doloribus suis gaudeant; gemitus suos non curent. 5. Silere in delationibus & accusationibus, nec se excusare ullo modo, nisi in damnum gloriæ Dei, bonique communis cedat. Nunquam item afflictiones suas ulli exponere, nec desiderare, ut innocentia

sua ab aliis sciatur. 6. Ab omni officio etiam & actione, in ipsa ultima manûs etiam impositione, ad nutum Superioris statim recedere etiam cum ignominia, & aliorum insultatione. 7. Sibiipsum non compati, nullumque dolorem promerere. 8. Nullam commoditatem ex ulla creatura quærere. 9. Nihil coram alio in laudem suâ narrare, sed penitus se & sua nescire velle. 10. Nunquam inquirere de appellatione suâ ad aliquod officium, & nescire omnia ad se non pertinentia. Tales omissiones & neglectus fuerunt in Filio Dei, qui non solum neglexit, sed etiam exinanivit semetipsum: cujus altissimo exemplo adjungo, exiguæ appendicis instar, id quod legi in manuscriptis Patris Gasparis Druzbecki, de P. Laurentio Susliga, celebri olim Concionatore, qui cum à quodam Provinciali ex cathedra Leopoliensi, in qua coeperat concionari, amotus fuisset, & missus esset Luceoriam ad idem officium, eamque humiliationem, ut illi à quibusdam insultabatur, moderato ac Religioso animo tulisset, in eo ipso loco à Deo maxime exaltatus, & tam regno, quam Societati ostensus fuit; cumque ex illo loco esset abiturus, vidit in somnis B. Virginem cum puero Jesu. Qui ait illi: *Pete à me, quidquid vis: tum ille Mi Domine, quid petam aliud, quàm ut tecum sim in eter-*

num! repondit puer JESUS: Eris: ait ille; Domine, non satis credo, nam sum miser peccator: tum Dominus JESUS: Do tibi, inquit, manum meam, quod futurus sis mecum in æternum: Apprehendit ille manum sanctissimi Pueri, & evigilavit. Hæc ex ipso Patre Laurentio audivit P. Gaspar 1623. 27. Novemb. Godovii, ubi simul manebant tempore pestis Lublinensis, & loquebantur de illo genere viæ & vitæ spiritualis, quod *negligentia* appellatur; quæ est cogitatio Filiorum Dei, seu eorum, qui cum JESU Filio Dei futuri sunt in æternum. Dum, Religiose, cogitationes has legis, ita lege, ut eas habeas, si Filiis Dei vis adnumerari.

DIEI SEXTÆ
MEDITATIO III.

*De eligendo vitæ perfectæ, in
Religione, statu.*

Modum electionis faciendæ proponit
S. P. N. sub finem Hebd. secundæ.

ORATIO PRÆPARATORIA, &
PRÆLUDIUM I. Ut in Med. prima,
diei primæ.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo

Meditatio III. 139

gratiam, vivendi in numero perfectorum Dei servorum.

PUNCTUM I. Alloquere Dominum Deum tuum. *Quid retribuam Domino pro omnibus, quæ retribuit mihi?* Et considera beneficia Dei innumera, quæ tibi præstitit Deus ab instanti vocationis tuæ ad Religionem ad hoc usque tempus; ea beneficia nemo melius nôsse potest, quàm tu ipse. Expende finem, ad quem vocatus es; adduc in memoriam media salutis, quibus in Religione abundas, ita ut neminem incusare possis ob tuam à fine tibi præfixo deviationem, nisi teipsum, non utentem vel malè utentem mediis. De his ergo coram Deo te accusa, cum proposito emendationis.

II. Dic Domino cum Ezechia, *Isa. 38. Recogitabo tibi omnes annos meos in amaritudine anima mea.* Et statue ob oculos tuos in conspectu Dei, vitam tuam hætenus in Religione transactam. Vide, quos fructus, vel potiùs quæ damna hujus vitæ habeas? quàm indies elongeris à perfectione? quàm vicinus sis lapsibus gravibus? Immò quàm dubius, ne in eis sis? quàm Christo, & regulis tuis difformis? &c. Ideòne te Deus vocavit ad hunc statum? confundere coram Deo, & dole.

III. Audi Deum dicentem, *Isa. 48. Servus meus es tu Israël, &c. in te gloriabor.*

Et considera, quanta sit honestas, utilitas & suavitas exacti servitii divini, non solum coram Deo & conscientia propria, sed etiam coram externis? Quanta hinc erga Deum fiducia? quanta pax mentis? quanta securitas in vita? & morte? quanta communitatis ædificatio? quanta gratiarum, benedictionum, protectionisque divinæ assiduitas? quanta æternæ beatitudinis certitudo? his bene expensis, ita cum animo tuo ratiocinare.

1. Si quis te confuleret, cui optime velles, quânam ratione in Religione vivere deberet, quid illi suaderes? hoc ergo suade, & persuade tibi, ne dicatur tibi: qui alium doces, cur teipsum non doces?

2. Si mors nunc ingrueret tibi, qualem in Religione vitam vixisse velles, qualem vixisse nolles? nunc ergo dum tempus est (& quantum sit, non nôsti) illam elige, istam neglige.

3. Si jam in iudicio Dei staturus esses, qualem vitam vixisse velles? qualem tibi apud iudicem & Assessores ejus profuturam, & qualem obfuturam censes? hanc ergo relinque, illam delige.

4. Quid à te factum voles, quando in Purgatorii flammis ardebis? quid factum voles, quando ad conspectum dignissimi omni amore Dei venies bea-

tificatus? poenitebit te, tanto bono, tantæ dignitati, Deo, tam abjectè servivisse. Quid factum voles inter tot millia perfectissimorum Dei fervorum constitutus? hoc, si sapias, nunc facito.

5. Frivolæ sunt causæ, quæ te à perfectæ vitæ studio in Religione remorantur; hæc enim sunt. 1. Horror difficultatum, vincendique sese. 2. Horror vigilandi super se. 3. Metus privandi se levibus solatiis. 4. Metus displicendi aliis, similibus tibi in neglecta vita. 5. Metus linguarum iridentium & carpentium, quòd te illis non accommodes. Hæc & similia, vide, an tibi in articulo mortis, & coram judice Deo, sint suffragatura? quid respondebis Christo dicenti: Hæcne tanti erant, ut me, qui tanta tibi feci, his postponeres? In fine fac particularia proposita.

In COLLOQUIO dic: Fons omnis perfectionis, Domine, qui dedisti velle, da & perficere! Demum Pater, Ave, & Anima Christi.

DIES SEPTIMA

*Sancto Francisco Xaverio
consecranda.*

Oratio jaculatoria hujus diei
erit ista: *Amor meus crucifi-
xus est! S. Ignatius Martyr,*
in Epist. ad Rom.

MEDITATIO I.

De Passione Christi Domini.

Huic materiae considerandae, inte-
gram Hebdomadam tertiam Exerci-
tiorum suorum destinavit S. P. Igna-
tius.

ORATIO PRÆPARATORIA con-
suetæ.

PRÆLUDIUM I. Statue tibi ob
oculos Christum sic te alloquentem:
*Vide homo, quæ pro te patior! non est dolor,
sicut quo crucior, &c. Et super hoc est pœna
gravior, quia te tam ingratum experior. S.
Bern.*

PRÆLUDIUM II. Pete à Chri-
sto Domino gratiam, ut intimè tibi

imprimas dolores passionis ejus?

PUNCTUM I. Intuere Christum Dominum passum, tanquam objectum tuæ confusionis & increpationis imperfectionum ac negligentiarum tuarum: & audi illum tibi dicentem. 1. Ego vilissimè æstimor; ac vendor; tu autem appetiari cupis. 2. Ego ad pedes Judæ jaceo; tu inimicos persequeris. 3. Doctrina mea examinatur, & traducitur; tu talentatus ob omnibus haberi vis. 4. Ego usque ad sudorem sanguineum oro; tu tam acediosè. 5. Ego falsa testimonia & iniquas accusationes sustineo; tu nec vera de te vis audire. 6. Ego opprobriis saturor; tu vis honoribus & æstimationibus cumulari. 7. Ego flagella subeo; tu autem Religiosæ impatiens es disciplinæ. 8. Ego in spinis; tu vis esse in commoditatibus omnimodis. 9. Corpus meum unum vulnus & ulcus; tu non vis ullam violentiam & afflictionem corpori tuo inferre. 10. Mihi velantur oculi; immodestia tua aperit tuos. 11. Ego felle, & aceto potor; tu cibos & potus sapidos quæris. Confundere ad hæc omnia, & ad alia, quæ passus JESUS vitiis tuis opponit, tolleque illa ex animo tuo.

II. Intuere Christum Dominum passum tanquam speculum omnium virtutum Religiosarum. 1. Tractatur & conculcatur ad instar vermis; Barabbæ

postponitur ; inter latrones suspenditur : quanta humilitas ! 2. Vestibus expoliatur ; moriens non habet , ubi caput reclinet : quanta paupertas ! 3. Allegatis multis calumniis , in materia tamen castitatis , neque per malitiam , ab ullo arguitur : quanta puritas ! 4. Obediens usque ad mortem : quanta obedientia ! 5. Osculatur Judam ; pro crucifixoribus orat : quantus inimicorum amor ! 6. Tacet usque ad admirationem Pilati : quantum silentium ! 7. Sub cruce fatiscit : quantus labor pro gloria Dei ! 8. Conciliat Herodem Pilato : quanta amoris solertia ! 9. Vigilat totâ nocte ; pendet in cruce , consputus , colaphizatus , spinis coronatus , clavis confixus moritur : quanta mortificatio ! vide ergo hoc exemplar , quod monstratum est tibi in monte , & te conforma illi.

III. Intuere Christum Dominum passum , tanquam objectum , quod abstergit , quietat , & dulcorat omnes amaritudines in quacunque occasione & circumstantiâ servitii divini tibi occurrentes. Gravis est tibi severitas & disciplina Religiosa ? dulcorat illam tibi Christus flagellis , spinis , clavis suis. Graves sunt linguæ , infamationes , falsæ delationes , suspiciones ? dulcorat illas tibi Christus , jactis in se blasphemis , falsis accusationibus , detractio-

nibus ,

nibus, calumniis, irrisionibus. Graves sunt Superiores? dulcorat illos tibi Christus, suam damnatione per Annam, Caipham, Pilatum, &c. Nunquid hi non graves illi fuerunt? Graves tibi cibi male cocti, insulsi, viles, insufficientes? dulcorat illos tibi Christus felle & aceto suo, &c. Ipse judica, cui potius conveniant talia; Christo, an tibi? hoc expende, & omnia gravia, abhinc sint tibi pro Christo levia & dulcia.

COLLOQUIUM. Institue ad Dominum JESUM per Orationem illam, reflexè atque cum intimo affectu recitatam: Anima Christi sanctifica me: & In fine Pater, & Ave.

DOCTRINA PRACTICA,

Tempore Matutino Diei
septimæ relegenda.

*De obligatione & Supererogatorio
conatu semper proficiendi.*

Certum est 1. Quòd in via Dei non proficere, sit deficere; non progredi, sit regredi, non tendere ad perfectionem, sit retrocedere. Conveniunt in hoc SS. Patres, ex quibus S. Augu-

stinus Epist. ad Demetriadem ita loquitur; *Tamdiu non relabimur retrò, quamdiu ad priora contendimus: at, ubi cœpimus stare, descendimus, nostrumq; non progredi, reverti est.*

Certum est, 2. Religiosum sub peccato mortali teneri tendere ad perfectionem; doctrina hæc est communis Theologorum cum S. Thoma 2. 2. q. 284. art. 4. & 5. Nam Status Religiosus est status perfectionis acquirendæ, seu est via ad perfectionem: Sicut ergo sub mortali Religiosus tenetur esse Religiosus (id enim nuncupans vota Religiosa promittit Deo) ita sub mortali tenetur tendere ad perfectionem. Deinde, quia Religiosus non tendens ad perfectionem, committit peccatum simulationis, mendacii & hypocriseos in materia gravi; status enim Religiosus promittit omnibus, & ostendit sanctitatis perfectionisque curam, ideoque habet reverentiam apud omnes, etiam summi status homines, & privilegia in omni jure maxima: Si igitur aliter se haberet Religiosus, certè non esset immunis à peccato imposturæ in re gravi.

Certum esse videtur, 3. Quòd Religiosus peccaret mortaliter contra præceptum tendendi ad perfectionem, si esset efficaciter resolutus, non nisi ea servare, ad quæ servanda obligatur sub mortali; reliqua verò, venialiter so-

lūm aut sub nullo præcepto obligantia, paratus esset non servare. Docent id gravissimi Patres, nec in doctrina solum Theologica, sed in spiritu Religioso eximii, Suarez, Sanchez, aliique: quamvis enim talis resolutio, & tale animi decretum in seipso spectatum non sit mortale, sicut & propositum committendi omnia peccata venialia, in se præcisè spectatum, non est mortale; ratione tamen periculi proximi incidendi in peccatum mortale, etiam illud ipsum animi decretum est mortale: Si enim Viri prudentes, dum concordis sententia asserunt, aliquid periculosum esse, faciunt certitudinem mortalem periculi proximi, multò magis dum Deus dicit, *Eccl. 19. Qui spernit modica, paulatim decedit*, facit certitudinem periculi proximi perveniendi ad ruinam per modica violata: resolutio autem ad periculum proximum ruinæ, seu peccati mortalis, est & ipsa mortalis.

Præterea, ut bene explanat Sanchez, *lib. 6. in Decal. c. 4. n. 18.* Religiosus tenetur sub mortali taliter vivere, ut non sit graviter suæ Religionis perniciosus, inducendo alios Religiosos suo exemplò ad nimis relaxatam regulam, perturbandoque suam Religionem, ita ut valde expediat suæ Religionis, eum expellere? hæc autem damna inferret Religiosus, habens prædictam resolu-

tionem : si enim nunquam vellet servare silentium , nec orare , nec modeste incedere , & ingrederetur omnium Religiosorum cubicula , & similia Religionis statuta transgrederetur , eò quòd singula hæc ad culpam non obligent , absque dubio graviter perturbarer totam Religionem , & se in eo statu constitueret , ut eum tanquam incorrigibilem oporteret expellere : hæc Sanchez. Atque hæc de obligatione semper proficiendi : jam quæ ad supererogatorium (placentē tamen Deo) conatum attinet , perstringo.

Primò , usitatum est servis Dei fervens & continuum proficiendi desiderium : sunt enim è numero eorum , qui esuriunt & sitiunt justitiam , ausimque dicere , quòd sicut ex Sacramento Eucharistiæ tantus percipitur fructus , quantum desiderii igniti à communicatio adfertur , ut docuit Deus S. Catharinam Senensem , *Dialog. cap. 110*. Ita Religiosum in via Dei ad perfectionem tantos facturum passus , quantum de desiderio proficiendi habuerit.

Secundò , solent aliqui servi Dei ex desiderio proficiendi quotidie secum inire rationes , an profecerint , an verò defecerint ? sic factitabat S. P. Ignatius (ut scribit P. Ribad. in vita ipsius *lib. 5. cap. 1.*) presentem diem cum hesternò conferens , & cum profectu profe-

Etum, atque ad hoc exactius præstandum suggestit illi Dominus examen particulare, tam ad eradicanda vitia, quàm implantandas virtutes aptissimum. Hoc divino invento usi Patres nostri, cælestes progressus fecêre. De P. Jacobo Granado, qui primus in Provincia Bætica, pro nostris obtinuit facultatem recitandi Officium de SS. Sacramento quavis Feriâ quintâ, 9. Lætionibus non impeditâ, & in eadem Provincia primus fuit auctor recitandi Officium de Immaculata Conceptione B. V. diebus Sabbati; de eo, inquam, perhibet Bibliotheca Scriptorum Societatis, quòd ad ultimum usque mortis diem examen particulare instituerit, & profectum etiam alienâ manu, cum propriâ ob infirmitatem non posset, adnotaverit: idem ad nuntium mortis elatis manibus exclamavit: *Latus sum in his, qua dicta sunt mihi, in Domum Domini ibimus: Visurus nempe Deum Deorum in Sion, postquam tali invento exanimis ivit de virtute in virtutem.*

Tertiò, non desunt servi Dei, qui præter desiderium addunt etiam votum semper progrediendi in via Dei, seu tendendi ad perfectionem. Tale Votum nuncupâsse narratur P. Nicolaus Lancicius Societatis nostræ, famâ sanctitatis & miraculorum in Regno Poloniae &

magno Ducatu Lithuaniae clarus : circa votum ejusmodi , solius doctrinae gratia , hæc innuo. Siquidem perfectio Christiana consistit in amore Dei super omnia , atque ita tendere ad perfectionem , est tendere ad talem amorem , & quia talis amor Dei opponitur omni peccato , & habitibus vitiosis , passionibusque immortificatis , & desideriis inordinatis : ideo is , qui vovit semper tendere ad perfectionem , obligatur novâ obligatione sub mortali , quodvis peccatum mortale devitare : obligatur quoque de novo sub veniali , vitare peccata venialia , passiones mortificare , & habitus vitiosos extirpare , ac desideria inordinata refrænare. Obligatur insuper exercere actus virtutum , juxta statum vitæ proprium , præsertim verò actus amoris Dei super omnia frequenter elicere.

Quartò , habet Deus etiam tales servos , qui studio obtinendæ perfectionis præter votum semper proficiendi peculiari voto se obstringunt , curandi & sectandi semper id , quod perfectius illis videbitur. Tali voto obstrinxerat se S. Theresia , ut perhibetur in ejus vita. De Patre quoque Joanne Brebeuf , Societatis nostræ refert P. Nadasi in Anno dierum illustrium 16. *Martii* , eum decem-annis ante diem mortis voto nuncupato spondidisse Deo , se in

singulis, quæ ageret, id quod perfectius esse intelligeret, curaturum. Compensavit illi Dominus votum hoc exquisitissimo Martyrio, quod Anno 1649. subiit apud Hurones in nova Francia ab Iroqueis Ethnicis; nam capto primum evulsi sunt ungues aliquot, & inflicta sudibus verbera per singulas corporis partes; tum præcisæ manus, os contusum lapidibus, lingua adusta, ad collum & ad renes igne candentes admotæ secures: ignitum è collo appensum collare, adjectum cingulum ex pice & resinatis corticibus accensum; circulo labia concerpta, truncatus nasus; in Baptismi opprobrium totus fuit bulliente aqua perfusus; tandem ad palum alligato detracta Superior pellis è vertice capitis; amputati pedes; caro è coxis ad ossa usque avulsa; mandibula securi diffissa; ferro ustæ plagæ; dissectum pectus; cor evulsum, atque à Barbaris devoratum: tam exquisitam pro Deo nactus est mortem, qui eidem, exquisito perfectionis voto consecraverat vitam. Pudet, Domine Jesu, hæc de servis tuis scribere, & legere tam perfecta; pudet, inquam, nos in imperfectionibus nostris delitescentes, & quando tandem earum finis erit?

DIEI SEPTIMÆ
MEDITATIO II.

*De doloribus pretiosissimæ Dei
Parentis.*

Dolores hos innuit S. P. N. in Lib. Exerc. de Myster. Sepult. punct. 1. his verbis: *De cruce sublatus est mortuus Dominus per Joseph atque Nicodemum, in conspectu ipso afflictissima Matris.*

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.

PRÆLUDIUM I. Constitue te coram B. Virgine, gladiô doloris transfixâ.

PRÆLUDIUM II. Pete à B. Virgine, ut impetret tibi gratiam supernaturalis compassionis.

PUNCTUM I. Intuere B. Virginem præsentem ducto Christo ad Pilatum, audientem accusatores, spectantem, vel audientem illusiones ejus apud Herodem, audientem quoque postpositionem ejus Barabbæ, præsentem flagellationi, spinæ coronationi, decretoria ad crucem damnationi, itineri ad montem Calvaria, tandemque crucifixioni & morti. Intuere, inquam, &

expende Martyrium hoc gravissimum ex his capitibus. 1. Quia quantum quis amat bonum aliquod, tantum odit malum illi oppositum, tantumque dolet, si illud ei infligatur: cum igitur B. Virgo summo amoris excessu amaverit Christum, & ut Filium, & ut Deum suum, ideo summo etiam excessu ode- rat malum ejus, adeoque summe do- lebat eum affligi. 2. Quia dolor Christi erat dolor ejus, eò quod Cor ejus esset Cor Christi; & sic Christus in corpore, illa in mente erat crucifixa. 3. Quia illa plus quodammodo est passa, quam Christus; nam passio Christi desit in morte, tunc autem ejus passio & com- passio non desit, sed crevit; nam Chri- sti corpus exanime ipsa cum summo do- loris sensu excepit depositum de cruce, & per triiduum sepulturæ hærebant vi- vaciter in ejus imaginatione cruciatus Christi, eamque cruciatibus affecta est Mater Dei, quomodo tu sine doloribus, & cruciatibus, te salvandum putas? re- solve ergo te ad omnia pro Deo susti- nenda.

II. Intuere, quali animo tantum Martyrium in passione Filii sui B. V. su- stinuit. 1. Sustinuit ex amore, & cum actuali summoque amore Dei Filii sui. 2. Sustinuit fortissime & constantissi- me, unde dicit de illa scriptura: *stabat.* 3. Sustinuit cum amore inimicorum

Filii sui & suorum; cum amore, inquam, flagellantium & crucifigentium. 4. Sustinuit sine desiderio levaminis, dolorum suorum, solam intendens gloriam Dei. Hæc omnia discite à Beatissima Virgine, & addiscite, eodem modo omnia adversa à Deo tibi immissa tolerare, ac proponere.

III. Intuere dolentissimam Dei Matrem, & cogita, quomodo practicè possis illi & Filio ejus patienti compatì. Potes igitur compatì. 1. Si quolibet die aliquem actum erga Christum patientem, Matremque compatientem elicueris. 2. Si quotidie aliquam mortificationem in quocunque corporis sensu feceris, in honorem & imitationem Christi patientis, Matrisque compatientis. 3. Si imaginem Christi crucifixi, ejusque Matris sub cruce stantis, quotidie cum affectu intuitus fueris. Cogita, & fac talia, quæ tibi Spiritus Sanctus suggeret.

COLLOQUIUM. O Mare dolorum, Maria! quàm magna est contritio tua! quis mihi det, ut sim particeps compassionis tuæ! O Regina Martyrum! si indignus sum, prout sum, gratiâ sanguinei Martyrii pro Filio tuo; id mihi saltem impetra, ut sim compassionis Martyr, & præ amore Filii tui pro me passi moriar!

H O R A
CONSIDERATIONIS,
Tempore pomeridiano,
Diei septimæ.

*De frequenti exercitio Fidei
Divina.*

OMnibus quidem Christianis incumbit exercere fidem, tam per actus elicitos, quàm imperatos; potissimum tamen Religiosis propter sequentes rationes.

Primò: Quia vita Religiosa, & omnis Religiositas ex vera fide nascitur, & in ea fundatur: quando enim Deus vocat aliquem ad Religionem, dicit illi interiùs, quod olim dixit Abrahamo. *Gen. 12. Egredere de terra tua & de cognatione tua, & de domo Patris tui, & vade in terram, quam monstrabo tibi;* Audit hoc is, qui vocatur; credit Deo, sicut Abraham, & fit Religiosus. Interdum etiam adhibet signa seu motiva credibilitatis Deus, dum vocat ad Religionem: Sic Patri Martino Olavio, dum in Sacrificio Missæ Sacram Hostiam re-

neret, articulata voce dixit Christus :
*In Societate vivendum & moriendum tibi est,
 pareas tu potius mihi, quam ego tibi :* Quâ
 ille voce auditâ ad præsentiam Sacræ
 Hostiæ, & ipse Hostia Deo statim fa-
 ctus est, ut refertur i. p. Hist. Societ.
lib. 12. num. 5. Vocatio ergo ad Reli-
 gionem est locutio Dei, & revelatio
 statûs ad salutem ordinati, obedire au-
 tem vocanti Deo, est quædam fides
 seu assensus obscurus, præstitus Deo
 loquenti.

Secundò : Quia vita Religiosa, &
 omnis Religiositas in suo vigore, robo-
 re & fervore per veram fidem conser-
 vatur; quia iisdem principiis & adju-
 mentis res conservantur, quibus inci-
 piunt primò esse: cùm igitur vita Reli-
 giosa incipiat ex fide, ut proximè dixi,
 etiam per fidem conservatur. Et certè
 sicut homines sæculares, ita & Reli-
 giosi destruuntur defectu actualis fidei
 de præsentia Dei, ideoque S. P. N. (ut
 habetur in vita ipsius à P. Ribad. con-
 scripta *lib. 5. c. 1.*) optabat omnibus no-
 stris id familiare esse, ut Deum in om-
 nibus rebus præsentem cernerent, &
 universas res, atque singulas in Deum
 referrent, neque minorem devotionis
 spiritum sentirent in actione, quàm in
 ipsa Meditatione. Ita aquila nostra, ad
 intuitum præsentis Solis justitiæ, pro-
 vocabat pullos suos.

Tertiò : Quia quicumque in Religione non perseverat culpabiliter , ille in vera fide deficit. Non dico , quòd sit hæreticus , vel amittat fidem , vel deficiat à fide , sed quòd deficiat in fide : quia si fides vera est conservativa vitæ Religiosæ , ut dictum est , dum deficitur à vita Religiosa , non per aliud deficitur nisi per depositionem conservativi vitæ Religiosæ , quod conservativum est fides vera. Deinde , qui culpabiliter non perseverat in Religione , *est* vult tamen salvus esse , is vel non credit , dixisse Christum , aut saltem fidem actualem de hoc non habet , quòd dixerat Christus : *Nemo mittens manum ad aratrum , & respiciens retrò , aptus est regno Dei* : Vel si credit dixisse , ipso suo facto contrario mendacem facit Christum.

Quartò : Quia vita Religiosa , præsertim in Societate J E S U , est virtualiter continua fidei professio , & virtuale exercitium ejus : qua enim intentione primi nostri Patres in Societatem hanc coaluerunt , nisi ut essent Vicario Christi semper ad manum , quocumque eos mitteret , seu ad hæreticos , seu ad Ethnicos convertendos ? Quid aliud item finis Societatis continet , nisi curam salutis propriæ , & proximorum ? quæ est autem salus seu vita æterna , *nisi ut cognoscant te Deum , & quem misisti*

JESUM? Quid denique omnes Societatis occupationes spectant, nisi vel præparamenta ad fidei propagationem, vel ipsam fidei propagationem? Ex his ergo patet, quantis titulis competat Religiosis exercitium fidei divinæ. Jam quod attinet ad praxes, hæc possunt esse.

1. Obfirmare animum in fide vera, ita ut diabolus desperet de tentando Religioso in materia fidei: obfirmatur autem per protestationem resolutam, vivendi & moriendi in fide hac, quotiescunque datur occasio recitandi aliquod symbolum fidei, sive Apostolicum, sive Concilii Nicæni, sive S. Athanasii.

2. Desiderare & emendicare à Deo gratiam, quamplurima patiendi, sanguinemque fundendi & moriendi pro fide ejus; hæc est felicitas felicitatum, ponere vitam pro Domino JESU, qui posuit pro nobis suam; occasiones hujus desiderii & emendationis hæc possunt esse. 1. Quodocunque fidei Symbolum recitatur. 2. In Sacrificio Missæ, quodocunque osculum imprimitur altari, & inclinatur caput: tunc enim ore vel solâ mente dici potest; En Domine! cervicem pro fide tua! En sanguinem! En vitam pro honore & amore tuo! 3. Ad mensam, dum legitur Martyrologium; tunc enim potest de-

siderari fides talis, qualem habuerunt SS. Martyres; potest quoque desiderari & peti à Deo Martyrium per intercessionem horum SS. Martyrum, dicendo e. g. ô si haberem fidem talem! ô si morerer pro Christo! ô Sancti Martyres impetrate id mihi!

3. Desiderare & emendicare à Deo veram ejus notitiam & fidem per totum orbem: Tale fuit desiderium S. Patris nostri! ô Domine! si te homines nôssent! Illud quoque S. Francisci Xaverii: *Memento clementissime rerum omnium conditor Deus, animarum infidelium, hereticorum & peccatorum, quas ad imaginem & similitudinem tuam fecisti: Ecce, Domine, in opprobrium tuum his ipsis quotidie impletur infernus, &c.* Illud præterea nostri Fratris Alphonsi Rodriguez, Laïci quidem, sed magni in Spiritu Doctoris, quo offerebat se Deo ad toleranda potius in æternum omnia inferni tormenta, quam ut Indi, Mauri, Gentiles essent à vera fide extorres: quod ejus desiderium ita placuit Deo, ut in quadam ecstasi revelatum sit illi eum tam accensâ voluntate tantum promeruisse, quantum fuisset adeptus omnium hominum conversione, ut refert P. Michaël Julianus, in *vita ejus.*

4. Sacrificia, quæ ex præscripto nostræ Religionis singulis mensibus pro Indis, & Gentium conversione, simi-

liter pro partibus Septentrionalibus, & hæreticorum reductione perfolvimus, exactè peragere, atque in præparatione ita fructus distribuere, ut in Gentibus, & laborantibus circa eas Sacrificium proficit. In Sacro, cogitatio hæc identidem habeatur: *Ecce Domine JESU, in opprobrium Sanguinis tui, animabus infernus impletur!* Post Sacrum, desideria conversionis earum gentium, & Martyrii eliciantur.

5. Offerre se Superioribus, & ab iis expetere Missiones laboriosas, *O quàm pulchri sunt pedes talium Missionariorum, evangelizantium pacem, evangelizantium bona!* Perducentium parvulos, & rudissimam plebem ad Christum! Quid tota vita Christi, præsertim triennium ultimum, nisi missio fuit? non legit Christus Rhetoricas & Philosophias, non occupavit speciosas, sublimesque Scribarum, Pharisæorum, Legisperitorum cathedras, sed tanquam Missionarius omnia egit, dixit, conversatus est. Per quos Regnum Christi, fidesque tam obscura dilatata est in orbe terrarum toto, nisi per Apostolos, & Apostolicos Missionarios? Amator hominum, Fili Dei, da quàm plurimos Societati nostræ, & toti Ecclesiæ tuæ Missionarios, in defatigabiles, atque tam sudoris quàm sanguinis prodigos pro te operarios; non se & sua, sed Te & animas, Sanguine

tuo redemptas, sincerè & seriò quæ-
rentes. Dic huic & illi: (nôsti enim
loqui ad cor) *Ite Angeli veloces, ad gentem
cultu idolorum, defectu Pastorum,
varietate superstitionum, astutiâ hæ-
reticorum convulsam ac dilaceratam! Ite,
laborate, in sudore lachrymis & sangui-
ne ferite, ut cum æterna exultatione
metatis.*

**DIEI SEPTIMÆ
MEDITATIO III.**

*De signis clavorum, & Lan-
cea, in glorioso Christi
corpore relictis.*

Horum meminit S. P. N. in Medit.
7. de apparit. Christi post resurrect.
punct. 2.

ORATIO PRÆPARATORIA con-
suetæ.

PRÆLUDIUM I. Constitue te in
coenaculo, in quo Christus Dominus S.
Thomæ exhibuit fixuram, locumque
clavorum, & mittere iussit manum in
latus suum.

PRÆLUDIUM II. Pete à Chri-
sto Domino gratiam sanitatis spiritualis

ex cicatricibus vulnerum ejus.

PUNCTUM I. Intuere in manibus Christi Domini vestigia clavorum, & reverentissimè inquire, cur ea vulnerum signa in manibus gloriosis reliquerit? audiq̃ue eum respondentem: ideo reliqui. 1. Ut scias ea, quæ acerbissima fuerunt, esse gloriam meam. 2. Ut scias, hos esse characteres, quibus in manibus meis scripsi te mihi. 3. Ut scias, manus meas erga genus humanum esse perforatas & apertas, plenasque hyacinthis. Ex his disce, 1. Gloriari in infirmitatibus, acerbitatibusque tuis. 2. Gaudere, si propter bona, quæ agis, & pro omnibus laboribus non referas, nisi aculeatos sarcasmos & vulnera, seu verba te cruentantia. 3. Concipe fiduciam ad Vulnera manuum Christi, & per ea pete gratias tibi necessarias.

II. Intuere loca clavorum, signaque vulnerum in pedibus Christi gloriosi, & inquire causas eorum à Christo relictorum, tum audi; ideo ea reliqui. 1. Ut scias, me non esse præproperum ad vindictam peccatorum. 2. Ut si bona & flexibilis terra es, non autem dura petra, imprimam tibi vestigia passionis meæ. 3. Ut intuens perforatos pedes meos, scias, non esse aliam ad salutem viam, nisi viam crucis, vulnerum, mortificationis. Ex his, 1. Confundere,

quod tam diu te ingratum & inutilem, & contemptorem suum toleret Dominus JESUS. 2. Offer animam tuam ad impressionem vulnerum Domini, resolveque te ad omnia, quæ voluerit à te sustineri. 3. Ingredere tandem cum gaudio & exultatione viam mortificationis.

III. Intuere fixuram Lanceæ, in latere Christi glorioso, & inquire causam, cur eam reliquerit? audi que responsum; Ideò reliqui. 1. Ut scias, me etiamnum esse vulneratum charitate tuâ, exhibeasque vicissim cor tuum mihi. O cor Domini JESU! quantum differs à corde meo! 2. Ut habeas refugium in latere meo: recurre ergo ad illud in omnibus angustiis tuis, 3. ut in judicio meo videas hoc vulnus, & confundaris, si eo abusus fueris. Ex his fac proposita congrua.

COLLOQUIUM sic institue: accipe effigiem Christi crucifixi, & exofculare quinque Sanctissima vulnera ejus.

Osculans pedes Christi, dic 1. Domine JESU, per vulnus pedis tui dextri peto à te, ducas me viâ crucis! 2. Domine JESU, per vulnus pedis tui sinistri peto à te, dirige in conspectu tuo viam salutis meæ!

Osculans vulnus manûs dexteræ, ter dic: Domine JESU, per vulnus tuæ dexteræ

peto à te, colloca me ad dexteram tuam in iudicio tuo!

Osculans vulnus manûs sinistrae semel dic: Domine IESU, per vulnus manûs tuae sinistrae peto à te, benedic omnibus, qui sinistrae de me & contra me loquuntur, scribunt, agunt, cogitant!

Osculans vulnus lateris, ter dic: Domine IESU, per vulnus lateris & cordis tui peto à te, ut ultima sit respiratio mea, nomen & amor tuus!

In fine Pater, Ave, & Anima Christi, &c.

DIES OCTAVA

*Sancto, cujus nomen geris,
consecranda.*

Oratio jaculatoria hujus diei
erit ista: *Amo IESUM a-
more MARIÆ: amo MA-
RIAM amore IESU.* Actus
iste usitatus fuit Patri Gas-
pari Druzbecki Societatis
JESU.

MEDITATIO I.

De Amore Dei.

Contemplatio ad amorem spiritualem
in nobis excitandum ponitur à S. P. N.
in Lib. Exerc. Hebdom. 4.

ORATIO PRÆPARATORIA con-
sueta.

PRÆLUDIUM I. Cogita te stare
coram Domino, Angelis, Sanctisque
omnibus tibi propitiis.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo
gratiam, per quam beneficiorum ejus

in te collatorum magnitudinem percipiens, ad amorem, cultum, ac servitium ipsius totum te impendas.

PUNCTUM I. Audi Deum dicentem: *Jerem. 31. In charitate perpetua dilexisti te*: Et considera, impendere se Deum amori tuo penè ac totaliter, seipsum nempe totum, totumque reliquum Universum, Imprimis enim amor, quo te Deus amat, est ipse Deus, nihilque est in Deo, quò te Deus non amet. Deinde amat te Pater æternus, Filium suum tibi dans; amat te Filius, Incarnatus, passus, mortuus pro te, & cibus factus pro te; amat te etiam Spiritus Sanctus, donis suis te illuminans, ornans, sanctificans; amat te Omnipotentia, creans & conservans te, amat Essentia & immensitas semper tibi præsens; amat sapientia & providentia gubernans te; amat æternitas, immortalem te faciens. Insuper amat te Deus toto universo, dum omnes creaturas, etiam ipsos Angelos, ordinat in ministerium tuum. Expende hunc Dei tui amorem erga te, & vide, an respondeas illi pro modulo tuo, & an illum ames toto te, toto corde, toto eo, quod habes, quod es; toto eo, quod agis, & pateris; proponeque meliora.

II. Audi Prophetam de Deo dicen-

tem: *Isa. 69. In dilectione, & indulgentia sua ipse redemit eos, & portavit eos, & elevavit eos.* Hoc audiens considera, amaritate à Deo summè & super omnia. Imprimis enim amat te supra omnem aliam creaturam, quia nulli creaturæ tantum præstitit & præstat, quantum tibi, ô homo. Cui creaturæ alteri hypostaticè unitus est Dei Filius? pro qua passus; cuius factus cibus? Quod etiam amet te Deus-Homo supra vitam suam mortalem, audi Augustinum: *Dilexisti me Domine plusquam te, quia mori dignatus es propter me.* Deus ergo amat te super omnia; & tu non amabis Deum super omnia? Vide jam, si est aliquid, quod plusquam Deum, vel non propter Deum ames, & repudia omnia.

III. Audi Deum tibi dicentem, *Isaia 5. Quid est, quod debui ultra facere vineæ meæ, & non feci?* Hoc audiens, considera, amaritate à Deo non solo affectu, sed te ipsâ; existens enim in omnibus & singulis creaturis tibi deservientibus, dat illis esse, posse, vivere, sentire, moveri, intelligere, permanere, propter bonum usumque tuum: præsens ipsemet tibi in singula momenta te conservat, & veluti de novo creat te, providet & prospicit tibi: cum ipsis creaturis deservit tibi; cum sole tibi lucet; cum igne te calefacit; cum terra te sustentat; cum aëre tibi dat

respirationem ; specialiter autem , ut auctor supernaturalis , assidue operatur in anima tua : hæc tibi Deus ! & tu non repones miserum amorem tuum tanto amore Dei tui ? contentusne eris solo affectu , eoque inefficaci ? non laborabis pro Deo usque ad defatigationem ?

COLLOQUIUM. Amas me , ô charitas , in immensum , Deus meus ! & ego nec cum mensura quidem repono tibi amorem ! ergo abhinc diligam te Domine ! sed , ah serò cognovi te , pulchritudo tam antiqua ! amo ergo tandem te , toto me. *Suscipe Domine , universam meam libertatem , accipe memoriam , intellectum & voluntatem meam : quidquid habeo , & sum , mihi largitus es : totum id tibi restituo , tuamq; adoranda trado & subdo voluntati ; amorem tui solum mihi dona , & dives sum satis , nec aliud quidquam ultra posco.*

In fine Pater , Ave , & Anima Christi , &c.

DOCTRINA PRACTICA,

Tempore matutino diei
octavæ relegenda.

De præsentia Dei.

INnui suprâ, in Hôra Considerationis diei tertiæ, oblivionem præsentis Dei esse fontem omnium defectuum; & in Hora Considerationis diei septimæ, sicut homines sæculares, ita & Religiosos destrui, defectu actualis fidei de præsentia Dei. Atque hæc ibi incidenter; hoc loco de Religioso usu ejusdem præsentia Dei ex professo agendum duxi.

Primò, itaque certum est, uti ibidem dixi, efficacissimum esse remedium contra peccata memoriam præsentia Dei. Nam, ut ait Clemens Alexandrinus *lib. 3. de Pedag. cap. 5.* *Hæc solum ratione fit, ut quis nunquam labatur, si Deum sibi ipsi semper adesse existimet.* Hoc remedio S. Paphnutius Thaidem meretricem, & S. Ephrem aliam procacis viræ mulierem ad frugem reduxit.

Secundò, certum est, nihil esse præsentius ad vincendas tentationes, ad evitanda pericula, & difficultates omnis generis superandas, quàm memoriam

præsentia Dei. Experiencia suâ id didicit Propheta Domini, ita ut audenter pronuntiaret, *Psal. 22. Etsi ambulavero in medio umbrae mortis, non timebo mala, quoniam tu mecum es.*

Tertiò, certum est, jugem præsentia Dei memoriam, vitamque illi accommodatam, esse compendium & summam perfectionis in hac vita: conclusit Deus ipse veritatem hanc, dum docens Abrahamum, quomodo posset esse perfectus, dixit: *Ambula coram me, & esto perfectus, Gen. 17.* Hinc quocunque placuerunt Deo, in memoria præsentia Dei potissimum enituerunt. Elegit Dominus duos ex omni carne, qui nondum sunt mortui, servati que ad certamen cum Antichristo; & in quo præcipue hi tam privilegiati servi Dei excelluerunt? hoc de illis refert Sacra Scriptura, *Genes. 2. Ambulavit Henoch cum Deo.* Quem aliqui Judæi censuerunt fuisse Angelum incarnatum, ut Cornelius à Lapide refert in hunc locum. Eliæ verò quid vivacitas inhæserat, quàm præsentia Dei? hoc in ejus ore frequens fuit: *Vivit Dominus, in cujus conspectu sto. 3. Reg. 17.* Pretiosissima Filii Dei Mater omnes puras creaturas superavit perfectione; quàm autem Dei præsentis indefinenter memor fuerit, innuitur in canticis: *Ego dormio, & cor meum vigilat, cap. 5. v. 3.* Quæ verba nonnulli SS. Patres, &

Theologi explicant de B. V. ducuntque eam etiam in somno Dei memorem fuisse. Immo S. Bonaventura, S. Bernardinus, & noster Canisius tradunt, pluribus Sanctis revelatum esse, quod B. Virgo integras ferè noctes orando & meditando traduxerit, ut adnotat Cornelius in hunc locum. Verba S. Bernardini digna relatu sunt, *Tom. 2. serm. 91. art. 1. c. 2. Somnus, qui abyssat, & sepelit in nobis rationis & liberi arbitrii actus, & per consequens actum merendi, non credo, quod talia in Virgine operatus fuerit, sed anima ejus libero ac meritorio actu tunc tendebat in Deum.* Adjicio exemplum è nostris unum, de Petro Cottono, in cujus vita *lib. 2. c. 10.* scribitur, quod singulari Dei beneficio decem circiter annis ante mortem, etiam dormiens, liberi arbitrii usum habuerit, ad orationem ac meditationem, & consequenter ad Dei præsentiam memoriã retinendam.

Quartò, certum est, nullum Religiosum posse esse verum Religiosum, nisi se exerceat in usu frequenti memoriæ præsentis Dei. Quia cum nullus possit esse verus Religiosus, nisi tendat semper ad perfectionem, juxta superius dicta, & perfectio consistat in jugi memoria præsentis Dei, juxta proximè dicta; manifestè habetur, neminem posse esse verum Religiosum, nisi se exerceat in usu memoriæ præsentis Dei. Ex quo etiam

facile est colligere, quod Religiosus, qui sub mortali obligatur tendere ad perfectionem, plurimum etiam obligetur, exercere usum memoriae praesentis Dei. Facile quoque est ex dictis colligere, quod, si quis velit scire profectum suum in via Dei, inde possit noscere, an & quantum profecerit in memoria praesentis Dei per diem & noctem; in memoria, inquam, non qualiquali, sed cum reverentia, amore, & conformatione vitae ad exigentiam praesentis Dei.

Quintò, certum est, memoriam praesentiae Dei esse inchoationem beatitudinis aeternae in hac vita: sicut enim beatitudo caelestis consistit in visione divinae faciei, sic inchoata beatitudo terrestri consistit in hoc divino intuitu: hinc Glossa ordinaria ad illud 3. Reg. 17. *Vivit Dominus Deus Israël, in cuius conspectu sto, ait; In conspectu Domini stat justus modò, stabis & in futuro. Mens repletur recordatione praesentiae Dei, quid nisi calum est? Semper Dei, meminervis, & calum mens tua evadet, & S. Ephrem ait: Qui est semper memor Dei, est sicut Angelus: Angeli enim semper vident faciem Patris.* Sed jam commemorandae sunt praxes aliquae frequentis memoriae circa praesentiam Dei: ex quibus sit haec.

1. Occasionibus habendae in memoria praesentiae divinae, quae in vita Re-

ligiosa quotidie occurrunt, bene uti: ita enim est ordinata vita Religiosa, ut, nisi velit hoc ipso delinquere, non possit non frequenter meminisse Dei Religiosus: quod inde constat; Impendis enim quotidie, Religiose, ex præscripto Religionis horam integram meditationi, præparationi illam præcedenti, & reflexioni subsequenti: ecce jam plusquam una hora, in qua non solum potes, sed debes esse memor præsentis Dei. Deinde paras te ad Sacrum saltem per quadrantem; absolvis Sacrum per dimidium horæ; in gratiarum actione moraris saltem per quadrantem; ecce iterum hora, in qua obligatis meminisse Dei. Officio Canonico Sacerdotali persolvendo impendis quotidie plusquam horam, nunquid in ea non debes esse memor Dei, quem alloqueris? jam in examine Matutino & Vespertino, Litanis, colloquiis Spiritualibus, Salutatione Angelica, singulis horis dici solitâ, & ad ternum per diem pulsum ter repetitâ: nomine Dei toties per diem invocato & audito; in ipsis denique circa animas Religiosis functionibus, concionibus, confessionibus, instructionibus, quot & quantæ sunt occasiones exercendi memoriam præsentis divinæ! Utere ergo Religiose, his occasionibus, prout debes & eris memor Dei, Deusque erit memor tui, & firmabit super te oculos suos.

2. Orationibus jaculatoriis ad Deum frequenter uti, quas mirum in modum commendant Sancti Patres, & viri ascetici. S. Augustinus Epistolâ ad Probam ait: *Dicuntur fratres in Ægypto crebras quidem habere orationes, sed eas brevissimas, & raptim jaculatas, &c. dum sportulas texebant; dum manibus laborabant, &c.* Unum ex jaculis hujusmodi jaciebant: *Diligam te Domine fortitudo mea!* hæc eadem jacula etiam nos, manu linguæ vel cordis, jacere possumus, quocunque loco, in quocunque negotio. Vocantur autem hæc Orationes jaculatoriæ, quòd vi amoris jaciuntur in Deum, & sicut sagitta Jonathæ nunquam rediit retrorsum, ita hæc jacula nunquam sint sine fructu. Jecit semel tantùm jaculum tale latro in cruce, jecit, inquam ad cor Christi, dum dixit: *Memento mei Domine, dum veneris in Regnum tuum, & ô quàm jaculum hoc non rediit retrorsum!*

3. Micas temporis & minuta, quæ inter finem & initium diversarum occupationum, atque in ipsis occupationibus identidem intercurrunt, non sinere frustrâ abire, sed in iis memoriam præsentis Dei non per aliquas imaginationes, caput fatigantes & lædentes, sed per actus fidei, spei, amoris, aliarumque virtutum ad Deum directos, occupare, adhibito circa hoc etiam examine particulari.

Hæc si ex parte tua adhibueris, Religiose, docebit te Unctio Spiritûs Sancti modos alios habendi semper in memoria præsentem Deum, qui tibi in omni actione ita inhærebit, sicut febricitanti, in omni, quod agit, inhæret calor ejus febrilis.

DIEI OCTAVÆ MEDITATIO II.

*De amore pretiosissima Dei
Parentis.*

Quantum nos affici erga Matrem Dei & nostram, Virginem Beatissimam, velit S. P. N. patet ex tot colloquiis, quæ in Exercitiis suis præscribit, & dirigere ad eam jubet.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.

PRÆLUDIUM I. Constitue te coram pretiosissima Dei Matre, totam Societatem nostram sub pallio suo continente, ut ostensum Venerabili Patri Gutierrez.

PRÆLUDIUM II. Pete à Christo Domino gratiam affectûs teneri, intensi & æterni erga Matrem ejus.

PUNCTUM I. Audidicentem Deum,
Isaia 51. Attendite ad Abraham Patrem
vestrum, & ad Saram, qua peperit vos. Hoc
 audiens, considera: sicut Christus est
 Pater & auctor Societatis nostræ, no-
 mine ejus insignitæ, ita fortunatiorem
 Saram (quæ *Dominam odoris* significat)
 B. Virginem esse Matrem Societatis: ad
 ejus imaginem in monte Serrato S. Igna-
 tius in alium prorsus virum mutatus
 est; in æde ejusdem Virginis, quæ mons
 Martyrum dicitur, die Assumptionis
 ejus primi decem Patres vota sua primò
 nuncupârunt; in ejusdem Sacello Tem-
 pli S. Pauli publicam fecerunt Profes-
 sionem; Primum Romæ templum So-
 cietati cessit S. Mariæ de Strada; Illa S.
 Ignatio Constitutiones scribenti appare-
 re solita fuit; Illa eundem in Exercitiis
 Spiritualibus instruxit: Illa domum
 suam Lauretanam, olim Nazarethanam,
 à nostris inhabitari fecit. Si igitur es Fi-
 lius Societatis, totis medullis cordium
 Mariæ afficiaris, cultumque & amorem
 ejus in omnium, præsertim puerorum,
 rudium, pœnitentium & discipulorum
 tuorum cordibus propagare studeas.

II. Audi Deum dicentem, *Ecol. 25.*
Memento Matris tua; in medio enim magna-
torum consistis. Et considera, non aliam
 esse Matrem, quæ te Societati genuit,
 nisi B. Virginem: quamvis enim te vi-
 sibiliter non monuerit, ut ingredereris

Societatem, prout monuit aliquos, per illius tamen misericordiam stetit, ut te sibi in Socium adlegeret Dominus JESUS: revoca in memoriam, quomodo tibi adhuc in pueritia affectum ad illam injecerit Deus: quantusquantus coram Deo es, totus Mariæ es: hæc Mater pulchræ dilectionis, & timoris, & agnitionis, & sanctæ spei, non permisit te illaqueari dilectionibus vanitatum, atque ad timorem, agnitionem & spem æternorum perduxit. Jam vide, quàm gratus esse debeas primariæ huic, post Deum & Christum, Benefactrici tuæ, quantum affici illi debeas: coordina quotidianas erga ipsam devotiones, & propone.

III. Audi B. Virginem dicentem tibi, quòd olim dixit P. Joanni Nunnio adhuc sæculari, *Vixne servare Filio meo usque ad defatigationem?* Et considera imprimis, hanc esse præcipuam in Societate JESU devotionem ad B. Virginem, nullis parcere laboribus, in scholis, in cathedris, confessionalibus, circa agrotos, incarceratos, rudes erudiendos, &c. omniaque hæc exactè peragere, & per manus B. Virginis Deo offerre: nunquam ad otium & quietem adspirare; indulgentias, singularitates, & conniventias nullas velle, & tandem præ laboribus mori. Deinde responde B. Virgini, & dic.

In COLLOQUIO: Et quidni, pretiosissima Dei mei Mater! velim usque ad defatigationem servire Filio tuo? qui pro me fatigatus est, sudavit, sanguinem fudit, & tandem in lecto crucis quievit? quidni velim & tibi usque ad defatigationem deservire? ubi æquius & fortunatius impendam, expendamque & prodigam vires meas, quàm in obsequio vestri? Nolo me superari ab Aulicis, qui in obsequiis Dominorum suorum fatigantur, & moriuntur, &c. In fine Pater, & Ave.

H O R A

CONSIDERATIONIS,

Tempore pomeridiano,
Diei octavæ.

*De Servitio Dei sine intuitu ullius
mercedis & de desiderio vi-
dendi Deum.*

1. **P**ostquam Christus Dominus retulit de quodam homine divite, annosque plurimos ad comedendum, bibendum & epulandum sibi pollicente, cui Deus dixit: *Stulte, hac nocte animam*

nam reperent à te. & hæc, qua parasti, cujus erunt? ita concludit historiam: Sic est qui sibi thesaurizat, & non est in Deum dives. Quærent hinc Sacræ Scripturæ interpretes, quid sit thesaurizare sibi, nec esse divitem in Deum? S. Augustinus de tempore, Ser. 44. Quem refert Cornel. à Lapide in hunc locum, dicit: *Eum esse divitem in Deum, qui est plenus charitate, seu qui ex charitate sola servit Deo, non intuitu ullius mercedis, etiam celestis, thesaurorumq; Regni Dei*

2. Sic erga Deum dives fuit magnus divinorum æstimator Job, dum protestatus est, *Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo*: veluti diceret: non propter vitam, ullumve bonum meum spero in Deum, illique servio, sed propter illum solum.

3. Tales erga se divitias placere sibi ostendit Deus, dum in quodam raptu S. Magdalenæ de Pasis exhibuit S. Joannem Evangelistam, seque in anima ejus singulariter oblectantem, eò quòd anima illa omnia operata sit ex solo Dei amore, & ex eodem animas ad suum Creatorem duxerit, ut refert P. Tausch de Matre dolorosa. lib. 2. cap. 12.

4. De ipsa verò hac S. Magdalena scribitur in vita ejus, eam dicere solitam: *Si crederem, me uno solo verbo prolato ob alium finem, quàm ob amorem Dei, posse evadere Seraphinum, nunquam illud proferrerem.*

5. Jam de S. P. N. Ignatio in hac materia quid dicendum? audiamus illum in exercitiis suis ita loquentem: *Suscipe Domine universam meam libertatem, &c. am orem tuam solum cum gratia tua mihi dones, & dives sum satis, nec aliud quidquam ultra posco.* Et in Summario vult à suis omnibus semper id spectari, ut *serviant & placeant divinae bonitati, propter illam ipsam potius, quam ob timorem poenarum, vel spem pramiorum.*

6. Executus est eximiè Regulam hanc optimus Frater Joannes de Soto Vestiarinus è nostra Societate, qui gravi & mortifero, quem prædixerat, morbo decumbens, jam morti proximus acum poposcit, quam in parietis rimam inferuerat: qui præsentibus aderant, delirare illum opinabantur: sed ille, non deliro, inquit, sed amore Dei dari mihi velim, quod peto: acceptam itaque acum sumit, & ait: *Hac mihi acus cæli clavis erit; hac paradisi portas reserabo, cum hæc mori cupio, & Christum invisere Redemptorem meum; nihil enim hac acu paravi, nisi solius amore Dei, neque filium eadem trajeci unquam, nisi ut illi placerem, nec aliter, quàm si ipsum Christum vestire debuissim.*

7. Assuesce igitur, Religiose, imitari hos, & ita per omnes actiones tuas fervire Deo, ut non spectes mercedem ullam, sed solum amorem Dei. Adde tamen, etiam spe præmii cælestis &

metu gehennæ, seu propter Deum glorificatorem & vindicem æternum aliquid operari, esse actum virtutis Theologicæ Spei, cujus objectum prosecutionis est gloria æterna; objectum autem fugæ, est poena æterna.

1. Quod attinet ad desiderium videndi Deum, de hoc breviter quædam adnoto. Inprimis, signum esse non postremum reprobationis, nunquam desiderare videre Deum in cælo: in tales enim cadit illud de reprobis dictum *Psal. 105. Pro nihilo habuerunt terram desiderabilem.* Et certè quis viator non appetit terminum suum? quis exul non desiderat patriam suam? nisi eo ipso desierit esse patriota. 2. Desideria rerum terrenarum extinguuntur per desiderium videndi Deum, magis quàm per appetitum calidorum destruitur appetitus frigidorum. 3. Neminem posse esse verum Religiosum, qui non aliquando saltem toto corde efficaciter appetit cælestia, seu videre Deum; quia cum Religiosus debeat esse & contemptor rerum terrenarum, & desertor, si effectum adhæret illis, non censetur verus Religiosus: hoc ipso autem censetur adhære rebus terrenis, si nunquam appetit cælestia; nunquam enim cor nostrum est sine adhærentia ad aliquid. 4. Servum Dei eò esse viciniorem cælo, quò ardentius & vehementius ap-

petit cœlestia , seu videre Deum , quia in fine motus est velocior. Sic anhelabat Moyfes. *Exod. 33. Ostende mihi faciem tuam ! ostende mihi gloriam tuam !* sic David *Psal. 41. Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum !* Sic S. Paulus cupiens dissolvi *ad Phil. 2.* Sic S. Pater noster ; *ô quàm sordet mihi terra , dum calum aspicio ! 5.* Defectum desiderii , videndi SS. Trinitatem , obstaculo nonnullis fuisse post mortem , ne statim admitterentur ad visionem Dei : comprobatur id P. Nierembergii ex historia Collegii Complut. *lib. 2. doctr. 13. cap. 78.* Relatione quadam de P. Joanne Fernandio , qui Romæ Theologiam docens , dum materiam de SS. Trinitate traderet , exarsit ejus videndæ desiderio , raptusque in spiritu , post multa sibi admodum gravia vidit in horto quodam peramæno animam quandam pellucidè & radiantè vestitam , à qua didicit , quòd esset anima unius Fratris nostri , qui in Societate septennio vivit , & propter defectum desiderii vivendi SS. Trinitatem , ejusdem desiderii Purgatorium in eo loco pateretur.

DIEI OCTAVÆ
MEDITATIO III.

*Concludens Exercitia Spiritu-
alia.*

Directorium nostrum in Exercitia S. P. N. præscribit quædam commendanda iis, qui Exercitia peregerunt, & ab iisdem cordi sollicitè imprimenda, ad quæ deserviet hæc Meditatio.

ORATIO PRÆPARATORIA consueta.

PRÆLUDIUM I. Statue te in præsentia Dei, te intimè penetrantis & pervidentis.

PRÆLUDIUM II. Pete à Deo gratiam, per quam tibi Exercitia Spiritu-
alia, quæ fecisti, cedant in salutem æternam.

PUNCTUM I. Audi dicentem Deum per S. Paulum *ad Rom. 2. Inexcusabilis es o homo.* Et considera, nullam te coram Deo post hæc Exercitia excusationem habiturum, si vitam tuam juxta rationes æternas, juxta conscientiam, vota & regulas Religionis non direxeris: non poteris dicere; ignoravi, lumen Dei non habui. Non poteris dice-

re ; non potui , gratiam Dei excitantem auxiliantemque non habui ; solum hoc debebis fateri , nolui. Vide ergo , ne sis similis illis Ethnicis Sapientibus , qui cum cognovissent Deum , non sicut Deum glorificaverunt , sed evanuerunt in cogitationibus suis. Cognovisti , quid exigit à te Deus , quid Religio , quid tu ipse : vide , ne evanescas ; aliàs nullam excusationem in die judicii habebis. Propone igitur omnia , quæ didicisti , & in quibus convictum te sensisti , observare deinceps.

II. Audi Christum Dominum dicentem : *Luc. 12. Servus , qui cognovit voluntatem Domini sui , &c. & non fecerit , vapulabit multis.* Hoc audiens considera , longè majorem poenam seu damnationem tuam fore , si post hæc exercitia malus , in servitio Dei negligens , tepidus & plebeius , ac vix plebeius Dei servus fueris , quàm si nunquam ea fecisses , quia quò majora alicui Deus concedit beneficia , eò magis illi displicet , quòd ab illo contra se committitur : cum ergo tantum tibi Deus per hæc exercitia præstiterit beneficium , væ tibi , si ad pristinas tuas redieris consuetudines ! horrendum est illud magni cujusdam viri dictum : *Quem Exercitia S. Ignatii non corrigunt , illum nec ipse corriget infernus.* Scias , inter signa reprobationis hoc esse , si ad tantum lumen Dei , velut noctua cæcutias , actum

de te est; si non duxeris religiosius vitam, & ne actum sit, vide, quomodo deinceps in omnibus te gerere debeas: renova igitur proposita tua, & in praxin deducere stude.

III. Audi Angelum jurantem per viventem in sæcula sæculorum: *Quia tempus non erit amplius, Apocalyp. 10.* Et considera, quòd hæc exercitia spiritualia fortè sint ultimum medium, quo ad te excitandum, & ad se alliciendum usus est Deus. Mirabilis est Deus in consiliis suis, quòd te adhuc toleraverit, & occasionem tantam ad bonum largitus sit. Agnosce bonitatem Domini Dei tui, sincerè te amantis, & vide, ne dicatur tibi: *Curavimus Babylonem, & non est sanata; derelinquamus eam.* Venient tibi in mentem in morte Exercitia hæc; stabunt singulæ meditationes ante oculos, & loquentur tibi; an non potuisti? quis te impedivit? cognosces, sed serò, amissum bonum & totâ non recuperandum æternitate. Ne ergo ita eveniat, propone firmissimè, quæ in Exercitiis proposuisti, & statim executioni mandare stude.

COLLOQUIUM. Et quid jam tandem, ô bonitas Dei mei, mecum ages? fecisti mihi ultra spem & expectationem meam! detrudendus jam eram ad infernum, & ecce, me misericordissimè crexisti, illustrâsti, tempus concessi-

sti! ô fons misericordiarum! quomodo non serviam tibi? Si est aliqua venula in corpore meo, quæ abhinc non serviet tibi, erue eam. Faceffe ergo præterita vita! jam me Dominus JESUS in novitate vitæ vult ambulare. Domine, qui dedisti velle, da & perficere! Tibi fit honor, & gloria in perpetuas æternitates, ex me, & ex omni creatura, Amen, Amen, Amen.

In fine Pater, Ave, & Anima Christi, & Te-Deum laudamus.

I N D E X

MEDITATIONUM & Considerationum hoc Opusculo conten- tarum.

PRIMO DIE EXERCITIORUM.

- I. **M**editatio Præliminaris : *Ad concipiendum magnum ac liberalem animum, Deo, divinisq; rebus, in his sacris Exercitiis, exactè vacandi.* Pag. 5
- II. Meditatio : *De fine, ad quem creatus est homo.* 16
- III. Meditatio : *De Mediis ad obtinendum finem, homini à Deo ordinatis.* 26
Manè, Doctrina practica.
De perfecta intentione actionibus nostris præstigenda. 9
A Meridie, Hora Considerationis.
De Fundamentis, seu Principiis, & Dictaminibus, quibus ordinariè inniti solent imperfecti, & perfecti Religiosi. 20

SECUNDO DIE.

- I. Meditatio : *De formidanda gravitate, & mensura peccatorum mortalium.* 29

I N D E X

- II. Meditatio : De odibilitate peccati venialis 39
- III. Meditatio : De peccatorum poenis. 48
 Manè , Doctrina practica.
 De causis ruina Religiosorum. 32
 A Meridie , Hora Considerationis.
 De horrore peccatorum venialium. 42

T E R T I O D I E.

- I. Meditatio : Comparatio Religiosi cum Filio prodigo. 51
- II. Meditatio : Proponit confusionem Religiosi coram Deo. 62
- III. Meditatio : De malo Tepiditatis , Religiosis apprimè cavendo. 71
 Manè , Doctrina practica.
 De quotidiano Exercitio Humilitatis Religiosa. 55
 A Meridie , Hora Considerationis.
 De fontibus quotidianorum defectuum. 65

Q U A R T O D I E.

- I. Meditatio : De Morte bonorum & malorum 75
- II. Meditatio : De Judicio Dei particulari 84
- III. Meditatio : De Æternitate. 93
 Manè , Doctrina practica.
 De tempeſtiva preparatione ad mortem. 78
 A Meridie , Hora Considerationis.
 De Testamento hominis Religiosi. 87
 Praxis ejus Testamenti & seqq. 90

I N D E X

QUINTO DIE.

- I. Meditatio : *De iudicio Dei universali.* 97
- II. Meditatio : *De Purgatorio , modisque illud evadendi.* 106
- III. Meditatio : *De iudicio Dei universali.* 115
- Manè , *Doctrina practica.*
- De timendis Dei iudiciis.* 100
- A Meridie , *Hora Considerationis.*
- De Timenda Misericordia , & beneficiis Dei.* 109

SEXTO DIE.

- I. Meditatio : *De Regno Christi.* 118
- II. Meditatio : *De duobus Vexillis.* 128
- III. Meditatio : *De eligendo vite perfecta statu in Religione.* 138
- Manè , *Doctrina practica.*
- De Aestimatione & amore Religiosa vocatio- nis.* 121
- A Meridie , *Hora Considerationis.*
- De excelsis cogitationibus , & actibus Heroicis Filiorum Dei.* 132

SEPTIMO DIE.

- I. Meditatio : *De Passione D. JESU.* 142
- II. Meditatio : *De Compassione Matris do- lorosa.* 152
- III. Meditatio : *De signis Clavorum & Lancee in glorioso corpore relictis.* 161

I N D E X

- Manè, *Doctrina practica.*
De obligatione, & conatu supererogatorio semper proficiendi. 145
A Meridie, *Hora Considerationis.*
De frequenti exercitio fidei divina. 155

OCTAVO DIE.

- I. *Meditatio : De Amore Dei.* 165
II. *Meditatio : De Amore pretiosissima Dei Matris.* 175
III. *Meditatio : Conclusio Exercitiorum.* 183
Manè, *Doctrina practica.*
De presentia Dei. 169
A Meridie, *Hora Considerationis.*
De Servitio Dei, sine intuitu illius mercedis, & desiderio videndi Deum. 178
-

ADJUMENTA EXERCITIORUM, Seu

Quid quovis die legendum.

Die Primâ.

- M** Anè: Ex venerab. Thom. de Kemp. lib. 1. cap. 20.
Ex S. Patris Exercitiis *Annotationes.*
A Meridie: Ex Thom. Kemp. l. 3. c. 9. & 10.
Ex libello Exercit. S. Ign. *Modus eligendi posterior.*

Die Secundâ.

Manè : Ex Thoma Kemp. l. 1. cap. 22.
num. 5. 6.

Ex lib. Exercit. *Examen Generale & Regula ad motus anima discernendos.*

A Meridie : Thom. Kemp. lib. 1. cap. 15.

Ex Exercitiis ; *Primus modus orandi, & Notanda pro 2. Hebdomada.*

Die Tertiâ.

Manè : Ex Thoma Kemp. lib. 3. cap. 10.

Ex Exercit. 2. & 3. *Modus orandi.*

A Meridie : Th. Kemp. lib. 1. c. 25.

Ex Exercit. *Regula utiles ad pleniorum Spirituum discretionem.*

Die Quartâ.

Manè : Ex Thom. Kemp. lib. 1. cap. 23.

Ex Exercit. *Praludium ad Electionem fac.*

A Meridie : Thom. Kemp. lib. 1. cap. 24.

Ex Exercit. *De tribus hominum classibus.*

Die Quintâ.

Manè : Ex Th. Kempen. lib. 3. cap. 14.
vel 58.

Exercit. *Regula pro Eleëm. synis.*

A Meridie : Ex Thom. Kemp. lib. 3.
cap. 22.

Exercit. *Tres Modi Humilitatis.*

Die Sextâ.

Manè : Ex Th. Kemp. l. 2. c. 1. usque
ad num. 4.

Exercit. *Ex Addit. de usu pœnitent.*

A Meridie : Ex Thoma Kemp. lib. 2.
cap. 8.

Exercit. *Notanda pro 3. Hebd.*

Die Septimâ.

Hanc : Ex Th. Kemp. lib. 2. cap. 1. n.
4. & 5. & cap. 11.

Exercit. *Quadam de Scrupulis.*

A Meridie : Th. Kemp. lib. 2. cap. 12.

Exercit. *Regula ad victum temperand.*

Die Octavâ.

Manè : Ex Th. Kemp. lib. 3. cap. 59.

Exercit. *Regula, ut cum Ecclesia Ortho-
doxa rectè sentiamus.*

A Meridie : Ex Th. Kemp. lib. 3. cap. 49.

*Poterunt præterea & alia legi, secundùm
directionem Patris spiritualis,
Exercitia tradentis.*

Atque hæc

O. A. M. D. G.

Et pro obtinenda

GRATIA FINALI.

11.

2.

10-

9.

112

11

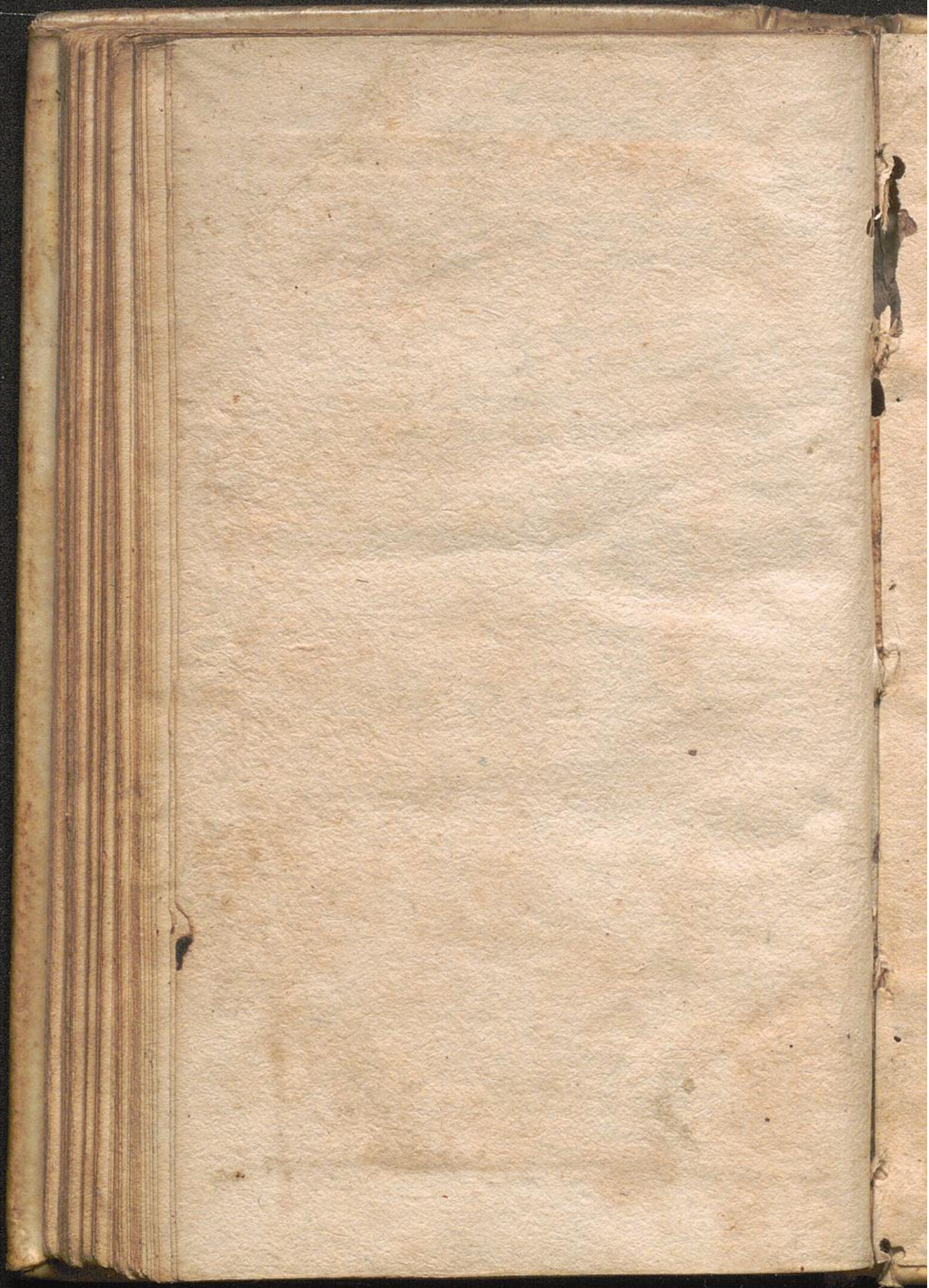
1

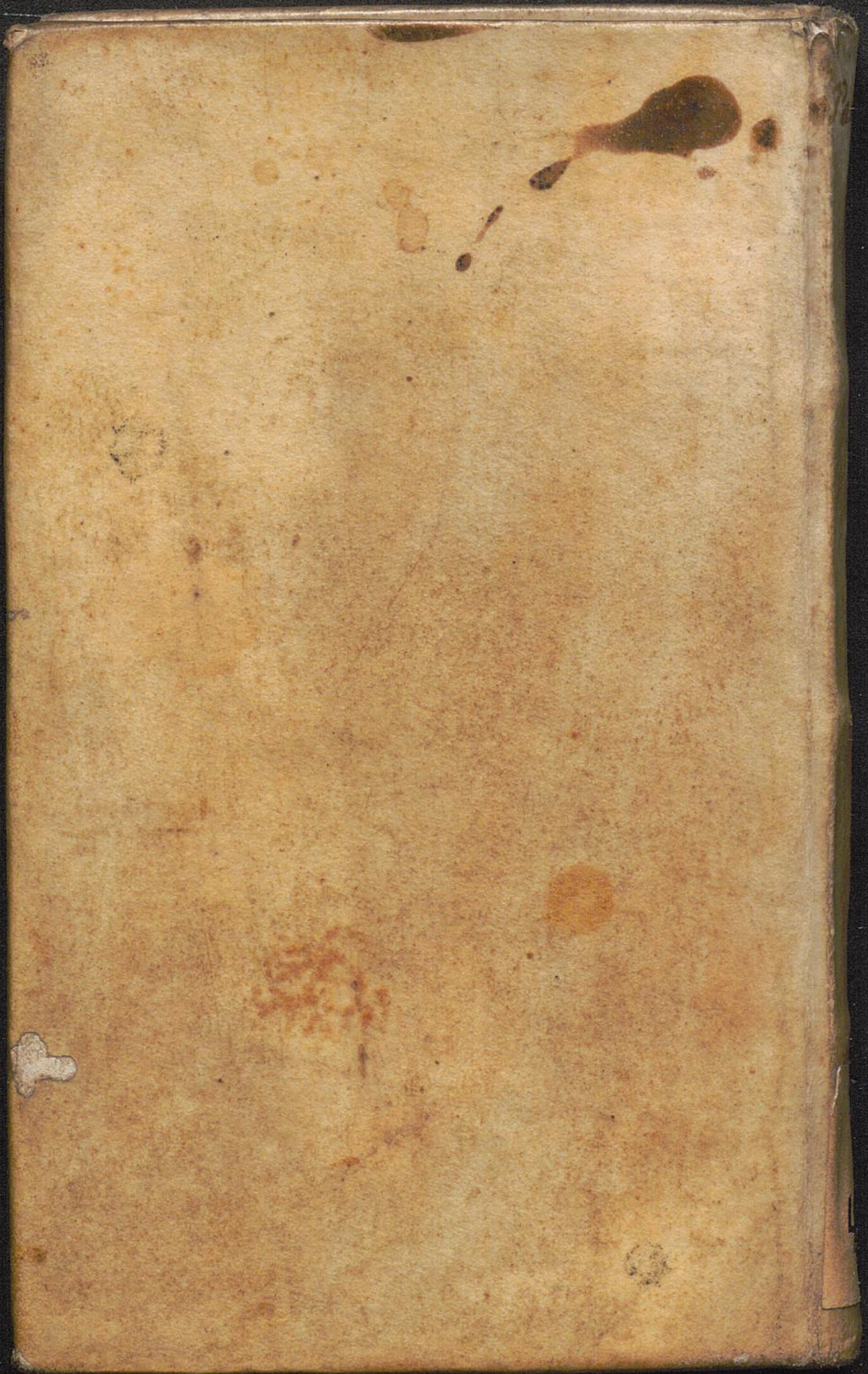
11

1

11

1

Pawłowski

Th

4471